Chapter by chapter synopsis

Godly Business

The book is grouped in 4 major sections. The first section is about the personal level, the second section is about the family business, the third section is about general business aspects and the last is about technical business aspects found in the Bible. The book starts with a very nice poem written by a teenager. The first chapter is an introduction to business terminology in the Bible, the second deals with a very interesting concept about the unit of measure in our life, and then the book has one of the nicest marketing examples in the Preparation chapter, the battle between David and Goliath. The first part ends with a chapter about professionalism. The second part made up of 3 chapters is intriguing and deals with the family business concept as a reflection of God's plan for us. I liked the 7th chapter and the Isaac/Jacob marriage interpretation and the Laban/Jacob business analysis. The third part takes business concepts such as Planning, Management, Organizational Structure to a biblical level and introduces the concept of Knowledge Management in a biblical light. The last part is composed of 3 chapters, tax, economic policy and ethics, which give the book a seasoned look. It explains complex business aspects with ease, in a soft non-business approach, making a very difficult subject easy to relate and understand. Highlights of the book are the David/Goliath example, Isaac/Jacob and Laban/Jacob analyses, Moses/Jethro consulting relationship and a new look at Nehemiah. Packed with lots of principles, the book is heavy on Bible verses, but they complement a difficult subject without touching on how to make money or how to manage wealth. Remarkable if you are talking about a business subject. Overall the book is not a quick reading and requires thinking and studying, in a field dominated about the material view of the Christian world.

Part 1 - From Business 101 to Professionalism with God

Chapter 1 Introduction to God and Business

This chapter introduces the business concepts found in the Bible. Business is a broad term used to describe any affairs conducted by people, but the truth is that business was a gift given to us by God when he created the plan of our lives and he combined spiritual life with the troubles and challenges of our work. We are here to perform a task, we are given the tools and the time, and if we work hard we are promised to receive a reward in the eternal life based on the labor we performed. The Bible represents the internal procedures written for Christians to follow the business plan in the Bible.

Chapter 2 Unit of Measure

This chapter analyzes what the unit of measure and it begins with two examples: the rate of exchange between two currencies and the accounting unit used by countries. God gave us proper guidance when selecting our units of measure. He simply stated that we should not have any unjust measures in our bag, or in our house, or in our business but that we should have just measures, being they of transaction, weight, length or volume. The chapter analyzes the unit of measure as part of business and ends with the spiritual view that our measures should be perfect. The unit of measure applies to transactions, to people, to daily conduct, to the standard of living and the core system of values that we employ.

Chapter 3 Preparation

This chapter introduces the preparation and training concept presented in the Bible. It gives the preparation process of Moses and Jacob, explains the Bible plan for training and its purpose. The chapter continues with a comparative analysis between business concepts and the Bible examples of preparation. The chapter analyzes the David and Goliath confrontation not from the miracle perspective, but from a unique point of view where the preparation of David is analyzed to take us on God's plan for our growth. Preparation and training have different layers to be conquered. The spiritual, the physical, the intellectual are all part of a process. In all, a common element is yielding and redemption.

Chapter 4 Professionalism

This chapter begins with the reason for the book and ends with the conclusion of the preparation process and the finality of our development – the qualities to be achieved in life. Alternating between business and Bible, professionalism implies a continual quality control in our life because a standard, a methodology, policies and compliance to an ethical code are given from God as consecration. The chapter also reviews worldly traits and ends with reviewing qualities and free gifts offered by God to use in our business for the edification of people. The chapter ends with a comparative table of biblical good and bad traits.

Part II Family Business, a Bible Principle

Chapter 5 Family Business

This chapter introduces the family business concept, the experts' view on family business and analyzes the role of family business as part of the economic process. It continues with reviewing various relationships of the business owner and how the owner manages the relationship with God, people, property and systems. Each management process is analyzed going back and forward between the scriptural teachings and the business situations. Specific examples of temple service and association management are provided as teaching tools.

Chapter 6 Family Policies

This chapter analyzes the management levels of the family business and the policies surrounding these layers. The first layer is represented by the business, which is presented in mirrored, professional versus Bible views. The second layer, is managing the family values and was expanded to illustrate a how sin can be conquered when business resulted out of sin. The third management layer is succession in the business and the obligations the owner has to train and prepare the next generation.

Chapter 7 Family Business – Case Studies

This chapter takes specific Bible examples and analyzes them from a business perspective. The first case reviews marriage as a business transaction and analyzes the Abraham and Isaac Bible

examples. A comparison resulting in negotiation techniques is detailed with business acumen. The second example analyzes the generational development of a business and reviews Jacob's transactions with Laban, which ended in an exit agreement from Laban's family business. The last example studies the importance of the Christian school as part of the family business system.

Part III The Roots of Business Are in the Bible

Chapter 8 Planning

This chapter analyzes the planning process from a strategic business point of view, dividing the process into components and comparing them with Bible descriptions of planning. Strategy, procedures, policies, budgets, instructions, goals are first defined from a business view, then specific Bible examples emphasize God's teaching in this technical area. Joseph's example is presented as one of the most successful cases of planning and execution of a plan as part of a comparison between the Bible and experts' approach to this subject.

Chapter 9 Organization

This chapter reviews the business concept of the organizational structure and how such structure is described in the scriptures. Starting with the view that organization structure is mirrored from the things in heaven, the chapter describes the angel organization and continues with the analysis of the power exchange protocol from David to Solomon.

Chapter 10 Management

This chapter reviews the heart of business, which is the concept of business management. Through an alternate view of expert business management and Bible exemplification the chapter provides instruction on the true management plan prepared for us by our Creator. We are here to manage our lives, and we are moving through a process from servants to heirs. The chapter analyzes the role of rulers and advisors as part of the management process, and presents Moses in a new light as a workaholic out of balance.

Chapter 11 Knowledge Management

This chapter begins with an explanation of the Bible view of knowledge and continues with the business expert's view of the knowledge management process. Complementing the experts view, the spiritual view appears to be a residing spirit, rather than a quality gift. The chapter describes

the recognition of experts that knowledge management has been pushing the value proposition towards the individual contribution and managing the individuals' knowledge base has become increasingly important. The Bible response is simple: love your neighbor like yourself.

Part IV Business Expert Application

Chapter 12 Tax

This chapter presents the difficult aspect of paying taxes. It starts with Matthew, the accountant, and explains the reason behind taxes. The scriptures support the organizational system and recommends that we should obey the power structure as one approved by God. The Bible has various examples on how we should react in relation to those in authority, but also gives instruction about good and bad tax systems. The chapter reviews that authority comes from God and instructs us how we should select those that represent us. The chapter also addresses the issue of corruption.

Chapter 13 Economic Policy

This chapter presents scriptural instruction from a deeper, expert view. The chapter starts with a personal experience about how God finds answers for us when we search for them. Then the chapter analyzes one of the most technical economic policy examples of the scriptures - Nehemiah Chapter 5. Verse by verse we find out that today's economic issues relating to hyperinflation or changing from one economic system to another have solutions that are thousands of years old. A skillful strategist, Nehemiah combines great management techniques with keen observation.

Chapter 14 Business Ethics

The last chapter of this book explains the Eighth Commandment as a summary of business instruction, and presents corrupt business practices. The chapter illustrates business practices in detail, to allow the reader to correct injustice in a daily approach to business. Favoritism, exploitation of fellow man, salary payments, misleading in business, manipulation and false arguments, usury, keeping property that is not yours, are examples of stealing. The chapter also explains what type of lifestyle leads to stealing, and how to avoid such a lifestyle.

Conclusion

There is only one-way of doing business and have eternal life. Through the example of Abraham, the conclusion presents how we should negotiate our purpose in life.

Cuvânt înainte

Când Daniel Udrescu m-a rugat să-i editez cartea ştiam foarte puţine lucruri despre el, dar subiectul cărţii îmi era foarte familiar. Pe măsură ce proiectul a înaintat, am descoperit că Daniel are o viziune unică asupra modului în care viaţa de familie se împleteşte cu afacerea de familie. Am găsit în Daniel un om integru care crede cu tărie că Biblia ne furnizează instrucţiuni/învăţături clare asupra rolului afacerii în viaţa unui creştin.

Aceasta este o carte care îi dă oricărui creştin siguranţa că Dumnezeu şi-a dorit ca noi să fim manageri şi lucrători, şi nu doar pentru tranzacţionarea unei afaceri un mod biblic. Daniel are o abilitate unică de a vorbi despre aspectele unei afaceri, de vreme ce el este însuşi un expert. A făcut afaceri şi a observat mediul afacerilor în toată lumea, contabil fiind, manager, patron şi chiar promotor.

Poate că acea claritate a viziunii sale decurge tocmai din diversitatea experienţei în afaceri. Daniel a avut o carieră de succes în cadrul unor companii mari ca Price Waterhouse, dar acelaşi succes l-a avut şi acasă în cadrul unor asociaţii mici sau în familie la începerea unei afaceri. Sau poate că varietatea poziţiilor pe care le-a avut i-au furnizat această viziune: director de proiect, revizor contabil, auditor, manager, director economic, consultant, director international şi antreprenor.

Convingerile lui Daniel au fost conturate şi de călătoriile şi munca pe care a desfăşurat-o peste tot în lume. S-a mutat din ţara lui natală, România, în Statele Unite, şi apoi s-a reîntors acasă când a căzut regimul comunist. Aici a venit ideea cărţii că economia care abia începuse să se dezvolte să fie bazată pe principiile Bibliei, în acest sens având şi o dezbatere televizată cu Ministrul de Finanţe din acea vreme. Credinţa lui s-a adâncit mai mult în timpul cât a deţinut poziţia de Director Internaţional la Polaris Internaţional lucrând cu firme de contabilitate din toată lumea.

Daniel Udrescu este dedicat afacerilor sale şi în 1990 când l-a acceptat pe Isus Hristos ca mântuitor s-a dedicat cu aceeaşi pasiune studiului pentru a învăţa cum să trăiască o viaţă în adevăratul spirit creştin. Această carte îşi are rădăcinile în fuziunea afacerilor cu Biblia. Este căutarea profundă a unui om care a dorit să arate că există o armonie deplină între afaceri şi valorile spirituale. Fără îndoială, vei găsi răspunsuri excelent argumentate la toate întrebările tale legate de identificarea planului pe care Dumnezeu l-a creat pentru tine.

Sherry Bartman, editor

Capitolul 1

Introducere pentru Dumnezeu şi Afaceri

Viața este ca un registru de casă pentru că fiecare cont, orice gând, orice acțiune, ca orice vânzare este înregistrat și contabilizat.

ARHIEBISCOP FULTON J. SHEEN (1895–1979)

În Enciclopedia Internaţional Standard Bible Arthur J. Kinsella M.A., fost profesor de limba greacă la universitatea Cincinnati, din Cincinnati, Ohio, SUA şi Editor Adjunct al acestei enciclopedii in limba greacă, a cercetat şi definit cuvântul afaceri în Vechiul Testament scris în ebraică pentru care a găsit în Biblie următoarele utilizări: lucru, muncă, treabă, negoţ, acţiune, şi angajament. În Noul Testament în limba greacă a mai fost adăugat înţelesul lucruri care trebuie făcute, nevoi, performanţă, câştig mic, slujbă, meserie şi meşteşug. Deci afaceri este un termen larg care cuprinde schimbul muncii sau produselor pentru bani sau altă muncă sau produse. Orice ceea ce facem are o formă de afacere (românescul vechi-treabă) ataşată în componentă. Limba engleză este o limbă a afacerilor şi multe traduceri din ebraică şi greacă au mai multe corespondenţe în engleză decât multe alte limbi, făcând explicarea traducerilor foarte simplă. Tot în limba engleză există cel mai bogat material de cercetare din lume datorită preciziei şi detaliului cu care fiecare treabă este făcută. Biblia folosită în acest text este traducerea lui Dumitru Cornilescu pe care ne-am permis să o adnotăm cu traducerea din King James Version, acolo unde nu am fost de acord cu traducerea corectă din vesiunea Dumitru Cornilescu. Acceptarea internaţională a modului profesionist în care a fost tradusă versiunea King James si verificarea acestei traduceri cu textul în ebraica şi greacă ne-au determinat să ne permitem adnotările la textul Bibliei traduse de Dumitru Cornilescu.

În primul rând această carte nu este scrisă din punct de vedere secular şi eu nu sunt un student biblic pregătit într-o universitate biblică şi nici nu am vreo diplomă biblică. Sunt expert contabil, apoi sunt un om de afaceri (antreprenor, conducător executiv sau director), şi în sfârşit sunt un cititor al Bibliei. Sunt botezat si am studiat Biblia ca să înţeleg cuvântul lui Dumnezeu. Apoi am studiat Biblia profesional, aşa cum am învăţat în meseria mea, din punct de vedere analitic, prin cercetare, combinând analiza faptică, cu analiza speculative, analiza riscului şi analiza contractuală. Cu cât am studiat mai mult cu atât am găsit mai multă valoare. Când am dezvoltat anumite idei a trebuit să trec citirea şi scrierea lor printr-un proces de verificare şi de control al calităţii. Pe toată perioada aventurii mele, am avut un expert biblic cu care să schimb idei. Când aveam probleme grele, soţia îmi explica înţelesul textului în engleză şi când acesta îşi contura sensul contabilul din mine i-l explica înapoi. După ce tot procesul de neîncredere a avut loc (de fapt sunt contabil), m-am dat un pas înapoi si m-am uitat la întreg ansamblu, ca să vad dacă conceptual Dumnezeu şi afaceri are sens ca temă de cercetare. Cum Dumnezeu a fost întotdeauna acolo pentru mine, am verificat din nou să văd dacă este voia Lui să scriu această carte despre un subiect atât de sensibil. El mi-a dat serviciul, timpul, locurile şi scheletul gândirii atât ca să verific câteva dintre cele mai avansate puncte de vedere cât şi să analizez concepte de afaceri scrise de cei mai buni oratori şi scriitori ai zilelor noastre. Am luat aceste concepte si am încercat să le oglindesc în Biblie, cu învăţăturile biblice. Cartea a fost scrisă in timpul călătoriilor mele în jurul lumii şi are câteva puncte de vedere unice aşa cum au fost descoperite şi inspirate în unele dintre cele mai frumoase locuri din lume pe care Dumnezeu ni le-a lăsat. Ţin să menţionez răbdarea editorului cu "accentul" folosit în scriere şi marea ei înţelegere în a modela cartea într-un flux continuu de idei.

Sunt afacerile biblice? Ce spune Biblia despre afaceri? Fac eu oare ce trebuie dacă mă implic într-o afacere şi îi voi fi plăcut lui Dumnezeu dacă am propria afacere? Cum trebuie să-mi conduc afacerile?

Răspunsurile la aceste întrebări sunt găsite în Biblie. Această carte încearcă să adreseze unul din conflictele văzute zilnic în viaţa; etică personală şi în afaceri, şi îţi descoperă că afacerile sunt un dar de la Dumnezeu. În război, în politică, în familie, în biserică sau in orice altă activitate umană există treabă. A conduce o afacere, a administra o afacere sau a face o treabă este o activitate tot atât de veche ca şi lumea şi Dumnezeu ne-a dat ghidul cum trebuie făcute aceste treburi. Cartea Sfânta nu este numai o carte religioasă ci mult mai mult. 2 Timotei versetul 3:16-17 spune că: *"Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună."* Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu şi are aplicaţie în toate părţile vieţii noastre. Biblia este salvarea noastră împotriva învăţăturilor false şi ne ghidează cum să trăim. Este sursa noastră adevărată a cunoaşterii când facem afaceri sau când suntem în contact cu cei din jurul nostru. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul scris ca să ne arate ce este adevărat, ca să ne echipeze să trăim pentru El şi să descoperim adevărul Dumnezeiesc ca să avem încredere şi succes în viaţă şi credinţă. Biblia este o resursă la dispoziţia ta, un ghid către Rai, dar si pentru viaţă aici pe pământ. Este un curs adevărat de marketing, contabilitate, impozite şi taxe, strategie, consultanţă, sau administraţie. Ioşua 1:7-8 indică faptul că urmând legea lui Dumnezeu şi aplicând-o afacerilor vom deveni mai prosperi şi vom avea succes: *"Întărește-te și îmbărbătează-te, căci tu vei da în stăpânire poporului acestuia țara pe care am jurat-o părinților lor că le-o voi da. Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările (*<u>afacerile</u>*) tale, și atunci vei lucra cu înțelepciune."* Termenul afacere/afaceri va fi accentuat în textul acestei cărţi şi toate pasajele traduse de Dumitru Cornilescu vor fi înreliefate de aceste cuvinte. Acest lucru este voit pentru a încerca să schimb mentalitatea şi aversiunea pe care actuala generaţie o are fată de aceste cuvinte. Accentuarea este făcută pentru a demonstra că aversiunea acestei generaţii pentru cei care au afaceri este greşită şi insuflată de rădăcini comuniste care au fost şi sunt împotriva lui Dumnezeu.

Afaceri este un termen larg folosit pentru a descrie orice lucrări făcute de oameni, dar poate să însemne şi lucrări făcute de alte fiinţe precum cele făcute de îngeri. În Exodul capitolul 25, vedem că mărturia lui

Dumnezeu în Rai este descrisă pe chivotul din lemn de salcâm. Un heruvim privind la alt heruvim înger, păzesc mărturia lui Dumnezeu. Aripile heruvimilor se întind acoperind mărturia lui Dumnezeu. Responsabilitatea de a păzi mărturia lui Dumnezeu ca şi nivelul de încredere implică activităţi administrative în guvernul lui Dumnezeu asupra întregii creaţii a lui Dumnezeu. Îngerii au fost creaţi la fel ca şi oamenii ca ajutoare, miniştrii şi servitori care asistă pe Dumnezeu în lucrările Lui, precum Eclesiastul 1:8 ne spune: "*Toate lucrurile sunt într-o necurmată frământare așa cum nu se poate spune(traducerea din King James Version este diferită aici – Toate lucrurile sunt pline de muncă: omul nu o poate cuprinde); ochiul nu se mai satură privind și urechea nu obosește auzind*." Noi suntem creaţia lui Dumnezeu, însemnând că noi suntem lucrarea lui bună: "Căci noi suntem lucrarea Lui*, și am fost zidiți în Hristos Isus (KJV- creați în Isus Cristos) pentru faptele bune, pe cari le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele."* (Efeseni 2:10) Isus nu a venit într-o călătorie de plăcere aici ci în lucrarea Tatălui aşa cum Luca 2:49 spune: "El le-a zis: *"De ce M-ați căutat? Oare nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu? (KJV – Oare nu știați că trebuie să fiu în treburile Tatălui Meu?)."*

Afacerile pot să fie activităţile agricole, comerţul, creşterea animalelor, construcţiile, consilierea sau administrarea. Războiul este tot un fel de afacere si toate războaiele au avut cel puţin un motiv economic. În 1 Cronici 26:29 Biblia descrie numirea celor care sunt în facerile statului precum în Armata sau Justiţie, ca afacere: *"Dintre Itehariți: Chenania și frații săi erau întrebuințați pentru treburile (*afacerile*) de afară, ca dregători și judecători în Israel."* În 2 Cronici 32:31 Biblia descrie diplomaţia ca afacere: "*Însă, când au trimes căpeteniile Babilonului soli (KJV – în treburile (*afacerile*) de ambasadori ai prinților Babilonului) la el să întrebe de minunea care avusese loc în țara, Dumnezeu l-a părăsit ca să-l încerce pentru ca să cunoască tot ce era în inima lui."* În Neemia 11:16 si 13:30 treburile templului sunt descrise ca afacere: *"Sabetai și Iozabad, însărcinați cu treburile (*afacerile*) de afară ale Casei lui Dumnezeu și făcând parte din căpeteniile Leviților"* şi *"I-am curățit de orice străin, și am pus rânduială în tot ce trebuiau să păzească preoții și Leviții, fiecare în slujba (*afacerea*) lui."* În Psalmii 107:23 marina comercială este de asemenea descrisă ca o activitate de afaceri: "*Cei ce se pogorâseră pe mare în corăbii, și făceau negoț (*afaceri*) pe apele cele mari."* În Proverbele 22:29 profesionalismul în afaceri este foarte mult apreciat: "*Dacă vezi un om iscusit în lucrul (*afacerea*) lui, acela poate sta lângă împărați, nu lângă oamenii de rând."* Afacerile sunt un dar de la Dumnezeu şi schimbul liber este fundamental prosperităţii. Noi avem înclinaţia să dezvoltăm belşug şi să contribuim societăţii când suntem liberi să ne dezvoltăm talentele date de Dumnezeu. Eclesiastul 5:3 spune că: *"Căci dacă visurile se nasc din mulțimea grijilor [(KJV – Un vis vine din multitudinea treburilor (*afacerilor*)],"* înţelegând că Dumnezeu poate să dea o idee sau prosperitate ca rezultat al meditaţiei sau visând despre o soluţie în afaceri.

În Deuteronom 24:5 afacerile sunt discutate din punct de vedere al căsătoriei. Biblia spune clar că afacerile nu trebuie făcute în primul an de căsătorie şi că acest timp trebuie folosit pentru edificarea familiei: "*Când un om va fi însurat de curând să nu se ducă la oaste, și să nu se pună nici o sarcină (*treabă-afacere*) peste el; să fie scutit, din pricina familiei, timp de un an, și să veselească astfel pe nevasta pe care ăi-a luat-o."*

Afacerile mai pot fi descrise şi ca activitatea preoţilor în templu sau a preoţilor/pastorilor în biserică. O entitate religioasă este mai mult decât un loc de glorificare şi trebuie condus cu aceeaşi dăruire ca oricare altă afacere. Dumnezeu a definit clar anumite responsabilităţi care se referau la templu inclusiv curăţatul, reparaţiile, învăţatul, rugatul, aprovizionarea sau administrarea. Neemia 11:16 este un exemplu de activitate care se referă la templul lui Dumnezeu aşa cum am văzut mai sus. O numire misionară în Faptele Apostolilor 6:3 este tot o descriere a unei afaceri: "*De aceea fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe cari îi vom pune la slujba (*munca-afacerea*) aceasta."* De ce? Pentru că afacerile sunt o activitate unde lucrurile sunt definite bine şi unde responsabilităţile sunt delegate oamenilor. O afacere implică o misiune, o viziune şi un plan. Aceasta are o structură organizatorică şi strategia este împărţită pe obiective. Obiectivele sunt împărţite pe ţinte şi lucrări. Afacerea are resurse numite active şi obligaţii numite pasive. Capitalul social reprezintă fondurile investite pentru a iniţia o afacere. În Proverbele 14:23 aflăm că *"Oriunde se muncește este și câștig."* Aceste cuvinte includ şi munca preoţilor, în biserică, şi munca poliţiştilor, a medicilor, a mamelor care stau acasă dar şi tu în afacerea ta.

Haide să ne uităm la afaceri într-un fel diferit. Munca a fost acolo de la început şi tot ceea ce s-a făcut pe acest pământ de Dumnezeu este numit Creaţia Lui. La început a fost Cuvântul (Isus). Apoi îngerii au fost creaţi să-l ajute pe Dumnezeu în munca Lui. Ei au fost creaţi ca servitori ai Lui Dumnezeu şi "responsabilităţile" lor sunt de a efectua activităţi în "afacerea" lui Dumnezeu. Fiinţele spirituale sunt necesare în munca de creaţie, guvernare şi administrare a tot ceea ce a fost creat. Isus a zis în Ioan 5:17: *"Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez."* Noi nu înţelegem tot, sau poate nu înţelegem deloc. Oricum, dacă Dumnezeu lucrează, Isus lucrează, şi cum a lucra înseamnă a fi în afaceri, atunci cum pot eu să nu lucrez? Afacerile, munca ne-a fost

lăsată pentru a căuta afacerile lui Dumnezeu. Lucrul este ceva care nu se termină niciodată, şi va fi cu noi până la sfârşitul zilelor noastre. Eclesiastul 8:16-17 are o perspectivă a muncii noastre în viaţă: "*Când mi-am pus inima să cunosc înţelepciunea şi să mă uit cu băgare de seamă la truda pe care şi-o dă omul pe pământ – căci omul nu vede somn cu ochii, nici zi nici noapte, - am văzut atunci toată lucrarea lui Dumnezeu, am văzut că omul nu poate să pătrundă ce se face supt soare; oricât s-ar trudi el să cerceteze, tot nu va putea afla; şi chiar dacă înţeleptul ar zice că a ajuns să înţeleagă, tot nu poate să găsească."*

Dumnezeu a creat planul vieţii noastre şi El a combinat viaţa spirituală cu truda şi provocarea muncii noastre. Întrebarea de ce El a făcut acest lucru îşi poate avea răspunsul în pilda talanţilor şi concluzia din Matei 25:29-30: "*Pentru că celui ce are, I se va da, şi va avea de prisos; dar de la cel ce n-are, se va lua şi ce are. Iar pe robul acela netrebnic, aruncaţi-l în întunericul de afară: acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor."* Finalizat ca decizie de afaceri, munca dată trebuie să creeze rezultate şi toţi servitorii neprofitabili trebuie aruncaţi afară. Tu eşti aici ca să execuţi o misiune după un plan, ţi s-au dat uneltele şi timpul necesar ş dacă lucrezi cu spor ai promisiunea că vei primi o răsplată în viaţa veşnică pe baza muncii pe care ai făcut-o şi care este descrisă în 1 Corinteni 3:8-14: "*Cel ce sădeşte şi cel ce udă, sunt tot una; şi fiecare îşi va lua răsplata după osteneala lui."* Suntem aici întotdeauna împreună cu El şi suntem lucrători cu El: *"Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteţi ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu. După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu ca un meşter zidar înţelept, am pus temelia şi un altul cădeş deasupra."* Noi suntem înştiinţaţi să clădim pe fundaţia pusă de Isus şi să construim în aşa fel încât munca noastră sa reziste judecăţii cu foc: *"Dar fiecare să ia bine seama cum clădeşte deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, şi care este Isus Hristos. Iar dacă clădeşte cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe faţă: ziua Domnului o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc. Şi focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea, rămâne în picioare, el va primi o răsplata."* Lucrarea este salvarea sufletului şi cu cât ai mai multe cu atât vei fi recompensat mai mult. Tu eşti administratorul vieţii tale, al timpului pe care ar trebui să-l foloseşti ca să înveţi, să te dezvolţi şi să pregăteşti următoarea generaţie care să urmeze planul de afaceri al familiei lui Dumnezeu.

Chiar şi marii profeţi ca Daniel au combinat munca cu timpul de rugăciune aşa cum este descris în Daniel 8:27: "*Eu Daniel, am stat leşinat şi bolnav mai multe zile; apoi m-am sculat, şi mi-am văzut de treburile (*<u>afacerile</u>*) împăratului. Eram uimit de vedenia aceasta şi nimeni nu ştia."* În Genesa 39:11 Iosif este descris făcând afaceri: "*Într-o zi când intrase în casa, ca să-şi facă lucrul (*<u>treaba-afacere</u>*), şi când nu era acolo niciunul din oamenii casei."*

Instrucţiuni despre cum trebuie să ne îndeplinim îndatoririle se găsesc peste tot în Biblie. În Leviticul 19:13 ni se spune să nu întârziem plata salariului. În Leviticul 25:14 suntem instruiţi să nu înşelăm pe nimeni în afaceri. În Exodul 22:21 ni se comandă să nu prejudiciem un străin în comerţ. Alte instrucţiuni ne sunt date în Romani capitolul 12:11-21 *"În sârguinţă fiţi fără preget (KJV – Nu fiţi nesârguincioşi în afaceri). Fiţi plini de râvnă cu duhul. Slujiţi Domnului. Bucuraţi-vă în nădejde. Fiţi răbdători în necaz. Stăruiţi în rugăciune. Ajutaţi pe sfinţi, când sunt în nevoie. Fiţi primitori de oaspeţi. Binecuvântaţi pe cei ce vă prigonesc: binecuvântaţi şi nu blestemaţi. Bucuraţi-vă cu cei ce se bucură; plângeţi cu cei ce plâng. Aveţi aceleaşi simţăminte unii faţă de alţii. Nu umblaţi după lucrurile înalte, ci rămâneţi la cele smerite. Să nu vă socotiţi singuri înţelepţi. Nu întoarceţi nimănui rău pentru rău. Urmăriţi ce este bine, înaintea tuturor oamenilor. Dacă este cu putinţă, întrucât atârnă de voi, trăiţi în pace cu toţi oamenii. Prea iubiţilor, nu vă răsbunaţi singuri; ci lăsaţi să se răsbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: "Răzbunarea este a mea; Eu voi răsplăti" zice Domnul. Dimpotrivă: dacă îi* ***este*** *foame vrăjmaşului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinşi pe capul lui." Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul prin bine."* În Genesa 24:2 se pare că Avram a lăsat toata administraţia afacerilor lui la discreţia servitorului lui, pe care l-a făcut conducător peste toată moşia lui.

Bărbatul creştin este un om de afaceri de succes. Biblia reprezintă procedurile interne scrise pentru noi ca să urmăm planul de afaceri din Biblie. Tu îţi cunoşti planul tău? Planul este simplu. 1 Thesaloniceni 4:11 *"Să căutaţi să trăiţi liniştiţi, să vă vedeţi de treburi (afaceri), şi să lucraţi cu mâinile voastre cum v-am sfătuit."* Ni s-a cerut să trăim într-o relaţie cu Dumnezeu, în aşa fel încât viaţa noastră să aducă rod lui Dumnezeu în viaţa altora, şi să nu ne admirăm pe noi înşine. Planul nostru trebuie să urmeze motivul principal pentru care Dumnezeu ne-a pus unde a vrut el, pentru a-I face şi pe alţii să se schimbe. Să-l lăsăm pe El să facă ce vrea cu viaţa noastă.

Dacă dorim să ne conducem afacerile cu succes trebuie să vedem că este un singur sens, urmând sensul Bibliei. Şi Biblia are toate denumirile moderne precum management organizaţional, management al cunoaşterii, consultanţă, consiliere, consiliu de administraţie, registre, management al averii, planificare succesorială, profesionalism, management executiv, conducere, strategie sau viziune. În rutina zilnică trecem pe lângă învăţăturile scripturii ingnorând că multe, dacă nu toate problemele zilnice au un răspuns în Biblie. Benjamin

Franklin a recunoscut adevărul în puterea Bibliei şi a spus: "Cel care introduce în afacerile publice principiile Cristianităţii primitive, va schimba faţa lumii."

În citirea acestei cărţi vei realiza că planul lui Dumnezeu este ca să urmăm legea lui Dumnezeu, prin dragoste în obedienţă, smerenie, rugăciune, prin a da, a împărţi, a ajuta şi coopera ca parte a guvernării lui Dumnezeu. Biblia nu te învaţă să nu ai, ci ca tot ce ai să fie numai al tău – şi după aceea să împarţi si cu alţii: (Proverbele 5:15-18) *"Bea apă din fântâna ta, și din izvoarele puțului tău. Ce, vrei să ți se verse izvoarele afară? (*KJV – Lasă-ţi izvoarele să se verse afară-diferenţa majoră de interpretare*) Și să-ți curgă râurile pe pietrele de obște? Lasă-le să fie numai pentru tine, și nu pentru străinii de lângă tine. Izvorul tău să fie binecuvântat."* Planul lui Dumnezeu include cooperare şi ajutorare cu discreţie, aşa cum este descris în Psalmii 112.5: *"Ce bine-i merge omului care face milă și împrumută pe altul, și care își rânduiește faptele după dreptate (*KJV – Un om bun arată favoare şi împrumută: el îşi conduce afacerile cu discreţie –din nou diferenţă majoră de interpretare)."* Planul lui Dumnezeu necesită să ne pregătim pentru lucrurile dinaintea noastră şi în acelaşi timp să-i instruim pe cei din jurul nostru. Pregătirea spirituală este descrisă în 1 Timotei 4:7: *"Ferește-te de basmele lumești și băbești. Caută să fii evlavios."* Urmând planul vieţii tale ar putea să ceara să te implici în viaţa celor din jurul tău pentru că planul lui Dumnezeu este legat de oameni. Munca noastră, afacerile noastre şi obligaţiile noastre nu sunt realizate izolându-ne de creştini sau păcătoşi, ci umplându-ne cu dragostea lui Dumnezeu pentru alţii.

Când comparăm acest principiu cu visul American vei vedea că dorinţa de a fi mai bun, de a încerca mai mult, de a reuşi vin din Biblie. Dar visul original a fost răsucit în timpurile moderne ca să creeze mai multă plăcere în persoana eului, mai multă bucurie şi competiţie în dauna cooperării. Eclesiastul 4:4 indică faptul că tot ceea ce rezultă din munca omului poate să ducă la deşertăciune: *"Am mai văzut că orice muncă și orice iscusință la lucru își are temeiul numai în pizma unuia asupra altuia. Și aceasta este o deșertăciune și goana după vânt."* Afaceri Dumnezeieşti arată că drumul lui Dumnezeu este pentru noi să cooperăm în dragoste şi înţelegere şi nu să ne întrecem unii împotriva altora din adversitate. În 1 Corinteni 3:9 noi suntem Biserica, un singur trup cu mulţi indivizi, cu daruri diferite ca să ne ajutam unii pe alţii şi pe Dumnezeu în munca Lui: "*Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu."* Biserica este o echipă care lucrează împreună, fiecare cu rolul lui special. Visul American este munca în echipă pentru că putem să realizăm mai mult împreună decât dacă facem singuri. Efortul individual este fără folos ca un organ dacă celelalte părţi nu funcţionează, dar dacă corpul funcţionează efectiv şi eficient, este rezultatul părţilor individuale care lucrează ca un tot unitar. În Romani 16.2-4 vedem o prezentare a unui component de echipă nu a unui individ: *"S-o primiți în Domnul, într-un chip vrednic de sfinți, și s-o ajutați în orice ar avea trebuință de voi; căci și ea s-a arătat de ajutor multora și îndeosebi mie. Spuneți sănătate Priscilei și lui Acula, tovarășii mei de lucru în Hristos Isus, care și-au pus capul în joc, ca să-mi scape viața. Le mulțumesc nu numai eu dar și Bisericile ieșite dintre Neamuri*." Lucrul în echipă este abilitatea de a lucra împreună, ca să-i pui pe alţii într-o uniune de scop. Câte-odată lucrul în echipă este a avea grijă de problemele altora ca şi cum ar fi problemele tale. Pavel şi Petru au înreliefat Biserica precum o comunitate, o echipă şi o familie unite într-un singur scop.

Am început să scriu această carte cu o dorinţă în minte; să studiez cuvântul adevărului şi să înţeleg că pregătirea mea are un ţel şi talentul meu este folosit în mod adecvat. Am citit 2 Timotei 2:15-16 şi am realizat că nu trebuie să mă simt ruşinat pentru dragostea mea pentru afaceri: "*Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte Cuvântul adevărului. Ferește-te de vorbăriile goale și lumești; căci cei ce le țin, vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu."* De-a lungul anilor am învăţat să mă exprim şi să-mi pun bazele pe Cuvânt. Am avut nevoie ca să înţeleg clar principiile de afaceri şi m-am căutat în Biblie căi pentru a le aplica în viaţa mea cotidiană. M-am chinuit, am experimentat, am jucat teatru, am preluat rolul altora, am dat greş, şi când am crezut că am fost gata am dat greş din nou. Am copiat, am folosit cuvintele altora, am învăţat din experienţa altora, dar niciodată nu am înţeles de ce Dumnezeu m-a ales pe mine.

Atunci când cunoştinţele mele s-au îmbunătăţit şi credinţa mea s-a întărit, am realizat că Dumnezeu m-a folosit tot timpul ca să comunice aceleaşi principii cu care eu mă chinuiam. Am început să fiu mai atent la felul în care învăţam şi am început să-mi finisez talentul atât de bine încât am fost capabil să exprim adevărul în propriile mele cuvinte cu propria-mi personalitate. Am învăţat să-mi bazez acţiunile în adevăruri muncite ca să adaug un pic de personalitate felului în care sunt exprimate, din cauza necesităţii de a le comunica clar şi dezinvolt. Am comparat cunoştinţa lumească cu cea a lui Dumnezeu şi am rămas perplex la cât de complexă este spiritualitatea Cuvântului, ca să răspundă la toate lucrurile pe care le-am învăţat în cărţile lumii. Adevărul a fost întotdeauna acolo şi cel mai mare învăţător a avut totul rezolvat pentru mine.

Unul din principiile lui Dumnezeu este despre a lua decizii. Altul este de a da mare parte din averea ta înapoi societăţii, pentru că tu ai venit cu nimic în lume şi vei pleca cu nimic. Singura bucurie pe care o ai este să fi cel mai bun şi să faci totul cât poţi de bine. Eclesiastul 9:10 *"Tot ce găseşti mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta! Căci în locuinţa morţilor, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuinţă, nici ştiinţă, nici înţelepciune!"* Diferenţele rezultate din avere moştenită nu trebuie să ne dezbine. Afacerile sunt importante, dar nu atât de importante ca pregătirea generaţiei următoare. Sfârşitul lumii este o variabilă a încrederii noastre în Dumnezeu şi poate fi influenţat de ceea ce se întâmplă cu valorile familiale, afacerile familiale, iar principiile lui Dumnezeu se pierd pentru că noi ne-am oprit ca să mai pregătim generaţiile viitoare pe căile Domnului. Papa a avut cuvinte frumoase care descriu familia ca unitate de măsura a cât de măreaţă este o naţiune. Este atât de adevărat că unitatea de măsură al viitorului bisericii şi al viitorului umanităţii depinde în mare parte de părinţi şi de viaţa familială pe care o clădesc în casa lor. Scopul acestei cărţi este de explica că familia este fundaţia unui stat, al bisericii dar de asemenea şi al economiei. Familia este în prima linie împotriva opririi răului. Afacerile familiale reprezintă rezistenţa pe care o avem împotriva războiului cu răul.

Capitolul 2

UNITATEA DE MASURA

Definitie – general

Familia este adevărata măsură a măreției unei națiuni, aşa cum demnitatea oamenilor este adevărata măsură a civilizației. PAPA IOAN PAUL II (1920–)

Principiile contabile în orice țară încep cu definirea unității de măsură. Pentru ca să ții cont de orice, legislativul stabilește unități de măsură corecte și drepte care să fie aplicate în tranzacționarea afacerilor. În America unitatea de măsură este Dolarul, iar în România unitatea de măsură este Leul. O unitate de măsură trebuie să fie stabilă. În întreaga lume, astăzi, este acceptat Dolarul American ca unitate de măsura în tranzacții internaționale. Dar datorită anumitor factori și forței economice a diferitelor țări din lume, acesta fluctuează în raport cu alte monede majore. Dolarul interacționează cu Euro în Europa și cu Yen-ul în Japonia. Europenii pot să-ți spună că în comparație cu Dolarul, Euro a pierdut mai mult de 20% când s-a devalorizat în mai puțin de câteva luni în anul 2000. Astazi situatia este inversa cand Euro a castigat 20% fata de Dolar.

Schimbatorii de bani - societate

Un alt gen de folosire a unității de măsură este schimbul valutar. Casele de schimb sau brokerii de valută, bancherii, speculanții sau profesioniștii toți aceștia execută tranzacții valutare care există de când lumea a inventat banii. Ca un călător prin lume, apreciez serviciile făcute de acești oameni. Când sosesc într-o țară străină, ziua sau noaptea, este plăcut să poți să-ți schimbi banii. Casele de schimb este necesar să fie amplasate într-un loc cu mare afluență de oameni, pentru a fi profitabile, precum aeroporturi, centrul orașului, său în apropierea templului în timpurile biblice. Da este o afacere bună și banii se câștigă ușor, dar este și multă muncă.

Schimbatorii de bani - Biblie (dezvoltat ex. Matei 21.12)

Această meserie este veche și o referire majoră în Biblie este când Isus a răsturnat mesele schimbătorilor de bani din templu. Încercând să înțeleg de ce Isus a făcut acest lucru și după ce m-am consultat cu alți cunoscători ai Bibliei, am interpretat acțiunea Lui de a răsturna mesele nu pentru că îi disprețuia, sau pentru că disprețuia acest serviciu ca fiind necorespunzător. El a făcut-o pentru că:

Schimbătorii de bani speculau oamenii care veneau la templu.
Darurile către Dumnezeu nu trebuie controlate și dezvoltate într-o afacere de către oameni.
Batjocorirea templului lui Dumnezeu prin mutarea unei afaceri în templu.
În loc ca să vină să se roage în templu schimbătorii de bani serveau pe dumnezeul banilor într-un loc sfânt.

Isus a intrat în Templu lui Dumnezeu. A dat afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau în Templu, a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei (Matei 21:12).

Negustorii și schimbătorii de bani și-au pus tarabele în Piața Neamurilor din templu, ca să beneficieze de credincioșii care veneau de peste tot din lume ca să se roage lui Dumnezeu. Negustorii vindeau animale de sacrificiu la prețuri mari, profitând de cei care veneau de la distanțe mari. Schimbătorii de bani schimbau diferite monede cu cele care se foloseau la templu. De multe ori îi păcăleau pe străinii care nu știau valoarea de schimb. Acest comercialism în Casa lui Dumnezeu îi deranja pe cei care veneau să se roage. Acest lucru l-a mâniat pe Isus. Din aceste versete învățăm că orice practică care se interpune cu credința noastră în Dumnezeu trebuie oprită.

Două exemple au fost prezentate. Schimbătorii de bani cu activitate zilnică unde unitatea de măsură nu este relevantă pentru că profitul vine din comisionul de schimb şi diferenţele între valute pe o perioadă de timp mai îndelungată unde diferenţele afectează comerţul, economia sau politica unei ţări.

Legatura cu sistemul contabil

Unitatea de măsură este mai complexă în contabilitate. Descrierea unităţii de măsură este diferită de la ţară la ţară şi de la firmă la firmă. Ţările acceptă unitatea de măsură ca fiind monedă în care tranzacţiile au loc. Societăţile multinaţionale au nevoie de o definiţie diferită pentru unitatea de măsură şi au inventat termenul de monedă (valută) funcţională. De ce? Pentru că monedele naţionale nu sunt întotdeauna comparabile de la ţară la ţară sau valoarea valutei se schimbă atât de des încât este afectată zilnic. Ca rezultat, Dolarul şi Euro ca valute forte înlocuiesc moneda locală. În general inflaţia afectează monedele locale şi rata de schimb este acceptată constant.

Contabilitatea este disciplina responsabilă cu implementarea, măsurarea şi evaluarea tranzacţiilor în afaceri. Profesia contabilă, monitorizată de numeroase organizaţii locale şi internaţionale, institute, sau asociaţii definesc un set de reguli folosit de contabili ca să raporteze diferenţele de contabilitate în relaţie cu unitatea de măsură. Aceste reguli se numesc standarde contabile. În mod curent situaţia economică mondială este atât de complexă încât Federaţia Internaţională a Contabililor a stabilit atât la nivel naţional cât şi la nivel de firmă, forumuri, comitete, asociaţii şi corpuri de experţi contabili care să rezolve problema standardelor contabile naţionale şi să promoveze un set de standarde unice care să prezinte o unitate de măsură corectă şi dreaptă pentru întreaga lume. Noua Ordine Mondială are nevoie de un set de standarde contabile valabile în întreaga lume pentru a putea conduce economia mondială, aşa că Federaţia Internaţională a Contabililor a fost stabilită ca să dezvolte Standardele Internaţionale de Contabilitate care vor înlocui până şi Standardele de Contabilitate General Acceptate în SUA, cele mai dezvoltate la ora actuală.

Unitati de masura false

Vă gândiţi – Mă să fie! – ce tot îndrugă autorul aici şi ce îmi pasă mie dacă lumea are problemele acestea şi trebuie să treacă prin atâta necaz să le rezolve. Dar ce crezi? Biblia deja a specificat foarte clar toate aceste probleme de foarte mult timp. Da, învăţăturile scripturii indică clar cum să considerăm unitatea de măsură. În cel mai simplu mod am primit două porunci , în Leviticul 19:35, care interzice înşelarea cu greutăţile şi unităţile de măsură şi Deuteronom 25:13, care interzice să avem unităţi de măsură necorespunzătoare. Găsim referinţe pentru greutăţi corecte în Proverbe 16:11; Ezechiel 45:10-12; Leviticul 19:35, 36; iar referinţe legate de cântare incorecte la: Proverbe 20:10, 23; Deuteronom 25:13-16; Osea 12:7; Amos 8:5-6; şi Mica 6:10-11. Cu nimic mai prejos, învăţăturile Bibliei sunt mult mai subtile decât o simplă descriere a unei activităţi. Studiul cum să conducem o afacere implică totul în legătură cu sistemul de valori pe care l-am adoptat pentru viaţa noastră. Unitatea de măsură este simplă dar în acelaşi timp foarte dificilă. Echilibrul vieţii noastre

este complex şi măsurarea ei nu este simplă. Scripturile ne indică cum să ne conducem afacerile:

Leviticul 19:36 *"Să aveţi cumpene drepte, greutăţi drepte, şi hine drepte."*

Deuteronom 25:13-16 *"Să n-ai în sacul tău două feluri de greutăţi, una mare şi alta mică. Să n-ai în casa două feluri de efa, una mare şi alta mică. Ci să ai o greutate adevărată şi dreaptă, să ai o efa adevărată şi dreaptă, pentru ca să ai zile multe în ţara pe care ţi-o dă Domnul Dumnezeul tău. Căci oricine face aceste lucruri, oricine săvârşeşte o nedreptate, este o urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău."*

Ce conteaza mai mult: unitatea de masura sau principiul dupa care masori?

Domnul a avut grijă ca să fim instruiţi corect. El nu a spus măsuri contabile, sau Dolari sau Euro sau Yeni. El nu i-a spus băcanului ca să aibă un cântar drept să măsoare cantitatea. El a spus simplu ca tu să nu ai măsurători nedrepte în sacoşa ta, sau în casa ta sau în afacerea ta, ci să ai măsuri drepte, fie ele pentru tranzacţii, greutate, lungime sau volum. Felul de a măsura să fie perfect ca tu să nu păcătuieşti şi în orice faci trebuie să o faci cu dreptate, cu curtoazie faţă de aproapele tău, altfel comiţi o urâciune înaintea lui Dumnezeu.

Levitic 19.15

În legatură cu acest subiect găsim în Leviticul 19:15 următoarele: *"Să nu faceţi nedreptate la judecată: să nu cauţi la faţa săracului, şi să nu părtineşti pe nimeni din cei mari, ci să judeci pe aproapele tău după dreptate."* Dumnezeu a realizat că în firea noastră păcătoasă avem înclinaţia să judecăm lumea după aparenţe, avere sau condiţie socială. Acest lucru se întâmpla în zone ale lumii unde sunt puţine instituţii care aplică legea şi sunt mai puţine reguli. Judecată şi dreptate din punct de vedere al unei tranzacţii înseamnă că indiferent de culoarea pielii, credinţă, obiceiuri sau înfăţişare, unitatea de măsură este aceiaşi şi îţi tratezi clienţii în acelaşi fel indiferent de avere.

Când făceam cumpăraturi în diferite părţi ale lumii, am observat multe obiceiuri. Oriunde mergi în lume vei vedea obiceiuri vechi, dar şi metode noi, magazine moderne sau rustice cu tradiţia timpurilor trecute de a face afaceri. Încă mai văd în faţa ochilor un bătrân negustor evreu într-o ţară din lumea a treia cu greutăţile sale pentru cântar. Le lua în mâini, le atingea cu grijă, le ştergea, ştergea cântarul şi după aceea cântarea. Când a fost întrebat despre acest ritual, a răspuns că Dumnezeu a poruncit aşa şi el îndeplinea poruncile şi urma instrucţiunile Cărţii Sfinte Evreieşti. Era un om corect şi prosperitatea lui era în a servi şi satisface clienţii. În ochii lui, a nu face ceea ce a poruncit Dumnezeu este o urâciune.

Astăzi avem metode sofisticate de măsurare în toate domeniile şi lumea înaintează către unităţi de măsură drepte şi juste. A măsura drept este sinonim cu integritatea, un set de intrări contabile este corectitudine şi un bilanţ contabil drept înaintat administraţiei financiare este o cerere către cei de la putere de a schimba responsabilităţile. În Proverbe 16:11-12 Dumnezeu ne-a instruit despre o unitate de măsură dreaptă: "*Cântarul şi cumpăna dreaptă vin de la Domnul; toate greutăţile de cântărit sunt lucrarea Lui. Împăraţilor le este scârbă să facă rău, căci prin neprihănire se întăreşte un scaun de domnie."*

Atitudini dezvoltate de implementarea unui sistem corect de masura.

Biblia este mult mai mult decât o carte religioasă. Ea instruieşte clar pe toţi cei care afectează viaţa altora. Conducătorii acestei lumi au responsabilităţi clare ca să nu comită nedreptăţi. A taxa mai mult decât trebuie şi a taxa inflaţia sunt urâciuni înaintea lui Dumnezeu. Te întrebi de ce unele ţări au hiperinflaţie, de ce au două situaţii financiare sau de ce nu folosesc aceleaşi principii ca şi tine? Răspunsul este simplu şi nu are nimic de-aface cu obiceiuri sau cu legea pământului. Corupţia este acolo pentru că administratorii ţării nu îl au pe Dumnezeu în inimă. Biblia este cunoscută în America de Sud sau în Europa de Est, dar conducerea ţărilor în aceste zone nu înţeleg că ei au fost puşi să-şi conducă ţările şi vor fi judecaţi pentru nelegiuirea lor de Dumnezeu. În ţări cu cumpene strâmbe, păcatul este în orice aspect al vieţii şi întregul ciclu economic este bazat pe minciună, corupţie şi mită. Legislaţia în ţări ca Argentina, România sau Brazilia a legiferat bariere împotriva schimbului liber şi oamenii acestor ţări sunt ţinuţi în întuneric. Ei sunt forţaţi să-şi conducă afacerile ţinând două seturi de situaţii contabile, împotriva poruncilor lui Dumnezeu, lucru care atrage păreri de rău, care creează lupte interne şi care ne scurtează viaţa. Două seturi de situaţii financiare sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. De aceea oamenii trebuie să se schimbe. Lumea are nevoie de o trezire spirituală printre cei care fac afaceri şi care trebuie să cunoască Proverbele 20:10-12:*"Două feluri de greutăţi şi două feluri de măsuri, sunt o scârbă înaintea Domnului. Copilul lasă să se vadă încă din faptele lui dacă purtarea lui va fi curată şi fără prihană. Urechea care aude şi ochiul care vede şi pe una şi pe cealaltă Domnul le-a făcut."*

Despre coruptie

Tot ceea ce facem este ştiut şi va fi judecat corespunzător. Nu este nimic pe care îl facem într-o afacere care nu este înregistrat. Felul în care măsurăm vieţile noastre şi felul în care îi tratăm pe alţii este înregistrat. Chiar dacă Proverbele 20:23 ne spun că: "*Domnul urăşte două feluri de greutăţi, şi cântarul mincinos nu este un lucru bun,"* noi trebuie să mai înţelegem că unitatea de măsură trebuie întotdeauna să fie perfectă şi felul în care facem afaceri trebuie făcut drept. Acest verset se referă la cum un mod de viaţă fără scrupule ne afectează când suntem înşelaţi sau când înşelăm. Acest păcat este greu de a fi ocolit şi ne face să nu avem încredere sau alţii să aibă încredere în noi, atunci când avem de-aface cu înşelăciunea. Atât cel care înşeală cât şi cel care este înşelat nu mai sunt capabili să funcţioneze normal, să se cunoască pe sine, pentru că un sistem corupt conduce la mai mult păcat.

Dumnezeu pedepseste conducatorii, sau pedepseste tara prin conducatori?

Standardul valoric în ţări cu un sistem economic impropriu, unde inflaţia este folosită ca să ajute la colectarea banilor pentru guvern, sau unde impozitarea este excesivă sau unde oamenii sunt abuzaţi de o mână de indivizi care deţin puterea este înregistrat în Mica 6:11-13: "*Pot socoti Eu curat pe cel ce are o cumpănă nedreaptă şi greutăţi strâmbe în sac? Pentru ca bogaţii lui sunt plini de sălnicie, locuitorii lui spun minciuni, şi limba lor este numai înşelătorie în gura lor, de aceea, şi Eu te voi lovi cu suferinţă, te voi pustii pentru păcatele tale."*

Acele ţări cu impozitare ridicată, deficite mari, inflaţie rampantă şi chinuri economice continue suferă pentru că Dumnezeu este cel care pedepseşte. Domnul corectează oamenii, pentru că ei sunt direct răspunzători pentru liderii pe care i-au ales. Suferinţa şi greutăţile se întâmplă pentru că unitatea de măsura folosită în selectarea conducătorilor nu a fost pură, şi în timpuri nelegiuite, prin oameni de nădejde comunitatea poate fi scoasă din vârtejul distrugerii. Da, întotdeauna Domnul pregăteşte oameni de treabă care să-i facă munca. Biblia ne învaţă că o comunitate trebuie să înveţe să-şi aleagă un conducător drept, "*Pentru că cu măsura cu care judeci vei fi judecat sau cu măsura cu care măsori vei fi măsurat.*" Aceste versete reprezintă porunci deosebite şi trebuie să fie înţelese corespunzător.

Alegeri locale

Alegerile locale, alegerile naţionale sau alegerile oricăror reprezentanţi, trebuie să fie făcută cu cel mai mare efort. Iacov 1:8 ne avertizează să stăm departe de politicieni cu personalităţi schimbătoare: *"Un om nehotărât este nestatornic în tot ceea ce face."* În alegeri, datoria ca să verificăm acest gen de indivizi trebuie să aibă ce-a mai înaltă prioritate. Trebuie să ne ferim de acest gen de indivizi care vor crea descurajare, dezamăgire, disperare, neîncredere, şi distracţie. Dacă nu reuşim să alegem oameni care să promoveze justiţia, vom promova corupţie, necazuri şi chin. Tefania 1:4-5 ne descrie că acei care pe de-o parte spun că îl iubesc pe Dumnezeu, dar nu îl urmează, trebuie ocoliţi pentru că vor fi lăsaţi în afara aleşilor lui Dumnezeu: *"Voi nimici… pe cei ce se închină jurând pe Domnul dar care jură şi pe împăratul lor Malcam."* Ai dreptul la a fi informat cu privire la cei pe care îi votezi, pentru că acţiunile tale şi eforturile tale vor fi judecate de autorităţi mai mari. În Biblie un om cu două feţe (nehotărât) este o urâciune de ultimă speţă, dar în viaţa politică sunt acceptaţi. Când nu adresăm acest standard dublu şi acceptăm ca acest tip de oameni să ne conducă, Dumnezeu ne pedepseşte. Dacă alegem un om drept, comunitatea va beneficia, şi deci toţi vom beneficia. Justiţia începe cu alegerea unor judecători înţelepţi şi cu administratori credincioşi. Alegerea oficialilor care să fie înţelepţi şi juşti în sfera ta de influenţă este o responsabilitate serioasă şi tu ai această responsabilitate ca să asiguri că justiţia şi dreptatea dumnezeiască va fi făcută.

Unitatea de masura se aplica – indivizilor

Unitatea de măsură este aplicabilă şi oamenilor, pentru că atât felul cum un om drept îşi strânge averea cât şi cum o foloseşte beneficiază societatea. Un om de afaceri drept angajează alţi oameni, ajută şcolile şi guvernul cu taxele pe care le plăteşte şi împarte cu generozitate în jur. Comunitatea trebuie să se bucure când un om drept se îmbogăţeşte. Omul drept va avea o satisfacţie adâncă în a face bine, indiferent de beneficiile materiale. El este răsplătit de Dumnezeu, iar în felul acesta comunitatea beneficiază. Deciziile luate de omul drept sunt luate pentru a corecta minciuna, înşelăciunea şi violenţa folosită pentru a face bani repede şi a corupe. Omul drept este grijuliu aşa cum Romani 12:6-8 spune, pentru că talentul i-a fost dat de la Domnul într-o proporţie egală cu harul găsit în el: *"Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul prorociei, să-l întrebuinţeze după măsura credinţei lui. Cine este chemat la o slujbă, să se ţină de slujba lui. Cine învaţă pe alţii, să se ţină de învăţătura. Cine îmbărbătează pe alţii, să se ţină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inima largă. Cine cârmuieşte, să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie s-o facă cu bucurie."*

Dar cei care folosesc unităţi de măsură nedrepte şi care iau decizii nedrepte pentru îmbogăţire vor aduce pedeapsa lui Dumnezeu peste întreaga comunitate, pentru că acea comunitate i-a ales conducători. În Deuteronomul 25:15-16 vedem că responsabilitatea de a alege unitatea de măsură şi a măsura corect va afecta performanţa fiecăruia, iar o autoritate mai înaltă va fi aceea care în final va verifica bogăţia şi o va judeca: *"Ci să ai o greutate adevărată şi dreaptă, să ai o efa adevărată şi dreaptă, pentru ca să ai zile multe în ţara pe care ţi-o dă Domnul, Dumnezeul tău. Căci oricine face aceste lucruri, oricine săvârşeşte o nedreptate, este o urâciune înaintea Domnului Dumnezeu."*

Unitatea de masura se aplica - comportamentului zilnic

Următorul nivel al măsurării este aplicat comportamentului nostru zilnic, standardului de viaţă, şi al sistemului valoric central pe care îl avem. Matei 7:2-6 este o metodă critică de felul în care vedem şi judecăm pe alţii. Ipocrizia nu este acceptată ca parte a vieţii noastre. Ştiu că Dumnezeu mă binecuvântează atunci când fac tot ce este posibil ca produsul sau serviciul meu să fie bun. Dar pot să spun că am văzut mulţi oameni care merg la serviciu numai ca să piardă timpul. Când tu îţi faci treaba, nu are importanţă unde eşti, că eşti măturător sau director, trebuie să o faci pentru Dumnezeu. Nu trebuie să fie nimic de care să-ţi fie ruşine şi ar trebui să fi mândru de ceea ce ai făcut ştiind că Dumnezeu va fi satisfăcut de efortul tău. El întotdeauna dă putere şi înţelepciune celor care o cer. În lupta dintre arhanghelul Mihai şi Satana, arhanghelul nu l-a insultat sau judecat pe Satana pentru faptele lui, dar a lăsat iertarea lui Dumnezeu. Noi trebuie să învăţăm să corectăm pe cei din jurul nostru cu grijă, prin exemplu şi nu criticând ceva pe care nici noi nu îl facem.

"Căci cu ce judecata judecăţi, veţi fi judecaţi; şi cu ce măsură măsuraţi, vi se va măsură. De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău, şi nu te uiţi cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau cum poţi zice fratelui tău: "Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău", şi când colo, tu ai o bârnă într-al tău?…Făţarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, şi atunci vei vedea deslușit să scoţi paiul din ochiul fratelui tău. Să nu daţi cânilor lucruri sfinte, şi să nu aruncaţi mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare şi să se întoarcă să vă rupă."

Unitatea de masura se aplica - etica la locul de munca – Pilda talantilor

Marcu 4:23-25 explică de ce Dumnezeu ne spune să ascultăm cu grijă. Rolul nostru în viaţă este orientat către a fi activi şi trebuie să reflecte activitatea noastră de zi cu zi, care reprezintă treburile (afacerile) lui Dumnezeu. Referirea la versetul 25 este importantă pentru că vom fi judecaţi pentru ceea ce am făcut cu

talentul pe care l-am primit. Dacă ne-a fost dat un dar şi nu l-am folosit, atunci ca în pilda talanţilor din Matei 25, darul va fi luat. Te întrebi ce legătură ai tu cu acest lucru. Răspunsul este că Dumnezeu vrea ca tu să foloseşti în afacerea ta, în munca ta, peste care tu eşti stăpân, cele mai bune unelte pe care ţi le-a dat şi să le pui la lucru în slujba lui Dumnezeu. Dacă auzim şi facem ce vrea Dumnezeu, mai mult ne va fi dat. Întotdeauna este un adevăr care trebuie amintit – Dumnezeu îţi va da numai atât cât poţi duce – şi cât poţi duce este o variabilă a puterii tale, a credinţei tale şi a încrederii tale. El întotdeauna este acolo pentru tine ca să te înveţe cum să-ţi măreşti puterea, credinţa şi încrederea. Tot ceea ce este necesar să faci este să asculţi şi să auzi ce-ţi este comunicat de către Duhul Sfânt care este în tine. Mesajul vine din interior dacă mergi pe drumul Domnului şi setea de comunicare va ţine canalul tot timpul deschis.

"Daca are cineva urechi de auzit, să audă. El le-a mai zis: "luaţi seama la ce auziţi. Cu ce măsura veţi măsura, vi se vă măsura: şi vi se va da şi mai mult. Căci celui ce are i se va da: dar de la cel ce n-are, se va lua şi ce are."

Şi la sfârşit Romani 12:3-21 ne duce către un nivel mai înalt; acela a măsurătorii pentru viaţa noastră, a credinţei şi a diferenţierii talentului, muncii, aptitudinilor şi responsabilităţilor. Când citim acest pasaj, observăm că Dumnezeu ne dă ocazia de a ne conştientiza limitele, dar modelarea Lui ne arată că noi trebuie să fim cât putem de buni folosind unitatea Lui de măsura. Afacerile nu sunt o activitate drăcească, ci o slujbă pe care trebuie să o facem pentru că noi suntem administratorii destinului nostru aşa cum ne-a fost dat să-l avem.

"Prin harul, care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simţiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credinţă, pe care a împărţit-o Dumnezeu fiecăruia. Căci după cum într-un trup avem mai multe mădulare, şi mădularele n-au toate aceeaşi slujbă, tot aşa şi noi, cari suntem mulţi, alcătuim un singur trup în Hristos: dar fiecare în parte suntem mădulare unii altora..." (citeşte până la versetul 21)

Proverbe 22.16

Unitatea de măsură în viaţa noastră este simplă şi uşor de folosit când îl avem pe Dumnezeu în inimă. Imediat ce Dumnezeu nu mai este în locul potrivit, găsim cai să complicăm unitatea de măsură. Cu cât mai complicată este unitatea de măsură cu atât mai mult păcătuim. A fi drept şi a judeca cu grijă, ne ajută să evităm păcatul şi pedeapsa lui. Nu avem nevoie să profităm folosind măsurători nejuste. Proverbele 22:16 ne avertizează că atunci când luăm prin înşelăciune, atunci trebuie să dăm altora puşi peste noi (cei corupţi şi corupători) şi vom fi întotdeauna în nevoie: *"Cine asupreşte pe sărac ca să-şi mărească avuţia, va*

trebui să dea şi el altuia mai bogat şi va duce lipsă." Totul ne-a fost dat şi nimic nu vom putea să luăm din această lume. Dacă nimic din creşterea materială nu va putea fi luată în viaţa veşnică, de ce să ne înşelăm pe noi înşine la premierea din rai? Biblia ne învaţă că trebuie să ne bucurăm de bunătatea muncii noastre. Dar în 1 Corinteni 3:11-15, suntem instruiţi că trebuie să clădim pe o fundaţie şi toată munca noastră va fi încercată cu foc. Ca buni creştini trebuie să muncim ca să mărim numai acele lucruri care sunt plăcute lui Dumnezeu: *"Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, şi care este Isus Hristos. Iar dacă clădeşte cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe faţă: ziua Domnului o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc. Şi focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea, rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, îşi va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc."* Unitatea de măsură este o unealta de bază care ne-a fost dată să recunoaştem şi să jupuim vanitatea din viaţa noastră.

Capitolul 3

Pregatirea

Ma ridic superior durerii mele,

Cand sunt slab atunci sunt tare.

Charles Wesley (1707-1788)

Scriitor britanic de imnuri

Ca parte din planificare, pregatirea face parte din area de executare a unei treburi de facut. Pregatirea are o tinta si este un proces activ si concentrat compus din incredere, obedienta si dependenta spirituala. Cand suntem "fortati" ca sa dam examenele in scoala suntem "obligati" sa executam o lucrare. Ca sa executam acea lucrare in procesul nostru de crestere, trebuie sa cercetam subiectul, sa studiem, sa practicam si sa ne pregatim. In Deuteronumul 5:1 Moise a comandat izraelitilor sa asculte, sa invete si sa se supuna cuvantului lui Dumnezeu. In timpul pregatirii, activitatea in clasa si ascultarea sunt necesare ca sa absorbim si sa acceptam informatia noua. Informatia trebuie sa fie provocata prin studiu si sa fie inteleasa si cuprinsa. Noua indemanare invatata, trebuie practicata si pusa in actiune inainte de a fi testate in circumstante reale.

In viata noastra urmam acelasi principiu de baza de la o varsta frageda. Practicam schimbarea, studiem schimbarea si ne pregatim pentru examenul personal de crestere. Creatorul nostru a avut o misiune pentru noi ca sa descoperim lumea din jurul nostru. El a creat un plan si o strategie ca sa ne duca de la nivelul de bebelus la cel de copil. Una dintre tinte a fost sa invatam sa alergam. Aceasta lucrare a fost impartita in lucrari simple, usor de masurat si cu un orar précis stability. Am invatat sa alergam, copii fiind, dar nu inainte de a ne folosi muschii pentru a prinde, a ne intoarce sau rostogoli, dupa care sa invatam sa mergem de-a busilea si in sfarsit sa mergem. Pregatirea mai complexa a inclus si dezvoltarea plamanilor care trebuie sa ne sustina alergarea. Si cred ca toti am plans destul ca sa ne facem tatii sa se urce pe pereti.

In Exodul 12:11, santem introdusi credintei Evreiesti in legatura cu trecerea din robie catre libertate: *"Cand il veti manca, sa aveti mijlocul incins, incaltamintele in picioare, si toiagul in mana; si sa-l mancati in graba; caci sunt Pastele Domnului."* Nu numai un act de credinta, Sarbatoarea de Paste este si o actiune de pregatire, unde invatam ca ca daca avem credinta si ne pregatim pentru schimbare, schimbarea va avea loc. In cazul evenimentelor catastrofice, invatam ca cei care anticipeaza si se pregatesc pentru evenimentele dramatice sunt protejati de credita lor si de multe ori supravietuiesc datorita abilitatii lor de a prevedea un eveniment si a se pregati pentru el. Pasteur a spus ca sansa favorizeaza mintea pregatita.

In Numeri 28:1-2 vedem ca pregatirea este o actiune de supunere lui Dumnezeu: "*Domnul a vorbit lui Moise si a zis: Porunceste copiilor lui Israel si spune-le: "Sa aveti grija sa-mi aduceti la vremea hotarata, darul meu de mancare, hrana jertfelor Mele mistuite de foc, cari Imi sant de un placut miros."* Preotii administreaza oferirea darurilor ca parte din procedura de pregatire a inimilor oamenilor pentru rugaciune. O pregatire intense se punea in ritualul oferirii darurilor. Oferirea era facuta regular pentru ca practicarea acestei activitati facea parte din pregatire. Stiind sezonul, timpul si obiceiul cu ritualul précis era o actiune de supunere si un pas in pregatirea de a fi in comuniune cu Dumnezeu.

In Iosua 1:7-9 Dumnezeu ne-a poruncit sa fim tari si curajosi: "*Intareste-te numai, si imbarbateazate, lucrand cu credinciosie dupa toata legea pe care ti-a dat-o robul Meu Moise; nu te abate de la ea nici la dreapta nici la stanga, ca sa izbutesti in tot ce vei face. Cartea aceasta a legii sa nu se departeze de gura ta; cugeta asupra ei zi si noapte, cautand sa faci tot ce este scris in ea; caci atunci vei izbandi in toate lucrarile tale, si atunci vei lucra cu intelepciune. Nu ti-am dat Eu oare porunca aceasta: "intareste-te si imbarbateazate? Nu te inspaimanta si nu te ingrozi, caci Domnul, Dumnezeul tau, este cu tine in tot ce vei face."* Traind viata la maximum este a lua mai mult de la viata. Menirespirit puternic,a LUI Dumnezeu pentru noi este sa traim in libertate si sa facem ceea ce rebuie pentru a fi devotati, a crede, a ne atinge scopurile, actionand si realizand aceste scopuri. Este alegerea noastra daca traim in robie departe de Dumnezeu si in pacat, sau daca alegem sa hoinarim fara incredere in fortele noastre. Dumnezeu este in control si cand facem acest lucru cunoscut, stim ca el are conducerea. Pentru acest lucru avem nevoie de curaj si putere pe care le gasim in Biblie. Invatatura lui Iosua ne spune ca succesul lui Dumnezeu este ca sa fii destul de puternic si curajos ca sa te confrunti cu lucrarile pe care ti Le-a dat in planul lui. Si aceste lucrari nu sunt usoare pentru ca este diferit in a avea success in lume si a avea success ca crestin. Supunandu-te legii lui Dumnezeu si studiind Cuvantul lui Dumnezeu reprezinta calea succesului. Un pas cu orientare catre actiune, libertatea are un prêt; trebuie sa asculti de Domnul, ca sa fi prosper, sa ai succes. Teama de schimbare te va tine in robie. Neincrederea te va tine in tr-o hoinareala. Dar cand esti concentrat, ti legea si practici sa fi puternic increzandu-te in Dumnezeu, iti va da curajul pentru ca El promite ca sa prosperi oriunde te vei duce. Meditarea asupra Bibliei si actiunea dupa Biblie iti va asigura succesul.

In Matei 24:42 invatam ca Isus ne-a poruncit sa fim pregatiti: *"Vegheati (*pregatiti-va*) dar pentru ca nu stiti in ce zi va veni Domnul vostru"* In general,ne pregatim pentru un eveniment atunci cand simtim ca trebuie sa ne

schimbam. O influenta externa este sursa cea mai probabila pentru pregatirea evenimentului si schimbarea pe care o declanseaza.

Ezra 8:21 indica necesitatea de a tine post ca sa ne pregatim sufletul si sa ne punem bazele in dependenta spirituala a lui Dumnezeu: *Acolo, la raul Ahava, am vestit un post de smerire inaintea Dumnezeului nostru, ca sa cerem de la El o calatorie fericita pentru noi, pentru copiii nostri, si pentru ce era al nostru."* Ca si in ritualuri, actiunea de pregatire spirituala este o discutie a sufletului si Dumnezeu, sub forma rugaciunii. Principiul de a posti arata ca atunci cand trupul fizic este slabit, spiritualitatea este scoasa in relief si rezulta un om cu un spirit puternic, asa cum 2 Corinteni 12:10 spune: *"…cand sunt slab atunci sunt tare."* Anumite tehnici militare aplica acest principiu ca sa impinga trupul fizic dincolo de barierele fizice in zona puterii spirituale. Depravarea de somn si mancare rezulta intr-o cautare a puterii interioare. Vorbind cu Dumnezeu si punandu-l pe El primul va asigura ca efortul de pregatire a avut succes.

Lucrarea lui Dumnezeu este ca sa cladim imparatia Lui si imparatia va fi gata cand lucrarea este terminata. Procesul nostru de pregatire trebuie sa fie o actiune neintrerupta de crestere si schimbare care sa definitiveze menirea lui Dumnezeu pentru viata noasta, dar care sa si permita experimentarea acestei cresteri de catre altii. De multe ori nepasatori, confundam placerea spirituala cu o atitudine de a complacenta de placere a eului plina de scuze. Ar trebui sa invatam din 1 Petru 3:15: *"Ci sfintiti in inimile voastre pe Hristos ca Domn. Fiti intotdeauna gata sa raspundeti oricui va cere socoteala de nadejdea care este in voi; dar cu blandete si teama."*
Toata pregatirea noastra trebuie comunicata nu pentru vanzare ci spre bucuria altora.

Cresterea personala nu este usoara. Doi dintre cei mai cunoscuti oameni din Biblie, Moise si Iacob au avut de infruntat adversitate ca sa fie pregatiti pentru ceea ce Dumnezeu a vrut. In Exodul 2:11 Moise: *"a iesit pe la fratii sai si a fost martor la muncile lor grele."* Moise a stiut in inima lui ca trebuia sa-si elibereze poporul. Dar el nu a avut pregatirea necesara pana cand nu a invatat sa-l asculte pe Dumnezeu. Este prin disciplina ascultarii felul in care venim sa intelegem natura lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a tinut pe Moise in desert pentru 40 de ani, finisandu-i talentul, dandu-I abilitatea sa conduca, marindu-I increderea in puterea lui Dumnezeu. El a trebuit sa fie disciplinat si antrenat a invata sa treaca de descurajare si sa invete sa adevarata tovarasie si sa fie una cu Dumnezeu. Cand avem probleme majore in viata si descurajari mari, ar trebui sa fim bucurosi pentru ca Dumnezeu are grija de noi si ne prepara in procesul personal de crestere spirituala.

Pregatirea lui Iacov are o diferita perspectiva personala de crestere. Iacov a fost un egocentric, o persoana care nu a inteles cum alti oameni simnt cand ii afecteaza cu actiunile lui. Dumnezeu i-a aratat lui Iacov ca daca profita de pe urma altora, acelasi lucru s-ar putea intampla si lui. Iacov I-a furat dreptul primului mascut lui Esau, fara sa considere ce simte Esau. Laban, Socrul lui Iacov, a abuzat de increderea ginerelui lui, ca sa-si tina fetele aproape de casa. Iacov a fost un slujitor in casa lui Laban pentru ca Laban a profitat de tineretea lui. Dumnezeu l-a lasat pe Iacov sa experimenteze durerea de a-ti fi abuzata increderea pentru a-l invata si a-i corecta egocentrismul.

Semnul realizarii cresterii personale s-a realizat in viata lui Iacov atunci cand a realizat greseala pe care a comis-o fata de fratele lui, atitudinea lui distrugand o relatie familiara. Dumnezeu a vazut aceasta crestere si i-a schimbat numele din Iacov ("apucator") in Israel ("cel care se chinuie si reuseste cu Dumnezeu"). Dumnezeu ne iubeste atunci cand stam cu el chiar si in cele mai grele momente. Unii dintre noi trebuie sa treaca prin descurajari enorme sau adversitate in viata, dar daca stau cu Dumnezeu, dragostea Lui va recompensa. Problemele si dificultatile sunt calea lui Dumnezeu pentru a ne ajuta sa crestem. El ne pregateste luandu-ne intro calotorie peste virfuri de munte si vai adanci. Nu dispera cand descurajarea te duce intr-o vale adanca. Fi fericit pentru ca Dumnezeu are inca un virf de munte pentru tine sa cuceresti. Si primul pas este sa recunosti slabiciunea pe care Dumnezeu te invata sa o corectezi.

Probabil cel mai puternic exemplu de pregatire este in 1 Corinteni 9:25: "*And every man that striveth for the mastery is temperate in all things."* Disciplina si renuntarea personala ne va permite sa crestem si sa ne realizam tintele. Disciplina este deseori asociata cu munca intense, pregatirea in extremins si multe sacrificii prin renuntarea placerilor vietii. Progres, vigor si stamina sunt cladite printr-o pregatire si antrenare harnica. Versetul ne invata

importanta unei tinte in pregatire. Destinatia finala ne face sa dam valoare calatoriei si renuntarile la placerile vietii pe care le acceptam apar mai usoare cand sunt comparate cu lucrurile la care trebuie sa renuntam pentru a ne atinge tinta.

Lumea foloseste principii si oamenii din actuala putere pentru a reflecta o metoda de pregatire. De multe ori, daca cautam unde trebuie, gasim concepte si teorii care sunt descries in Biblie, dar le preferam pe cele prezentate intr-o metoda moderna. In 1 Samuel 17, ne este prezentata o lectie in branding, antrenare si pregatire. David, un tanar cioban, a venit in linia intai a luptei si a vazut un Filistean batjocorind intreaga armata a Israelului. Ca soldat, Goliat era un campion pentru abilitatea lui de a se lupta unu la unu. Pentru soldatii de rand care nu erau pregatiti si pentru un om normal retorica lui Goliat, marimea lui si ceea ce se spunea despre el bagau frica in oameni. Infatisarea lui Goliat era superba. Imaginea lui impresiona pe cei nepregatiti. El arata de neinvins. In loc sa cladeasca incredere in oamenii lui, slaba conducere a lui Saul a lasat frica si panica sa preia controlul si sa amplifice pericolul pe care Goliat si armata Filisteana erau pentru Israel. Facand o comparatie folosita in afaceri, Goliat reprezenta o imagine de brand intr-o mareata campanie de marketing. Metoda de prezentare a imaginii lui vizuale, emotionale si rationale a creat o asociere de identitate a brandului Goliat cu o puternica armata Filisteana. Goliat si luat responsabilitatea sa comunice aceasta imagine, sa o imbunatateasca si sa schimbe efectiv perceptia despre armata Filisteana folosind metode de branding inteligente si creative. El a identificat valori cunoscute ca diferente cheie, folosindu-le ca abilitati unice si caracteristici distincte, impachetandu-le ca sa reflecte o puternica imagine pe care a prezentat-o constant si frecvent intr-o oferta simpla dar eficienta. Probabil ca era ca un panou de publicitate. Goliat era mare, era stralucitor, era galagios si se credea mai mare decat tot ce este in viata.

Cealalta parte a acestei relatary ne arata ca mare si stralucitor nu este neaparat mai bun. Misconceptia ca David a fost pricajit comparat cu Goliat, fara abilitatea de a-l infrunta in lupta directa, si ca lovitura norocoasa au nevoie de o explicatie. Prezentarea lui David in filme ca un tinerel neexperimentat este departe de adevar si miracolul lui Dumnezeu facut pe campul de lupta este amplificat in acea lupta fara a fi analizat planul de pregatire a lui Dumnezeu pentru David

Da a fost un miracol, dar miracolul a fost in plan. David era probabil de talie normala si era tanar, dar David a fost antrenat in salbaticie unde s-a intarit. Trupul si mintea ii erau in echilibru. Pe caldura, pe ploaie sau pe frig el trebuia sa-si faca treaba si cioban fiind, trebuia sa ia decizii pentru oamenii si turma lui in legatura cu pasunatul, pericole si directie. Ca administrator a trebuit sa infrunte situatii adverse si sa le negocieze in conditii de mare stress. Ca paznic trebuia sa-si protejeze turma impotriva pericolelor si sa mentina moralul ingrijitorilor. In timpul liber a invatat sa cante din fluier si indemanarea lui a devenit atat de buna ca insusi regele I-a recunoscut-o. In 1 Samuel 16:18 invatam ca inainte de batalie Saul stia ca David era un om in echilibru: *"…I have seen a son of Jesse the Beth-lehemite, that is cunning in playing, and a mighty valiant man, and a man of war, and prudent in matters, and a comely person, and the Lord is with him*." Inainte de aceasta lupta David era cunoscut ca viteaz, puternic si prudent, calitati atat pentru un luptator cat si pentru un conducator. mighty, valiant. Abilitatile sale erau in echilibru: de la un virtuos canteret la fluier la un om puternic sau de la un om prudent la un viteaz in razboi.

Textul din capitolul 17 ne arata si alte caracteristici ale unui leader. Simtind frica insuflata oamenilor de catre aparitia lui Goliat, David a actionat cu curaj si a incercat sa recladeasca increderea oamenilor in propriile lor abilitati. Tabara era dominata de neincredere si ambiguitate. David s-a increzut in puterile lui si prin abilitatea de a lua o decizie sub stres, complementata de linstea sufleteasca, s-a hotarat gandind intuitive la rezultat. In ciuda descurajarilor si vorbelor goale primite de la "directorul si tovarasii lui" (regele si fratii lui), David a avut determinarea necesara sa se increada in abilitatile lui. He was not arrogant, but he assessed the situation and immediately had a plan of action. He had trust in his own abilities, and the size of a man did not scare him since he was trained and had fought and won against such fierce beasts as a lion and a bear. His ability to see the big picture, but also to act quickly; his training to smote and slay the beasts in one-on-one combat indicate a "mighty valiant man." David was in balance.

Not less important is his ability to say no to superior hardware and equipment offered to him by "upper management" to complete the job. In normal circumstances it would have been adequate to have that gear, but because of the absence of proper training along with the exceptional circumstances and duress, David did the job with the tools he knew would do the job, and refused untested better equipment. One quality for

today's leader is to develop analysis skills to identify issues, suggest alternatives, and present recommendations. The king or "upper management" had a problem for which he had the resources but the king failed because he could not recognize alternatives. David not only recognized the problem, but he was able to take action and restore the confidence of the people.

As a child, I never looked at the battle as a miracle, but I looked at David as a cheater for killing Goliath in an unmanly combat. As I got wiser, I realized that Goliath brought the arms with which he trained to fight - and so did David. The combat had no rules and the end of it was the death of a fighter. As the gladiators, the fighters would choose a weapon of choice for the combat. David did not fear Goliath, nor did Goliath consider not accepting the challenge. Regardless of the weapons each had, both of them moved forward, thus accepting the other's combat gear.

If we are to analyze the fighters we see that in one-on-one combat certain characteristics need to be evaluated. Shields and heavy armor as well as heavy weapons would protect the fighter in heavy fighting, but would reduce the speed of the movements. On the other hand, the absence of the protective gear and heavy weapons allows the fighter to strike a first potentially fatal blow, because of the ability to move quickly. Both methods were widely used in combat as brute strength had to be faced by skill. The slingshot was commonly used by shepherds to protect the sheep from small predators and required a great deal of training. However, it is a deadly weapon and with proper training could give a very precise blow. Therefore, David is to be commended for his ability to analyze the issue, identify the weaknesses, find alternatives and execute the recommendations for positive results. This Bible passage is important for our lives, as we all expect that God will create a miracle to solve a current problem. God's plan shows us that a miracle will take place when we learn to identify the training and preparedness that God is conducting in our lives. The battle miracle does happen for the eyes of the untrained, but before the battle. God works in our life with the promise that none will have to handle more that he can carry. God is planning ahead for our life and He gives us <u>always</u> only what we are able to carry.

The Word of God also provides various dimensions of teaching, wisdom and growth that we experience in our lifetimes. We are born as a package fully equipped to do almost anything. The "believe it or not" shows on television, as well as our own experiences, show us that with training the human body can do almost anything: from turning your head backwards to staying under water for long periods of time, from shutting down your breathing system as in hibernation to some of the most severe endurances. That is why our talk about inabilities appears very insulting to God. We are in the habit of complaining about our incompetence because we do not try to train in a certain task. The fat, the lazy, the sick, the old are symptoms of our false barriers.

Many times we accuse God because we are looking for an excuse for why we are not the way we ought to be. We look at certain imperfections of our body and mind and we accuse God of not being able to do things His way, in an attitude of defiance. Because you have a missing hand you feel incapacitated, and think that there is no other way of conducting your life. You feel miserable about yourself and accuse God for your imperfection. God gave you that problem to overcome some barrier in your life which needs removed so that you grow in your belief. I have seen "handicapped" people doing the most amazing things, which I am not able to do myself. I have a feeling of humbleness when God shows me the mastery of the human body and the limitless abilities we are equipped with from our Creator. Jesus said if we would have faith as much as a seed of mustard we could tell the mountains to move. And then I realized that wisdom is coming from within and I see the power of God with my spiritual eyes not my fleshly eyes. In Ephesians 1:16-18 Paul teaches us that the fleshly emptiness should be replaced by the wisdom of God *"…making mention of you in my prayers; That the God of our Lord Jesus Christ, the Father of glory, may give unto you the spirit of wisdom and revelation in the knowledge of him: The eyes of your understanding being enlightened; that ye may know what is the hope of his calling."* In Psalms 119:18, and 36-37, David asked God to open his eyes that he should see the wonderful things of God.

Our relationship with God, via Jesus, is a personal relationship which should be maintained in purest humility: *By the grace of God I am what I am, and His grace which was bestowed upon me was not in vain …" (1 Corinthians 15:10).* We are who we are only by the grace of God. We should surrender completely to God in truth, without worrying about how we sound or if others see us ridiculous. Allow Him in your life to be all in all, because you have a purpose, which is priceless to God. Let everything else go and let God fulfill your purpose through your life.

God's purpose is revealed to us and action should be taken. In Esther 4:14 we recognize that God prepared Esther for the deliverance of the Jews and Mordecai was able to recognize God's purpose: "*For if thou altogether holdest thy peace at this time, then shall there enlargement and deliverance arise to the Jews from another place; but thou and thy father's house shall be destroyed: and who knoweth whether thou art come to the kingdom for such a time as this?"* It was within their power to save the Jews and they acted. Selfishness was to save themselves without regard for the others, but God's purpose was clear. Mordecai recognized the position of power and the ability to save others if they acted. Sacrifice for others is love and the Kingdom is all about love. Mordecai also recognized that God expected them to act and if they wouldn't He would have provided another way. But the result would have been failure for Esther and could have resulted in God's condemnation.

Preparation and training have different layers to be conquered. The spiritual, the physical, the intellectual are all part of a process. In all, a common element is yielding and redemption. We prepare to get better, but the preparation process starts with learning to recognize yielding to break the bad habits, then learning to yield to good habits. In Romans 6:16 we learn to answer the question of yielding: *"Know ye not, that to whom ye yield yourselves servants to obey, his servants ye are to whom ye obey; whether of sin unto death, or of obedience unto righteousness?"*

"mi-a fost teama, si m-am dus de ti-am ascuns talantul in pamant…!"

Ce ai face azi daca nu ti-ar fi teama de esec? In Matei 25, versetele 14-30 se povesteste despre un om bogat care si-a incredintat intreaga avere in mainile a trei slujitori. Primului I-a dat cinci talanti, celui de-al doilea doi talanti si ultimului, singur talant. Daca te gandesti ca in timpurile biblice un talant reprezenta salariul cam pe cinsprezece ani, incepi sa-ti faci o idee despre oportunitatea pe care o aveau acesti slujitori. A fost un moment definitoriu, care a dat fiecaruia posibilitatea:

- de a-si testa abilitatile pe piata;
- de a-si dezvolta initiativa personala;
- de a practica o judecata sanatoasa;
- de a profita de pe urma investitiilor lor, si doi dintre ei au facut aceste lucruri, insa celui de-al treilea I-a fost frica de esec.

A decis sa nu riste asa ca si-a ingropat talantul/talentul.

Nota: n-a fost judecat pentru ce a facut;a fost judecat pentru ca n-a facut nimic. De fapt Isus I-a numit "viclean si lenes". (Matei 25:26) Teama de esec te va indemna intotdeauna sa-ti ingropi talantul. Daca nu ai curajul sa incepi, ai terminat deja. Dumnezeu a folosit oameni ca Moise, Gideon, Estera si fiecare a fost nevoit sa-si invinga teama. La fel trebuie sa faci si tu! Teama de saracie l-a impins pe Iacov sa-si insele tatal. Teama de foamete I-a impins pe israeliti sa doreasca intoarcerea in Egipt. Teama de persecutie I-a determinat pe ucenici sa-l uite pe Isus in ceasurile cele mai intunecate si I-a facut pe Petru sa nege de trei ori ca-l cunoaste pe Isus. Nu lasa teama sa te opreasca! Modul in care iti folosesti calitatile date de Dumnezeu reprezinta o chestiune de o importanta vitala. Adevarul este ca in functie de asta vei fi judecat!

Ieremia 32:40 (teama)

Capitolul 4

Profesionalism

Hristos nu are alte mâini decât mâinile noastre
Pentru a-și desavârși lucrarea astazi;
El nu are alte picioare decât picioarele noastre
Pentru a-i conduce pe oameni către El;
El nu are altă limbă decât limba noastă
Pentru a spune oamenilor cum a murit;
El nu are alt ajutor decât ajutorul nostru
Pentru a-i aduce pe oameni alături de El.

ANNIE JOHNSON FLINT (1862-1932)

Eu sunt un profesionist. Eu sunt. Eu. Ce atitudine egoistă am! Dumnezeu m-a pregătit să fiu un profesionist. El mi-a arătat drumul în viaţă şi m-a îndrumat pe calea Lui pentru a face ceea ce El a ales pentru mine. Datorită Lui am participat la multe conferinţe şi lecturări, am citit multe cărţi şi mi-am îmbunătăţit talentul, devenind mai iscusit. După ani de continuă educaţie şi după multe cărţi citite am descoperit că Biblia este cartea la care mă întorc întotdeauna pentru un sfat. Toate celelalte cărţi sunt manuale instructive care te învaţă doar să îţi dai seama de bogăţia ideilor şi a înţelepciunii practice care decurg din Biblie.

Îmi amintesc de o conferinţă la care am participat, ca parte a unui program de conducere executiva, prezentată de Dl. David Maister, "întâiul consultant mondial pentru firmele de servicii profesionale." Participanţii au fost îndemnaţi să-şi analizeze modul de abordare asupra vieţii şi opiniile lor asupra conceptului de "profesionalism adevărat." În opinia d-lui Maister, profesionalismul adevărat este un angajament personal pentru a deveni mai buni, pentru a îmbunătăţi şi a face mai eficiente serviciile oferite clienţilor, pentru a descoperi ceea ce ne place cu adevărat să facem, pentru a ne perfecţiona şi apoi pentru a acţiona la adevărata noastră valoare. Şi pentru a realiza acest lucru trebuie să ne păstrăm principiile, să credem cu adevărat în ceea ce facem, niciodată să nu facem abatere de la standardele şi sistemul nostru de valori şi să avem grija de clienţii noştri. A afirmat că principiile de bază trebuie respectate pentru că aşa este etic şi pentru că ele reprezintă drumul principal către succesul comercial.

WOW, ce afirmaţie puternică şi ce prezentare! Am văzut oameni entuziasmaţi de prezentarea d-lui Maister, oameni care au plătit un onorariu de ordinul miilor de dolari pentru doar o zi de curs. Am citit cartea d-lui Maister *Adevăratul profesionalism* şi am observat ca directori de primă clasă, din corporaţiile mondiale cele mai importante, au lăudat învăţaturile lui ca fiind sfaturi practice, idei şi opinii complexe, dileme fundamentale ce pun sub semnul întrebării gândirea tradiţionala, sau mult mai simplu sfaturi practice care conectează comportamentul de afaceri la un sistem valoric şi principii. Am fost uimit când am realizat ce "mare profesionist" sunt de vreme ce toată viaţa urmat aceste principii. Am avut nevoie de dl. Maister şi compania mea a trebuit să plătească o mulţime de bani pentru a-mi deschide ochii; pentru a vedea că Dumnezeu ne-a dăruit toate aceste principii frumoase şi toate aceste cunoştinţe în Biblie, totul gratuit. Am realizat că noi, fiind buni creştini, avem marele rol, de Administratori, de a-i învăţa pe toţi principiile lui Dumnezeu şi mai ales pe copiii noştri. Atunci am hotărât să scriu această carte.

Dumnezeu ne-a dăruit multe daruri. Învăţăturile lui Dumnezeu sunt subtile şi sfatul Lui profund. Dumnezeu ne învaţă ca mai întâi trebuie să-L avem pe Isus în inimile noastre. Esenţa valorii noastre este să avem credinţa în Salvatorul nostru, să ne iubim aproapele ca pe noi înşine, să ne acceptăm rolul în biserică şi să contribuim la desăvârşirea Împărăţiei. Cel mai important este să nu acţionăm ca nişte profesionişti doar pentru un câştig financiar, ci să lucrăm intr-un anumit domeniu de parcă mâine nu ar exista, să facem tot ceea ce putem face astăzi, atunci răsplata noastră va fi viaţa veşnică. A fi un profesionist înseamnă a găsi o specializare potrivita în viaţă şi să acţionăm ca un serviciu al lui Dumnezeu, indiferent dacă vom suferi sau nu. A fi un profesionist nu este o alegere ci este o vocaţie, de a-ţi da silinţa să faci tot ce-i mai bun astăzi ca şi cum mâine nu ar exista, de a avea ocazia să-ţi urmezi chemarea cu sensibilitate şi sacrificiu. A fi un profesionist este foarte uşor, tot ceea ce trebuie să faci este să iubeşti. Isus l-a întrebat pe Petru de trei ori: *"Mă iubeşti cu adevărat?"* Şi dacă iubeşti cu adevărat vei face totul pentru a veni în întâmpinarea persoanei iubite.

Profesionalismul implică un control de calitate continuu în viața noastră, pentru că un standard, o metodologie, politici şi respectarea codului etic sunt date de la Dumnezeu ca un lucru sfânt după cum se spune în Exod 29:35-37. Privim ritualurile şi vedem doar un obicei, dar ritualurile sunt un set de instrucţiuni, o forma a procesului de control al calităţii, unde un comportament standard previne apariţia unor probleme. "*Deci așa să faci cu Aaron și cu fii lui, după cum ți-am poruncit, șapte zile să țină sfințirea lor. Vițelul de jertfă pentru păcat să-l aduci în fiecare zi pentru curățire; jertfa pentru păcat s-o săvârșești pe jerfetnic pentru curățirea lui și să-l ungi pentru sfințirea lui. Șapte zile să cureți astfel jerfetnicul și să-l sfințești și va fi jerfetnicul sfințenie mare; tot ce se va atinge de el se va sfinți.* " A te zbate pentru calitate şi a o menţine printr-un proces de control al calităţii este atât o poruncă de la Dumnezeu, cât şi o expresie a supunerii şi a iubirii faţă de Dumnezeu.

Controlul calităţii este un procedeu descris încă de la început în Biblie în Exod 39:43 *"Și privi Moise toată lucrarea și iată ei o făcuseră așa cum poruncise Domnul și Moise i-a binecuvântat."* În general toate procesele de producţie cer un control de calitate. După tradiţia evreiască, Rabinul are datoria să inspecteze locurile unde se procesează mâncarea, să vegheze ca totul să respecte cuvântul lui Dumnezeu. Numai atunci se dă certificatul koşer şi locul este binecuvântat.

Contabilitatea şi bilanţul contabil pun mare accent pe controlul calităţii. Acesta presupune un procedeu standard, care include politici şi metodologii pentru a duce la bun sfârşit activitatea. Un procedeu cere respectarea Codului Etic, menţinerea programului de pregătire pentru a ţine la curent conducerea şi angajaţii cu progresele importante în domeniu, păstrarea unui control de calitate adecvat incluzând aplicarea unei analize de asigure a calităţii interne pentru a monitoriza respectarea politicii firmei şi a metodologiei acesteia. Un sistem de control al calităţii cuprinde o structura organizaţională, politici adoptate şi proceduri stabilite pentru a furniza şi a asigura o activitate în conformitate cu standardele profesionale. Sistemul ar trebui înţeles intr-un mod adecvat şi aplicat în strânsă relaţie cu structura organizaţională. Menţinerea sistemului este parte a angajamentului organizaţiei respective în adaptarea procedurilor pe măsura ce acesta se dezvoltă.

Calitatea este o expresie a iubirii şi a frumuseţii şi este sporita pentru că Dumnezeu o priveşte cu grijă şi apreciere. Lucrul bine făcut şi abilităţile creative sunt daruri de la Dumnezeu. Un produs bun şi o imagine buna îi afectează pe ceilalţi. Noi, ca buni creştini, reprezentăm un standard în analiza procesului de calitate pentru ceilalţi.

Biblia ne spune ca iscusinţa este un dar a lui Dumnezeu. În Exod 35:30-35 avem un astfel de exemplu: *"Apoi a zis Moise către fiii lui Israel: Iată Domnul a chemat anume pe Bețaleel, fiul lui Uri al lui Ordin semiția lui Iuda Și l-a umplut de duhul Dumnezeiesc al înțelepciunii, al priceperii, al științei și a toată iscusința, Ca să lucreze țesături iscusite, să fac lucruri de aur, de argint și de aramă; Să ciopleasca pietrele scumpe pentru incrustat, să sape im lemn și să facă tot felul de lucruri iscusite. Și priceperea de a învăța pe alții a pus-o în inima lui, în a lui și a lui Oholiab, fiul lui Ahisamac, în semiția lui Dan. A umplut inima acestora de înțelepciune, ca să facă pentru locașul sfânt orice lucru de săpător și de țesător iscusit, de cusător pe pânză de mătase violetă, stracojie și vișinie și de în, și de țesător în stare de a face orice lucru și de născoci țesături iscusite."* Dumnezeu ne-a dat toate aceste abilităţi şi trebuie să realizăm că în fiecare aspect al vieţii este o abilitate.

Avem tendinţa să ne interesăm doar de acele abilităţi care sunt mai bine răsplătite, şi nu reuşim să ne dăm seama că anumite abilităţi privite de oameni ca fiind mai puţin importante

sunt de asemenea extraordinare. În biserica lăudăm aspectul teologic, cântatul şi abilităţile preoţeşti sau rolul de conducător nereuşind să ne dăm seama de importanţa altor abilităţi cum ar fi cel de a-i învăţa pe ceilalţi, gătitul sau îngrijirea copiilor. Am încercat să fac ceea ce soţia mea face atât de bine pentru copii şi mi-am dat seama ce abilităţi extraordinare are cu copiii. Am observat multe din abilităţile pe care Dumnezeu le da oamenilor şi uneori simt cum ele sunt pline de Spiritul lui Dumnezeu. Oamenii nu sunt conştienţi de minunatele daruri ale lui Dumnezeu şi diminuează importanţa abilităţilor lor pentru ca au impresia că nu sunt intr-o poziţie de conducere sau că nu sunt răsplătiţi pe măsură.

Învăţăturile Bibliei din Proverbe ne îndeamnă să devenim din ce în ce mai iscusiţi. În Proverbe 3:4-6 vedem că pentru a deveni un profesionist în orice am alege trebuie să avem credinţă în Domnul: *"Atunci vei afla har şi bunăvoinţă înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor. Pune-ti nădejdea în Domnul din toată inima ta şi nu te bizui pe priceperea ta. Pe toate căile tale gândeşte la Dânsul şl El va netezi toate cărările tale."* A ne baza pe propriul nostru sistem de valori şi înţelepciune duce către eşec, dar recunoaşterea lui Dumnezeu în tot ceea ce facem este o lumina călăuzitoare în noaptea întunecată. Pildele ar trebui citite în fiecare zi şi înţelepciunea lor aplicată în viaţa de zi cu zi. Proverbe 31 mi-a atras atenţia pentru că descrie recunoaşterea pe care Dumnezeu o da soţiilor noastre. În fapt, descrierea femeii pe care am găsit-o în acest capitol este una dintre cele mai bune descrieri de administratori pe care am văzut-o vreodată. Ea este o adevărată inspiraţie în a face ceea ce este mai bun şi în a fi tot ceea ce poţi fi. Trebuie menţionat ca după observaţiile mele asupra vieţii la ţară, unde viaţa are un ritm mai lent şi muncile sunt diferite, femeia îndeplineşte multe din sarcinile descrise în acest capitol al Bibliei. Din păcate, bărbaţii deseori nu apreciază abilităţi pe care Dumnezeu le-a dat soţiilor lor.

Când Dumnezeu ne-a dat aceste daruri, ne-a avertizat să nu facem din talentele noaste un obiect de veneraţie şi să nu privim înţelepciunea sau talentul nostru mândrie. Aceste abilităţi ne-au fost date pentru a ne bucura de ele şi pentru a le aprecia, dar niciodată pentru a le venera pentru că putem cădea în cealaltă extremă de a deveni prea plini de propria noastră înţelepciune (Ieremia 10:8). De asemenea învăţăm ca preamărirea fără umilinţă este întotdeauna o calitate distructiva. Sunt multe exemple în Biblie în care mândria a împins mari oameni către judecata lui Dumnezeu. Nabucodonosor, regele Babylonului a fost umilit de Dumnezeu din cauza mândriei sale, când nu a recunoscut că Dumnezeu l-a ajutat în realizările sale şi s-a crezut mai mare decât Dumnezeu. Pe de alta parte, Isus este un mare exemplu de umilinţa. Cu toată puterea şi mărirea Lui, El a acceptat planul lui Dumnezeu prin credinţă şi ne-a arătat o cale de a ne conduce viaţa. Dând exemplu, având un rol activ şi arătând calităţi remarcabile, a reuşit să-şi vândă planul de salvare şi în mod strategic ne-a scos din păcat şi ne-a călăuzit spre viaţă.

În Epistola către Galăţeni 5:19-23 avem cea mai bună descriere a trasaturilor înainte de mântuire şi calităţile după. Viaţa noastră este un proces de continuă evoluţie care se bazează pe un plan simplu. Etapele sunt răzvrătire, răsplată, căinţa şi restaurare. În cuvinte mai simple viţa noastră plecă de la păcat, către robie, implorare, şi apoi către mântuire. Şi astfel, dacă urmăm un proces de control al calităţilor personale, vom vedea că trupul nostru este dotat cu o “”trusă de supravieţuire”: ”*Şi faptele firii pământeşti sunt cunoscute, şi ele sunt: adulter, curvia, necurăţia, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrajbiile, certuri, zavistii, mâniile, neînţelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmuirile, uciderile, beţiile, îmbuibările şi cele de asemenea acestora. Va spun mai dinainte, precum dinainte v-am şi spus, ca cei ce fac unele ca acestea nu vor moşteni imparatia lui*

Dumnezeu". Mântuirea vine de la Dumnezeu şi este o eliberare a sinelui într-un proces de capitulare. Adevărata transformare se produce atunci când ne dăm seama de calităţile spiritului, pe care Dumnezeu vrea să le dezvoltăm: "R*oada Duhului dimpotrivă este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea ,înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege*" . Vestea bună este că în lumea profesionaliştilor, procesul controlului de calitate este un proces în care slăbiciunile sunt date la o parte şi sunt înlocuite cu proceduri noi.

În Mica 7:3 scriptura povesteşte fapte ale lumii de azi. Orice ai fi pe acest pământ, banii cumpăra dreptatea. Să nu te laşi înşelat, mita exista peste tot, în orice tara. Sistemul american de justiţie este probabil cel mai sofisticat sistem din lume. Avem falsa iluzie ca totul este perfect şi totul funcţionează ca pe roate, iar oamenii necistiţi nu îşi au locul aici. Totuşi lipseşte un detaliu. Sistemul legal american speculează păcatul şi îi favorizează pe cei care au bani, iar nu pe cei care sunt cinstiţi. În cadrul societăţii şi al guvernului, păcatul este aplicat în a emite afirmaţii corecte din punct de vedere politic şi nu afirmaţii adevărate, cinstite care să conserve adevărul sau chiar integritatea. De ce este important să vorbim despre acest lucru intr-o carte despre afaceri? Pentru ca afacerile sunt prezente peste tot în viaţă noastră iar încrederea vine odată cu cinstea. A evita păcatul este o porunca. Dacă ceilalţi sunt afectaţi de păcatele tale atunci aceasta este nedreptate şi duce la un efect în lanţ care iţi tulbura pacea şi liniştea din jurul tău. Când acest lucru se întâmpla furi pacea şi liniştea celorlalţi.

În Habacuc îl întâlnim pe profet intrebandu-L pe Dumnezeu de ce permite nedreptatea în lume: "P*etru ce mă lași să văd nelegiuirea și Te uiți la nedreptate? Asuprirea și silnicia se fac sub ochii mei, se nasc certuri și se stârnește gâlceava. De aceea legea este fără putere, și dreptatea nu se vede, căci cel rău biruiește pe cel neprihănit, de aceea se fac judecăți nedrepte.*" Este acest verset caracteristic doar trecutului sau aparţine şi prezentului, vieţii noastre din ziua e azi? Nedreptatea, ca şi toate celelalte păcate a existat de la facerea lumii şi va exista pana la sfârşitul ei, şi acest lucru nu se va schimba decât dacă tu ne vom schimba modul ei de abordare şi vom accepta planul lui Dumnezeu folosindu-l pentru edificarea duhului din noi. Toate păcatele atât din viaţă ta cat şi a mea exista pentru a ne târgui cu ele, lupta cu ele şi cucerite pentru un singur scop - de a ne pregăti pentru viaţă vesnica. Nedreptatea exista doar pentru a ne ajuta să înţelegem mai bine ca nu trebuie să ne răzbunam împotriva ei cu alta nedreptate ci să urmam sfatul din Matei 5:44: "Dar *eu va spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce va blestema, faceți bine celor ce va urăsc și rugați-va pentru cei ce va asupresc și va prigonesc.*" Întotdeauna va exista o lupta spirituala unde puterea şi principalităţile răului se vor mari sau micşora în funcţie de credinţa societăţii şi în funcţie de acţiunile pe care le întreprindem ca grup. Se ştie ca după perioade de prosperitate vin vremuri grele. Planul lui Dumnezeu este ciclic, generaţie după generaţie va comite aceleaşi păcate, în aceleaşi condiţii, uneori cu consecinţe mai catastrofice decât alteori. Cunoaşteţi măcar un singur păcat care să fi apărut nou în lume? Nu, pentru ca păcatele au fost dintotdeauna aceleaşi. Ce s-a schimbat? Poate doar intensitatea de la o regiune la alta, de la o epoca istorica la alta, toate demonstrând ca Dumnezeu are un plan pentru fiecare dintre noi. Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel 14:12 ne arata ca la judecata de apoi faptele iar nu scuzele sau mijloacele vor fi judecate înainte de verdictul final.

Acuzatorul va fi acolo. Vom fi judecaţi în mod individual şi vom da socoteala pentru păcatele noastre. Literatura de specialitate pune accent pe calităţile cu care un om de afaceri, un lider, un director sau un expert trebuie să fie dotat. Nu cu mult timp în urma am citit "Cele 21 de calităţi indispensabile ale unui conducător" de John C. Maxwell. Am observat ca aceste

calităţi sunt: caracter, carisma, devotament, comunicativitate, competenta, curaj, discernământ, putere de concentrare, generozitate, iniţiativa, dispoziţie pentru ai asculta pe ceilalţi, pasiune, atitudine pozitiva, abilitate în rezolvarea problemelor, sociabilitate, responsabilitate, siguranţa, auto-disciplina, serviabilitate, veleităţi de dascăl şi nu în ultimul rând viziune. La fel ca şi dl. Maister, dl. Maxwell este o minte strălucitoare a Americii, care îşi oferă cunoştinţele pentru a face mai puternic planul pe care Dumnezeu îl are pentru noi - de a deveni mai buni şi de a ne dezvolta calităţile. Ambii autori au descoperit ce ne-a pus Dumnezeu Biblie. Vom da socoteala pentru cum ne şlefuim abilitatule, cum le folosim, cum ne îmbunătăţim calităţile şi cum ne punem judecata în cuvântul lui Dumnezeu. Calităţile, abilităţile noastre, acţiunile noastre, toate sunt componente ale unui plan care îi afectează şi pe alţii, nu numai pe noi înşine.

Nu putem şi nu trebuie să trecem prin viaţă fără a face parte dintr-o comunitate. Planul lui Dumnezeu pentru noi este, de asemenea, de a veni în contact cu alte persoane prin intermediul afacerilor sau prin propria noastră activitate. În fata lui Dumnezeu vom fi judecaţi şi după activităţile noastre din interiorul comunităţii căruia îi aparţinem şi al rolului pe care l-am avut în ai opri pe alţii de la a păcătui. Sunt multe exemple în Biblie în care Dumnezeu a vrut ca întreaga comunitate să se căiască şi să se îndepărteze de păcat. Ca parte a unui grup cu toţii vom fi răspunzători pentru păcatele comise în acel grup. Israeliţii au fost pedepsiţi, au fost trimişi în exil sau au fost cotropiţi când grupul ca şi întreg a lăsat păcatul să pătrundă în sânul comunităţii. Nu toţi oamenii sunt judecaţi la fel, acelora cărora li s-a oferit mult li se va cere pe măsura, şi vor fi răspunzători pentru păcatele celor mulţi. Conducători şi directori fiind, nu putem să ne dezicem de păcatele celorlalţi.

Punctul culminant al vieţii este de a deveni un bun profesionist intr-un anumit domeniu de activitate, să folosim acele calităţi care ne-au fost dăruite, să recunoaştem şi să primim adevăratele daruri ale lui Dumnezeu: "*Fructul Duhului Sfânt- iubirea, bucuria, pacea, lunga suferinţa, blândeţea, bunătatea, credinţa, supunerea, cumpătarea - împotriva lor nu exista lege.*" Am văzut care sunt calităţile indispensabile pe care un adevărat profesionist trebuie să le posede, prezentate de excelenţi autori şi în fiecare zi omitem să realizam ca Dumnezeu are mult mai mult să ne învețe şi să ne ofere decât aceste calităţi. Adevăratele fructe ale Duhului Sfânt încep cu iubirea.

Iubirea este probabil una dintre cele mai des întâlnite teme în Biblie. Iubirea a fost descrisa ca fiind baza relaţiei intre Dumnezeu şi om, intre membri de familie (soţ-soţie, părinţi-copii, bunici-nepoţi, intre rude în general), intre fraţii şi surorile din comunitate, intre vecini, în final intre prieteni şi duşmani. Iubirea este punctul de plecare al oricărei relaţii şi este expresia fundamentala a vieţii.

În I Ioan 4:16 invadam ca "*Dumnezeu este iubire şi cel ce rămâne în iubire, rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne intru el*". În Ioan 4:24 vedem ca "*Dumnezeu este Duh; şi cine îl adora pe el trebuie să-L adore în duh şi în adevăr.*" Dumnezeu este iubire, şi în preabunătatea Să ne-a dăruit pe unicul Sau fiu, pentru ca El ne iubeşte, pe noi cei păcătoşi, ca să fim mântuiţi de pedeapsa eterna (Ioan 3:16). Iubirea este fructul Duhului Sfânt şi în Epistola către Romani 5:5 învăţam ca : "*iubirea lui Dumnezeu s-a vărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt cel dăruit noua.*"

Dumnezeu înţelege iubirea intre oameni conform poruncii iubeşte-ti aproapele ca pe tine însăţi. Nu exista o descriere mai buna a dragostei pure în nici o relaţie, decât acea iubire

pentru aproapele nostru pe care o avem ca pentru noi înşine şi pe care o facem cu o bucurie dumnezeiasca.

Fericirea este capacitatea de a găsi plăcere în ceea ce faci este un sentiment care are o conotaţie religioasa. Este imposibil să explicam un sentiment în cuvinte. Fericirea este exultare, o încântare şi o bucurie a spiritului. Întotdeauna mi-a plăcut definiţia aptitudinii data de Sam Jennings: "aptitudinile sunt ca o taxa pe valoare adaugată- le folosim sau le pierdem" şi a face fericiţi pe ceilalţi este un talent extraordinar pe care să-l avem.

Ca o caracteristica a conceptelor de conducător şi profesionist, întâlnim mulţi specialişti care încearcă să găsească o abordarea raţională a problematicii profesionalismului. Lăsând la o parte aceste lucruri, de cele mai multe ori nu raţiunea ne conduce ci credinţa. În timpul şederii mele în România am avut un contract de lucru cu Price Waterhouse, apoi am început o afacere proprie. Contabil fiind, am fost învăţat să am încredere în numere şi toata raţiunea mea profesionala îmi spunea ca fac cea mai mare greşeala posibila. Totuşi, în sufletul meu am ştiut întotdeauna, ca Dumnezeu m-a pregătit să-mi încep o afacere proprie şi planul Sau pentru mine a fost ca eu să am succes. Dumnezeu mi-a dat pacea interioara şi m-a ajutat să am stăpânire de sine ca în Pilde 16:32 ("*cel ce îşi stăpâneşte duhul este mai preţuit decât cuceritorul unei cetăţi*") sau în 25:28 ("*Asemenea unei cetăţi cu o spărtura şi fără zid, aşa este omul căruia ii lipseşte stăpânirea de sine*"). Am ştiut şi am avut încredere ca el mă va ajuta. Ca şi în Iacov 2:22 am ştiut ca trebuie să încep şi "*prin fapte credinţa a ajuns desăvârşită*" . Am fost încrezător şi mi-am angrenat toata familia în cea mai mare experienţa în domeniul afacerilor pe care am putut-o avea. Am început aproape de la nimic, ca distribuitori de vopsele şi am ajuns una dintre cele mai cunoscute firme de construcţii din Bucureşti. În mijlocul sezonului angajam în jur de 135 de oameni şi am avut o creştere a afacerilor cam cu 50% anual. Acest lucru a fost realizat intr-o tara cu o inflaţie mare, unde industria de construcţii scade cu 25% anual. Banii nu se pot compara cu standardul de viaţă din Statele Unite, dar întotdeauna am avut tot ce ne trebuie iar aceasta afacere de familie a fost şi este o binecuvantare.

Dacă luam exemplul lui Isus din Noul Testament, vom vedea ca El este cel care ne-a deschis minţile către un nou tip de gândire total diferit de ceea ce fusese pana atunci acceptat. Nimic, din ceea ce El ne prezintă, nu se bazează pe raţiune ci pe credinţa în anumite valori, care erau de neînţeles până atunci în viaţa de zi cu zi. "*Fără credinţă, dar, nu este cu putinţa să-i fim plăcuţi lui Dumnezeu*" (Evreii 11:6). Isus a schimbat destinul umanităţii, iar spiritualitatea a devenit o realitate pe care El a transformat-o din iraţională în raţională printr-o credinţa adâncă intr-un mod foarte personal. Abordarea raţională nu este completa sau perfecta dacă nu există credinţă. Realitatea fizica nu ne poate da împlinirea spirituala şi nu ne poate da o relaţie cu Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt. Procesul de transformare a credinţei intelectuale intr-un bun personal şi credinţa spirituala este o lupta intre trup şi duh. Existenta credinţei ca parte a procesului de a deveni un întreg este un concept care ne da un scop bine definit, acela de a înlătura orice bariera care ne separa de viaţă eterna.

În Evrei 11:27-31 învăţam ca multe dintre realizările acestora sunt datorate credinţei: "*Prin credinţa, a părăsit el Egiptul, fără să se teama de mania împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca şi cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut. Prin credinţa, a rânduit el Paştele şi a făcut stropirea sângelui, pentru ca Nimicitorul celor întâi născuţi să nu se atingă de ei. Prin credinţa au trecut ei Marea Roşie, ca pe uscat, pe care Egiptenii, care au încercat s-o treacă, au fost înghiţiţi. Prin credinţă au căzut zidurile Ierihonului după*

ce au fost ocolite șapte zile. Prin credință n-a pierit cuva Rahav împreuna cu cei reazvrătiți, pentru că găzduise iscoadele cu bunăvoință."

În Iacov 5:15 descoperim rugăciunea credinței: "*Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica, și de va fi făcut păcate se vor ierta lui*". Credința este calitatea de a avea încredere în Domnul nostru în tot ceea ce vrem să obținem în viață ca în Romani 12:3 "*precum Dumnezeu a împărțit fiecărui om măsura credinței*". Dumnezeu ne-a făcut multe daruri în milostivia Sa şi ceea ce facem cu credință cu aceste daruri ne diferențiază unii de alții. Biblia ne învață că slujindu-i pe alții îl slujim pe Dumnezeu şi credinţa este căutarea tuturor cailor de a colabora şi de ai ajuta pe ceilalți, punându-ne toata încrederea în Isus Hristos ca ne va da puterea să ducem la capăt orice ne propunem să realizam.

Biblia ne prezintă diferite calități, dar nici una nu-mi umple sufletul de bucurie ca atitudinea pozitiva. Uitându-mă la Iosif am descoperit, ca fără credință în Domnul nostru şi fără o atitudine pozitivă ar fi fost osândit din cauza unei suferințe pe nedrept primite. Totuşi, indiferent cât de grea era situația în care se afla, întotdeauna L-a avut pe Domnul alături de el, şi chiar şi timpul petrecut în temniță a fost o perioada de atitudine pozitiva aşa cum ni se arata în Geneza 39:21 "*Domnul a fost cu Iosif, și și-a întins bunătatea peste el. L-a făcut să capete trecere înaintea mai-marelui temniței*". Pentru ca a fost sârguincios, mulțumit şi a păstrat o atitudine pozitiva, a fost răsplătit şi I-a permis lui Dumnezeu să intre şi în sufletul altor oameni. O atitudine pozitiva îi influențează pe cei din jurul nostru şi cei fără de speranță pot fi influențați de noi. În perioade dificile aceeaşi atitudine pozitiva îi ajuta să depăşească dificultățile şi să treacă peste ele. Când trecem prin perioade grele, acest lucru se întâmpla pentru ca Dumnezeu lucrează prin noi sau pur şi simplu ne pune la încercare caracterul. Atitudinea pozitiva este o lecție, pe care am învățat-o de la Isus Hristos, care s-a dus pe cruce pentru tine şi pentru mine, ca în Filipeni 2:5: "*Gândul acesta să fie în voi, care era și în Isus Hristos*".

În administrarea vieții noastre unul dintre obiectivele majore este dobândirea înțelepciunii. Pildele 4:7 ne arată "*Iată începutul înțelepciunii: Dobândește înțelepciunea și cu tot ce ai, dobândește priceperea.*" Înțelepciunea este cheia fericirii (Pildele 3:13-15) şi prin înțelepciune şi prudență vom fi întotdeauna în siguranța (Pildele 3:21-23).

Dumnezeu ne-a dat daruri spirituale tuturora după cum se spune în Romani 12:4-6 "*Căci după cum într-un trup avem mai multe mădulare și mădularele nu au toate aceiași slujba, tot așa și noi care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar fiecare în parte, suntem mădulare unii altora. Deoarece avem felurite daruri, după harul ce ni s-a dat*". Asemenea daruri sunt abilități moştenite, pe care le primim la naştere şi pe care le primim de la Dumnezeu. Talentul este doar o mica parte a succesului. Munca serioasa este ce mai importanta. Ca atare, talentul în afaceri presupune o dezvoltare a tuturor acestor calități pentru a deveni profitabili şi pentru a avea succes. În afaceri nu toți avem aceleaşi capacități, unul este contabil, celălalt este vânzător. Insa, ceea ce ne uneşte este acelaşi scop pentru a servi firma. Trebuie să ne conştientizăm puterile noastre interioare şi să ne cunoaştem cu adevărat pentru a ne putea concentra şi a realiza tot ceea ce este mai bun. Principiul nostru de viață ar trebui să fie ca Dumnezeu este în tot ceea ce facem. După cum ne dirijam afacerile la fel ar trebui să ne dedicam aptitudinile noastre în a-L sluji pe Dumnezeu, dăruindu-ne Lui intru totul. Aceste daruri ne-au fost date pentru a fi împărțite cu ceilalți pentru a-L slăvi pe Dumnezeu şi nu ar trebui folosite pentru a-i manipula pe ceilalți în interesul nostru propriu.

Epistola lui Paul către Titus este o experienţa de viaţă care descrie calităţile unui conducător, cum ar trebui conduse afacerile şi cum cercetarea ar trebui să ne influenţeze acţiunile. Termenul de administrator este echivalentul managerului. În Tit 1 vedem cum pregătirea pentru cele necesare este urmata de o alegere temeinica şi de numirea sfatului bătrânilor sau a consiliului director pentru a supraveghea şi a-i îndruma pe ceilalţi : "T*e-am lăsat în Creta, ca să pui în rânduiala ce mai rămâne de rânduit şi să aşezi presbiteri în fiecare cetate, după cum ti-am poruncit.*"

Directorii au anumita calităţi. Episcopul, ca şi conducător, este un bărbat care are o mare responsabilitate asupra altor oameni iar selecţia lui nu este doar o funcţiune a geniului profesional, ci şi un pachet de calităţi care reprezintă un model pentru ceilalţi. Biblia pune accent pe rolul intendentului de a modela caractere. Adevăratul director trebuie să fie un exemplu acasă pentru a putea fi un exemplu în afara acesteia: "*dacă este cineva fără prihana, bărbat al unei singure neveste, având copii credincioşi care să nu fie învinuiţi de destrăbălare sau neascultare. Căci episcopul ca econom a lui Dumnezeu trebuie să fie fără prihana.*" Nu trebuie să aibe doar un caracter moral, dar trebuie să fie testat şi acasă, pentru ca după cum îşi conduce casa şi familia la fel îşi va conduce şi compania. El nu trebuie să fie egoist "*să nu fie încăpăţânat, nici mânios, nici dedat la vin, nici bătăuş nici lacom de câştig mârşav, ci să fie primitor de oaspeţi, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat, să se tina de cuvântul adevărat care este potrivit cu învăţătura, ca să fie în stare să sfătuiască în învăţătura sănătoasa, şi să înfrunte pe potrivnici.*" O alegere buna a unui econom este cea pentru un constructor nu pentru un distrugător. Un director incapabil sau cei care înşală pot distruge o întreaga societate. De aceea este mult mai sănătos ca atunci când un director este angajat, aptitudinile şi capacităţile sale să fie testate în medii şi situaţii diferite, incluzând o vizita în familie şi o evaluare a propriei gospodarii. Nu bogăţiile sunt importante ci modul cum o persoana îşi foloseşte aptitudinile şi calităţile. Pentru că altfel un administrator nepotrivit va aducă compania în ruina: "*pentru ca sunt mulţi cei nesupuşi, flecari şi amăgitori, cărora trebuie să li se astupa gura. Ei buimăcesc familii întregi, învăţând pe oameni pentru un câştig urât, lucruri pe care nu trebuie să le înveţe*".

Capitolul al 2-lea din Tit continua cu descrierea oamenilor pe care ar trebui să îi avem în preajma noastră sau în compania noastră: cu măsură, decenţi şi respectabili, în concordanta cu puritatea, sfinţenia, seriozitatea şi utilitatea vocaţiei noastre de buni creştini.

Una dintre calităţile majore ale Bibliei este să slujască. Isus a fost Rege al Regilor, dar s-a coborât printre noi ca să slujească cum se arata în Luca 22:27: "*Căci care este mai mare: cine sta la masa, sau cine slujeşte la masa? Nu cine sta la masa? Şi Eu totuşi, sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujeşte la masa.*" În marele plan pe care Dumnezeu îl are pentru noi, indiferent de poziţia pe care o avem în acesta lume, suntem chemaţi să-i slujim pe ceilalţi. Omul de afaceri nu este niciodată un şef ci un slujitor al clientului său. Capacitatea de a-ţi servi clienţii decurge din capacitatea de a te identifica cu aceştia ca unul care are nevoie de ajutorul tău. Cunoştinţele tale pot fi superioare dar acţiunile tale are trebui să fie ca acele ale unui slujitor, chiar şi atunci când acestea nu sunt răsplătite pe măsura de către ceilalţi. Nimic nu ar trebui să ne oprească în a-i sluji pe ceilalţi. Putem fi egoişti, mândri sau păcătoşi, dar atunci când Îl primim pe Isus în inimile noastre realizam ca nimic nu ar trebui să ne stăvilească dorinţa de a împărţi cu ceilalţi, de a-i sluji pe ceilalţi, care sunt în căutarea adevărului. Cei ce slujesc sunt loiali şi credincioşi.

În Marcu 10:44-45 ne este prezentat principiul slujitorului. Atunci când slujeşti, înveţi importanta acestui act, şi atunci când eşti slujit îl apreciezi pe cel care face acest act. Aşadar, deciziile noastre ca director ar trebui întotdeauna să fie luate prin prisma celui ce serveşte. O abordare umila în acest sens este un angajament de a-i servi pe ceilalţi.

Caracterul ne defineşte pe noi ca persoane; se bazează pe observaţie şi cere acţiune. Dumnezeu ne-a dăruit talente şi aptitudini, dar caracterul este alegerea pe care Dumnezeu ne-a lăsat-o să o facem. Ca şi în Psalmi 105:19 Dumnezeu ne-a dat timp şi oriunde am fi, El întotdeauna ne pune la încercare caracterul, aşa cum a făcut şi cu Iosif: "*Pana când cuvântul lui Dumnezeu a ajuns la el, cuvântul lui Dumnezeu l-a pus la încercare*". În domeniul afacerilor caracterul se defineşte prin modul în care eşti perceput de ceilalţi. Caracterul se bazează pe precepte religioase, moraliate şi caracteristici personale. Cuvântul "caracter" nu apare în mod direct în Biblie (versiunea King James) dar în Deuteronom 8:2-3 avem prezentata, probabil, cea mai buna descriere de încercare a unui caracter: "*Adu-ti aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeu tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească, și să te încerce ca să-ti încerce pornirile inimii (caracterul) și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui. Astfel Te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame și te-a hrănit cu mana pe care nici tu nu o cunoșteai și nici părinții tai n-o cunoscuseră, ca să te-nvețe ca omul nu trăiește numai cu pâine ci cu orice lucru care iese din gura Domnului trăiește omul*". Caracterul este încercat pentru a fi desăvârşit şi acesta se face încercare cu încercare.

Apocalipsa 4:1 ne aduce în atenţie un alt principiu al Bibliei care are o aplicaţie directa în domeniul afacerilor: procesul de elevaţie. În capitolul "Pregătirea" am învăţat că ne dezvoltăm şi creştem trecând prin diverse etape. Dumnezeu şi Satana utilizează acest principiu cu rezultate diferite. Dumnezeu doreşte ca noi să ne dezvoltam continuu, şi pe măsura ce creştem mai mult ne dam seama cat de departe suntem de Dumnezeu. Totuşi, Dumnezeu ne face drumul mai uşor şi cu toate încercările Sale şi greşelile noastre devenim mai buni şi păşim mai departe pe calea către viaţă eterna. Abordarea Satanei este de a ne tenta să mergem din ce în ce mai sus, părăsindu-ne pe marginea prăpăstiei şi împingându-ne pentru a cădea şi a ne îndepărta de Dumnezeu şi de calea dreapta. Diferenţa dintre cele doua abordări este ca Dumnezeu ne arata ceea ce trebuie să schimbam în noi pentru a deveni mai buni, pe când Satana ne duce pe calea disperării. Caracterul personal este, de asemenea o măsura a bunătăţii lui Dumnezeu şi de îndată ce ne începem drumul greu pe aceasta cale descoperim stabilitatea data de Dumnezeu.

Preoţii au capacitatea de a-i conduce pe oameni printr-o motivare spirituala. Peter Kuzmic afirma ca un mesaj credibil are nevoie de un mesager credibil pentru ca fără carisma caracterul este o catastrofa. Carisma este un atu în afaceri de vreme ce îi influenţează şi îi motivează pe oameni. Învăţăturile Bibliei sunt susţinute de carisma, pentru ca atunci când te gândeşti în mod sincer la ceilalţi, pui nevoile lor înaintea nevoilor tale. Cei ce oferă mângâiere sunt fericiţi să acorde timpul lor celorlaţi. A fi un profesionist presupune să-ti canalizezi energiile în a-i mângâia şi alina pe ceilalţi. Cunoştinţele şi experienţa ta trebuie să fie dublate de o tărie spirituală.

Capitolul 5

Afacerea de familie

Dumnezeu a creat trei instituţii pentru organizarea societăţii: familia pentru răspândirea vieţii , statul pentru conservarea acesteia, şi biserica pentru propăvăduirea evangheliei. Acestea nu sunt doar asociaţii arbitrare cărora oamenii se pot alătura sau nu după propria dorinţă; ele sunt surse organice ale autorităţii pentru a combate răul şi a umaniza societatea.

Charles Colson (1931-)

La început Dumnezeu a creat bărbatul şi femeia. Familia era celula naturală de bază a societăţii după cum se spune în Biblie. Afacerea de familie este o afacere care începe cu soţul şi cu soţia care primesc în schimbul muncii lor un produs sau un serviciu prestat de alţii. Datorită dedicaţiei, responsabilităţii**,** orice organizaţie îşi regăseşte cea mai puternică formă la nivelul afacerii de familie. În general afacerea de familie este mult mai profitabilă în comparaţie cu alte afaceri de aceiaşi mărime şi din cadrul aceleiaşi industrii, pentru că patronatul şi conducerea sunt unele şi aceleaşi persoane. În afacerea de familie eficienţa este mai ridicată, performanţele sunt de asemenea mai mari şi există mai puţine conflicte. Tenacitatea, o bună administraţie şi loialitatea provin identificarea fiecărui membru al familiei cu afacerea în sine. Unele dintre cele mai surprinzătoare rezultate ale afacerii de familie îşi au baza în învăţăturile Bibliei, şi acest concept este foarte bine prezentat în Biblie.

Afacerea de familie este o componentă a economiei mondiale, reprezintând vasta majoritate a afacerilor mondiale şi peste jumătate din procentul economiei Statelor Unite ale Americii. Modul în care se administrează o afacere de familie este atât de complex încât graniţele între afacere şi familie sunt întotdeauna deschise. Afacerea de familie este o relaţie intrisecă între patron, familie şi angajaţi cu o interdependenţă foarte strânsă. Afacerea de familie are tendinţa de a investi energie pentru a crea anumite relaţii şi pentru a le păstra intacte. Afacerea de familie se bazează pe loialitate şi este orientata către nevoile familiei, asigurând susţinere, stabilitate si securitate. Acest sistem de afaceri presupune mai multe sarcini şi pune un accent mai mare pe performanţă şi rezultate. Este format din oameni care sunt organizaţi în jurului interesului comun de a produce pentru a acoperi cererile care provin din afară. Acest tip de afacere trebuie sa ţină pasul cu mediul extern pentru a putea rămâne competitiva cu o orientare către clienţii săi. In acest caz se pune mare valoare pe competenţa şi productivitatea membrilor săi. O afacere care nu este de familie este intr-o continua schimbare şi trebuie să fie destul de flexibilă pentru a supravieţui şi de fapt a prospera.

Diagrama prezentată in acest capitol face rezumatul unei relaţii complexe care există în mediul afacerii de familie. Baza acestei afaceri este copacul vieţii, unde relaţia între patron şi Dumnezeu este plasată la nivel spiritual. Roadele acestui copac le reprezintă membrii familiei, iar afacerea este copacul. Şi apoi patronii au angajaţi, care sunt consideraţi membrii de familie şi presupun un set diferit de aptitudini manageriale. Angajaţii sunt ramurile şi frunzele. O altă aptitudine pe care un patron trebuie să o posede este capacitatea de a mânui uneltele, echipamentul şi invetarul acelei afaceri. Acest întreg sistem poate fi caracterizat prin prisma procesului de alimentare cu apă. Pentru ca pomul să rodească are nevoie de apă. ramurile susţin frunzele şi roadele dar permit, de asemenea, apei să circule. Frunzele utilizează apa pentru a produce hrană fructului pentru a-l ajuta sa rodească. În final rodul copacului este rezultatul unui proces de păstrare a sistemului în armonie si de pregătire a acestuia pentru un nou ciclu de viaţă. În final rodul copacului este rezultatul unui proces de păstrare a sistemului în armonie si de pregătire a acestuia pentru un nou ciclu de viaţă. Patronul unei afaceri ar trebui să se bazeze pe Biblie, care este lumina, pentru a-şi autoevalua talentele si capacităţile sale unice aşa cum se descrie în Psalmi 139:13-14 şi Romani 12:8. Acesta ar trebui sa treacă printr-o analiză de calitate, un fel de apreciere a valorii sale, pentru a identifica rolul său in

acel mediu. După cum afacerea are active şi pasive, la fel şi patronul trebuie să-şi aprecieze fiecare aptitudine, capacitate şi talent dar şi lipsurile sale vis-à-vis de un anumit domeniu de activitate. Doar cu o imagine clară a tuturor acestor atribute, afacerea va putea beneficia de acele talente pentru a deveni mai puternică, fiind conştientă de punctele slabe astfel limitându-şi pierderile care pot apărea.

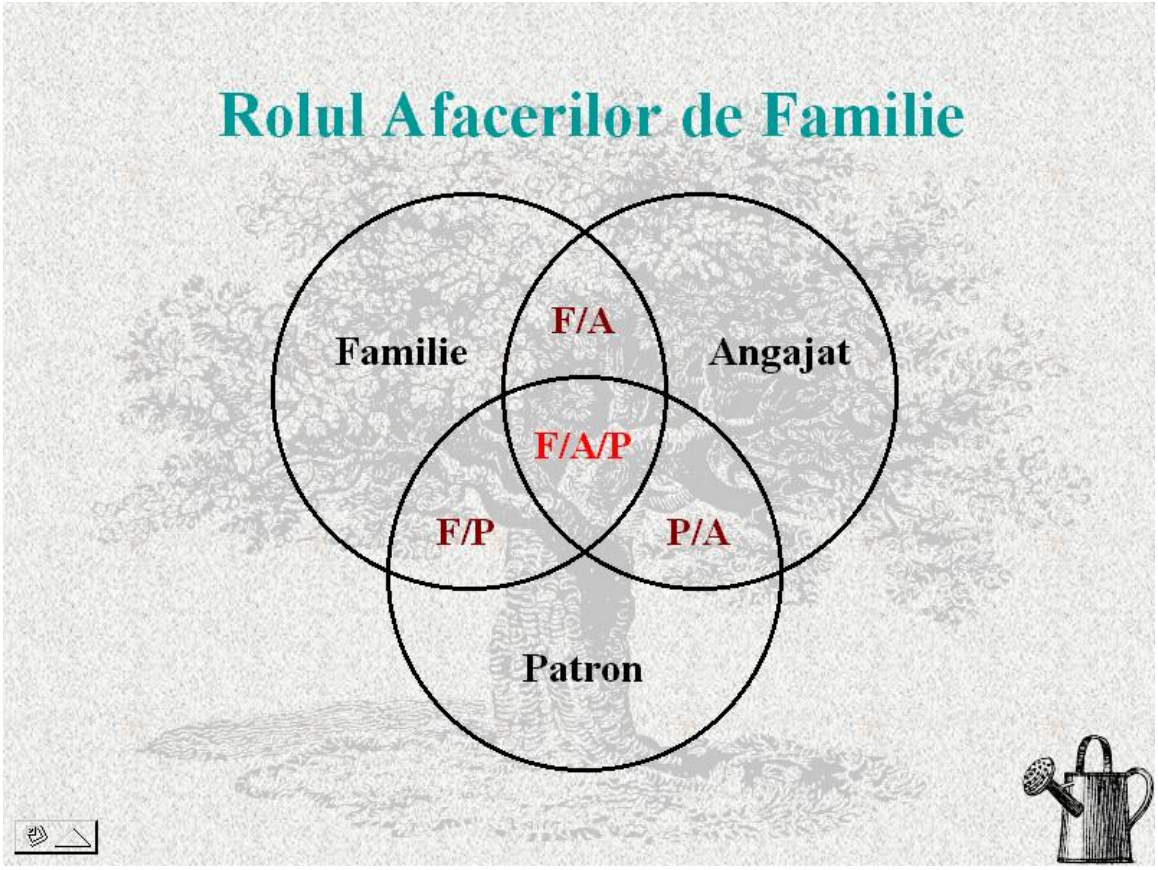

Afaceri de Familie - Polaris International Ltd.

Administrarea unui templu sau a unei biserici este, probabil, unul dintre cele mai interesante exemple ale principiului managementului. Biblia ne învaţă in Evrei 8:3-5 ca templul ar trebui sa reprezinte oglinda Raiului. Administrarea unui templu are efecte directe asupra fiecărui aspect legat de biserică, familie şi afaceri, după cum Dumnezeu a propavăduit şi a insistat pe forma scripturală a "economului". Ca atare, trebuie să privim cu atenţie organizarea unui templu şi să urmăm instrucţiunile oferite de Biblie, legate de administrarea şi executarea fiecărei sarcini: :"*Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri şi jerfe. De aceea era de trebuinţă ca şi celălalt Mare Preot să aibă ceva de dus. Dacă ar I pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după lege. Ei fac o slujbă, care este chipul şi umbra lucrurilor cereşti, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă cortul: ia seama, i s-a zis să faci totul după chipul care ţi s-a arătat pe munte*". Aceste versete sunt o indicaţie clară a responsabilităţii noastre de a fi meticuloşi atunci când executăm o anumită sarcină, ca mai apoi să nu fim dojeniţi de Dumnezeu că nu am urmat modelul pe care trebuia să-l urmăm. Managementul presupune oameni, proprietate, ritualuri, ceremonii şi sisteme de organizare. Atât Vechiul cît şi Noul

Testament trebuie considerate ca o carte unica de învăţătură. Slujba în templu sau în biserică este o descriere a relaţiei cu Dumnezeu, a modului de a-i conduce pe oameni, de a administra o proprietate, sau un sistem ca întreg.

Administrarea Relaţiei Noastre cu Dumnezeu

În templul lui Dumnezeu din Vechiul Testament, existau preoţi care aveau diferite responsabilităţi incluzând şi arderea tămâiei. Rolul arderii tămâiei este de a ne permite să intrăm în contact cu Dumnezeu. Psalmii 141:2 ne arată că putem face asta în mod individual prin rugăciune. "*Tămâia să fie rugăciunea mea înaintea ta şi ca jertfa de seară să fie ridicare mâinilor mele.*" Începutul unei relaţii cu Dumnezeu se realizează prin rugăciune. Importanţa tămâierii în templu este atât de importantă încât acest serviciu a fost descris în Biblie pentru a ne da indicaţii clare asupra componentelor care trebuie executate conform tradiţiilor trimise de la Dumnezeu. Exista un preot care curăţa cenuşa, unul care se îngrijea ca vasul de tămâie să fie plin, iar un altul care veghea asupra focului. Tămâierea este descrisă în cele mai mici detalii, încât şi greutatea şi compoziţia sunt date după perioadele de ardere pentru a arăta cît de mulţumit era Dumnezeu de acest act. Dacă am compara templul din Vechiul Testament cu trupul nostru, care este considerat a fi templul lui Dumnezeu, atunci am înţelege importanţa rugăciunii în relaţia noastră cu Dumnezeu. Dumnezeu ne-a dat un număr de proceduri pentru a le conduce şi a le urma in fiecare zi în relaţia noastră cu El. Aşadar, cea mai importantă sarcină este de a ne dedica lui Dumnezeu cu rugăciunea noastră şi de a avea o relaţie continuă cu El.

O alta sarcină in templu este aprovizionarea cu lemn. Păstrarea focului arzând cît şi aprovizionarea cu lemn erau atât de importante pentru Neemia, care a făcut notă asupra activitatea de aprovizionare a templului în capitolul 13, astfel această metaforă arata nevoia unui foc pururea arzând în viaţa noastră cu Dumnezeu.

Leviticul este o carte de învăţătură care descrie procedurile ce trebuie aplicate în toate domeniile din viaţa noastră. Începe cu relaţia noastră cu Dumnezeu, apoi trece de la sănătatea spiritului la sănătatea trupului ca o continuare a templului interior către cel exterior. Descrie ce mâncare este sănătoasă şi ce proceduri medicale sunt cerute pentru a păstra "Templul lui Dumnezeu" intr-o formă bună. Leviticul 18 ne dă instrucţiuni clare cu privire la relaţiile de sânge şi stabileşte standarde pentru a păstra sănătatea familiei. Destrăbălarea sexuală este unul dintre păcatele majore şi acest capitol descrie ce nu este permis în viaţa sexuala. Leviticul continua prin a da instrucţiuni clare pentru a ne proteja şi a ne curăţa de păcate.

Apoi devine o carte care ne învaţă cum să avem recolte sănătoase şi bogate. De fiecare data când păcătuim, trebuie sa plătim un preţ. Preţul păcatului este o jertfa; o recunoaştere a păcatului şi o procedură de a ne aminti că acel păcat a fost comis. Pentru un văcar, un taur era scump şi însemna un preţ mare, astfel sacrificiul şi curăţirea fiind costisitoare. În timpuri biblice, viaţa se desfăşura şi depindea de o turmă. Să ne gândim că jertfa ar fi egală cu oferirea unei maşini sau a uneltelor profesiei noastre ca preţ al păcatului nostru. Acest lucru ne-ar face sa gândim de două ori înainte de a mai face un pas greşit, şi apoi am vedea Leviticul 26:14-16 într-o altă lumină: "*Dar dacă nu Mă ascultaţi şi nu împliniţi toate aceste porunci, dacă nesocotiţi legile Mele, si dacă sufletul vostru urăşte rânduielile Mele, aşa încât să nu împliniţi toate*

poruncile Mele şi să rupeţi legământul Meu, iată cei voi face atunci. Voi trimete peste voi groaza, lingoarea şi frigurile, care vor face să vi se stingă ochii, şi să piară viaţa din voi. Sămânţa o veţi sămăna în zadar, căci o vor manca vrăjmaşii voştri". Ce alinare este Isus pentru noi! Ne-a luat toate păcatele asupra sa şi nu mai suntem sub legământ. El a făcut totul atât de uşor, căieşte-te şi vino să-l cunoşti, iar dacă nu vrei aminteşte-ţi că este un preţ greu de plătit pentru fiecare păcat.

Templul lui Dumnezeu era în permanenţă păzit. În Efeseni 6:13-18 învăţăm că, celalalt templu, trupul nostru, trebuie să fie şi el păzit şi protejat: "*De aceea luaţi toata armătura lui Dumnezeu, că să vă puteţi împotrivi în ziua cea rea, şi să rămâneţi în picioare, după ce veţi fi biruit totul. Staţi gata dar, având mijlocul închis cu advărul, îmbrăcaţi cu platoşa neprihănirii, având picioarele încălţate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luaţi scutul credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău. Luaţi si coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu, Faceţi în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheaţi la acesta, cu toată stăruinţă şi rugăciune pentru toţi sfinţii.*" Paza este o mare responsabilitate, după cum se descrie in Neemia 7:3: "*şi le-am zis: Să nu se deschidă Porţile Ierusalimului înainte de căldura soarelui, şi uşile să fie închise cu încuietorile, in faţa voastră. Locuitorii Ierusalimului să facă de strajă, fiecare la locul lui, înaintea casei lui* ". Cuvântul lui Dumnezeu este să ne păzim întotdeauna şi să ne protejăm pe noi înşine, afacerea noastră, comunitatea din care facem parte, ţara noastră, pentru că este foarte uşor ca anumite interese să ne distrugă familia, profesia, comunitatea, ţara. Romanii au un proverb foarte scurt: "Desparte si Cucereşte". Fiind în permanenţă alert ne vom păstra credinţa şi interesul şi nu vom permite să fim cuceriţi.

O alta responsabilitate a preoţilor era aprovizionarea Casei Domnului. Activităţile templului au fost descrise in detaliu şi fiecare sarcină a fost desemnată cu claritate către un anumit membru al familiei. Slujba în templu avea nevoie de cor, instrumente, dascăli, preoţi, pastori, diaconi, şi bătrâni. Biblia ne învaţă că trebuie să ne iubim aproapele ca pe noi înşine şi odată intrat în Trupul lui Isus, eşti frate întru El. Aşadar, ca om de afaceri faci parte dintr-o familie şi responsabilităţile tale faţă de restul comunităţii sunt similare cu ale unui pastor sau dascăl, doar sarcinile sunt diferite. Nu eşti parte distinctă a Trupului lui Isus, ci eşti parte integrantă.

Conducerea oamenilor

Un aspect important al afacerii de familie este procesul de instruire, îndrumare şi învăţare. Învăţatul este descris ca un proces complex cu o structură stratificată. Oamenii au diferite funcţiuni si o instruire diferită în Împărăţia lui Dumnezeu. Biblia ne învaţă că stratul superior este format din bătrâni sau cei care sunt responsabili pentru alţi oameni care au o instruire specifică şi care îi îndrumă pe ceilalţi din stratul al doilea de profesori. Starul de mijloc este compus din acei care îi învaţă pe oameni: prinţi, Leviţi, preoţi ai Vechiului Testament, sau pastori si preoţi experţi ai Noului Testament ca în Faptele Apostolilor 6:3 "*de aceea fraţilor, alegeţi dintre voi şapte bărbaţi, vorbiţi de bine, plini de Duhul Sfânt şi înţelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta.*" Stratul inferior este format din oameni care au grijă de educaţia copiilor: părinţii şi profesorii. A instrui este baza administrării oamenilor. Isus a venit în lumea noastră pentru a ne învăţa. Aşadar, in conducerea unei afaceri, instruirea ca o componentă majoră în conducerea oamenilor este importanta şi pentru afacere în sine.

Un alt concept biblic se referă la faptul că în conducerea unei biserici responsabilitatea nu revine doar unei singure persoane, ci unei structuri complementare în care puterea unuia echilibrează slăbiciunea altuia. Evanghelizarea Bibliei trebuie făcută de o echipă de oameni,

pentru că structura piramidală cu o singură persoană care conduce duce la corupţie si la despotism: "*Mai bine doi decât unul, căci iau o plată mult mai bună pentru munca lor. Căci dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul, dar vai de cine este singur şi cade, fără să aibă pe altul să-l ridice. Tot aşa dacă se culcă doi împreună, se încălzesc unul pe altul, dar cum are să se încălzească dacă e singur?*" (Ecleziastul 4:9-11). Puterea duce către corupţie şi unde responsabilitatea lipseşte corupţia invadează.

După cum se descrie în Titus 1:7, episcopii sunt economi ai lui Dumnezeu şi ei *"se ostenesc între voi şi vă cârmuiesc în Domnul şi vă sfătuiesc"* (1 Tesaloniceni 5:12). Economul este echivalentul managerului in limbajul modern. Noul Testament ne dă instrucţiuni cu privire la bătrânii bisericii. Acest strat de administratori este aproape echivalentul Consiliului Director. Sfatul bătrânilor era cel ce conducea biserica în Iudea (Faptele Apostolilor 11:30, Iacov 5:14,15), în Derbe, Listra, Iconium, Antioh, Efes, Filipi, Creta, Asia Minoră, Tesalonic şi Roma). Principiul bătrânilor este din nou oglindit în Rai după cum Apocalipsa 4:4 spune: "*Împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci şi patru de scaune de domnie; şi pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci şi patru de bătrâni îmbrăcaţi în haine albe; si pe cap aveau cununi de aur*". De-alungul vieţii mele profesionale am experimentat diverse forme de conducere. Una dintre cele mai complexe şi interesante a fost conducerea unei asociaţii, în care peste 130 de firme de contabilitate fiecare cu diferite culturi, structuri şi politici ce trebuiau servite in limitele parametrilor asociaţiei. Apoi am realizat că secretul pentru a conduce cu uşurinţă o asociaţie se bazează pe principiul selecţiei "bătrânilor"- partenerii conducători de afaceri ai diverselor firme cu un preşedinte prezidând peste ceilalţi care sunt egali între ei. Această conducere împărţită a făcut posibilă o supraveghere atentă, un parteneriat autentic şi relaţii egale funcţionând pe sistem organizaţional bazat exclusiv pe principiile Bibliei.

Asociaţia avea un consiliu director alături de care funcţionau alte 20 de comitete şi consilii de acţiune pentru a dezbate problematicile şi direcţia "familiilor (firmelor)" sau persoanelor individuale în contextul pieţei lor. Aceştia erau tovarăşi adevăraţi pentru care erau răspunzători pentru că lucrau împreună cu un scop şi ideal comun. Consiliul participa şi dădea diverse directive la diferite adunări cum ar fi conferinţe sau teleconferinţe difuzând cunoştinţele lor întregii asociaţii. Asociaţia avea o reţea complexă de specialişti disponibili să asigure asistenţă, să-şi expună propria experienţă şi să dea sfaturi în orice moment. Bătrânii păstrau doctrina asociaţiei (sistemul de valori), iar membri preţuiau asociaţia pentru că avea un concept puternic în acumularea cunoştinţelor, era bazată pe încredere şi respect; avea principii sănătoase de management şi comunicare, cu o clară împărţire a responsabilităţilor.

Modelul asociaţiei este identic cu conceptul de econom descris în Biblie. 1 Petru 5:1-3 descrie experienţa mea la Polaris, sub conducerea Consiliului Director: *"Sfătuiesc pe bătrânii dintre voi, eu, care sunt bătrân ca şi ei, un matur al parimiilor lui Hristos şi părtaş al slavei care va fi descoperită. Păstoriţi turma lui Dumnezeu, care este supt paza voastră nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu, nu pentru un câştig mârşav, ci cu lepădare de sine. Nu ca şi cum aţi stăpâni peste cei care v-au căzut la împărţeală, ci făcându-va pildă turmei"* . Ca director al departamentului internaţional am avut avantajul de a învăţa de la multe minţi luminate din lume. Conceptul bătrânilor în biserică nu este o idee concepută de om ci a fost rânduit prin Duhul Sfânt după cum se arată în Faptele Apostolilor 20:28 "*Luaţi seama dar la voi înşivă şi la toată lumea peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriţi Biserica Domnului.*" Consiliul Director are un rol de conducere strategică pentru ca membrii acestui consiliu sunt competenţi şi au experienţă în a proteja,

conduce şi învaţă pe oameni (turma). Faptele Apostolilor 14:23 arată că bătrânii sunt importanţi în conducerea bisericii "*Au rânduit bătrâni în fiecare Biserică si după ce s-au rugat şi au postit, i-au încredinţat în mâna Domnului in care crezuseră*". Cu toate că biserica este condusă de pastor, bătrânii au reponsabilitatea de a veghea asupra doctrinei Bibliei, de a şlefui abilităţile pastorului, de a-i îndruma pe dascăli şi de a conduce biserica în mod strategic. Conceptul biblic de a conducere şi administra nu este un concept individual ci unul de echipă. Bătrânii sunt la cel mai înalt nivel de conducere şi sunt exemple vii pentru întreaga congregaţie. Dumnezeu îşi va alege întotdeauna ecomoni competenţi pentru a-i conduce pe copiii Săi, pentru că în acest proces aceştia au acces la cele mai intime aspecte ale vieţii turmei în momente de cumpănă. 1 Petru 5:3 şi Osea 4:9 ne avertizează că oamenii sunt precum oile, şi ceea ce văd aceea fac. Aşadar influenţa bătrânilor va avea impact asupra comportamentului, modului de gândire şi atitudinilor oamenilor.

În 2 Cronici 17:6-9 aflăm că Regele i-a trimis pe prinţi să instruiască legea; pe Leviţii să instruiască îngrijirea templului, slujba şi ritualul şi pe preoţii să instruiască legea divină. Unitatea acestor trei tipuri de dascăli cuprinde toate învăţăturile lui Dumnezeu şi necesitatea de a le a reaminti pururea oamenilor de aceste învăţaturi: "*şi au avut cu ei cartea legii Domului, au străbătut toate cetăţile lui Iuda şi i-au învăţat pe alţii"* . O instrucţie adecvată întăreşte pe oameni şi clădeşte credinţa în Dumnezeu, în a-i conduce unii pe ceilalţi unind oamenii în faţa celor mai îngrozitori adversari. Pentru creştini, instruirea este importantă pentru a-i învăţa si a-i păstra pe oameni pe calea credinţei, să se asigure că dascălii lor sunt foarte bine pregătiţi, să se mărească numărul credincioşilor atunci când aceştia aud cuvântul lui Dumnezeu. Cei, care în învaţă pe ceilalţi au o sarcină specială, recunoscută de Biblie în 1 Timotei 5:17, acestora revenindu-le o dublă onoare: "*Bătrânii care cârmuiesc bine, să fie învredniciţi de îndoită cinste, mai ales ce se ostenesc cu propovăduirea şi învăţătura*".

Principiul de a trimite oameni de înalta pregătire pentru a-i învăţa pe ceilalţi stă la baza conceptului de lector seminarist profesionist. La începuturi biserica trimetea apostoli si apoi alte persoane cunoscătoare ale cu Cuvântul Domnului sa înveţe în toate bisericile din lume. Lectorul profesionist, ca un expert talentat, urmează exemplul Bibliei în care cei dăruiţi cu excelenţă îi învaţă pe ceilalţi cum să obţină excelenţa. Acest lucru ar trebui făcut după cum se spune în Romani 12:6-7 "*Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul prorociei, să-l întrebuinţeze pe măsura credinţei lui. Cine este chemat la o slujbă să se ţină de slujba lui, cine învăţa pe alţii să se ţină de învăţătură*".

Administrarea propietăţii

Numeri 3 şi 4 ne arată că responsabilitatea tabernaclului cortului de rugăciune era atribuită tribului lui Levi, Aroon şi a fiilor săi. Numitorul major este acela că sarcinile legate de proprietate erau atribuite familiei şi nu individului. Responsabiliatea acestor sarcini şi îngrijirea proprietăţii erau însoţite de instrucţiuni clare asupra desfăşurării lor, incluzând chiar şi restricţiile. Principiul familiei este din nou introdus la nivelul de instruire, răspundere, specializare şi tradiţie. În 1 Regi 4:7 vedem că regele Solomon a dat sarcina aprovizionării unor oameni din diferite regiuni şi prin rotaţie: "*Solomon avea doisprezece îngrijitori peste tot Israelul. Ei îngrijau de hrana împăratului şi a casei lui, fiecare timp de o lună*". A procedat astfel pentru a evita conflictele şi pentru a-i resposabiliza pe oameni.

În 1 Cronici 22:1-6 avem un alt exemplu de cum Biblia descrie sarcini cu privire la conducerea unui proiect şi a unei proprietăţi. David a pregătit toate materialele necesare pentru templu, dar sarcina construirii templului a revenit lui Solomon: "*Şi David a zis, Aici să fie casa Domnului Dumnezeu, şi aici să fie altarul arderilor de tot pentru Israel. David a strâns străinii din ţara lui Israel şi a însărcinat pe cioplitorii de piatră sa pregătească pietre cioplite pentru zidirea Casei lui Dumnezeu. A pregătit şi fer din belşug pentru cuiele de la aripile uşilor şi pentru scoabe, aramă atât de multă încât nu putea să o numere şi lemne de cedru fără număr căci Sidonienii şi Tirienii aduseseră lui David lemne de cedru din belşug. David zicea Fiul meu Solomon este tânăr şi plăpând şi casa care va fi zidită Domnului, trebuie sa fie de mare faimă şi slavă în toate ţările; de aceea vreau să-i pregătesc cele de trebuinţă pentru zidirea ei. Şi David a făcut mari pregătiri înainte de moarte. David a chemat pe fiul său Solomon şi i-a poruncit să zidească o casă Domnului, Dumnezeu în Israel*".

Administrarea sistemelor

Capitolul legat de planificare este de asemenea relevant in afacerea de familie, pentru că întărirea lui cu anumite politici şi proceduri duce la o afacere de familie puternică. În 1 Corinteni 12:5-6 se vorbeşte de diferite sisteme de operare şi diferite sisteme de administraţie, învăţându-ne că făcând totul doar intr-un singur mod nu este bine, pentru ca toate modurile vin de la Dumnezeu: " *sunt felurite slujbe dar este acelaşi Domn, sunt felurite lucrări dar este acelaşi Dumnezeu care lucrează totul în toţi*".

Marele secret, datorită căruia America este o naţiune atât de importantă sau de ce comunismul nu a avut succes, nu se bazează pe calitatea oamenilor sau pe calitatea produselor, ci pe modul de organizare şi administrare atât al oamenilor cît şi al proprietăţii. Principiile Bibliei se regăsesc în sistemul administrativ american. Fiecare sarcină se atribuie oamenilor intr-o frăţie, sau conceptului de responsabilitate familială, care este neegalat de nici o altă ţară, cu excepţia Israelului şi a Marii Britanii. Sistemul comunist a fost un sistem de viaţă socialistă lipsit de conceptul de responsabilitate, unde absenţa implicării familiei a fost predominantă. Dacă America nu va avea succes, acest lucru nu se va întâmpla din cauza calităţii oamenilor sau a produselor ci din cauza pierderii conceptului de responsabilitate familială administrativă, care se bazează pe principii biblice.

Patronul afacerii de familie este o persoană care are un micro-sistem de responsabilitate faţă de oameni şi îi influenţează pe membrii familiei, afacerea şi comunitatea. Responsabilitatea lui este mare de vreme ce trebuie sa-si întreţină familia , afacerea, să plătească impozite comunităţii, să participe la activităţile bisericii, să susţină şcoala locală de pe lângă biserică şi să se implice în proiectele de dezvoltare, conducere şi planificare locala a comunităţii. El este un pilon al societăţii si rolul lui dat de la Dumnezeu este să fie un model pentru generaţia viitoare. Datorită acestor lucruri patronul afacerii de familie are responsabilitatea de a păstra echilibrul între Dumnezeu, muncă şi familie. Ietro, preotul din Midian şi socrul lui Moise, a recunoscut că Moise s-a ocupat de sarcinile sale mai mult decât ar fi trebuit. În Exodul, capitolul 18, ne este relatat un mare exemplu în a folosi consilieri în afacerea de familie. Ietro a recunoscut că Moise şi-a ignorat familia dedicându-se mai mult muncii sale şi a intervenit pe lângă Moise, cerându-i să acorde mai mult timp familiei sale. Ca un foarte bun profesionist el a revăzut activităţile, programul şi rutina zilnică a lui Moise şi apoi l-a sfătuit pe Moise cum să-şi facă munca mai eficientă, cum să împartă atribuţiile, cum să organizeze, cum să planifice şi ce strategii să aplice. Ietro a stat şi l-a sfătuit pe Moise până când oamenii au fost intuiţi şi mecanismul a început funcţioneze cu uşurinţă. Apoi, după ce Moise a fost

sfătuit, Ietro a plecat. Omului de afaceri trebuie să recunoască echilibrul între muncă şi familie, şi indiferent cît de dificile ar putea fi sarcinile de serviciu, familia nu ar trebui vitregită de un tată sau de un soţ. Şi bineînţeles, totul trebuie făcut ţinând seama de planul lui Dumnezeu, si întotdeauna făcându-ne timp şi pentru El.

Capitolul 6

Conduita familiei

Familia este locul unde principiile se formează și se ascut pe nicovala vieții de zi cu zi.

CHARLES R. SWINDOLL (1934-)

În afacerea de familie, profitul, deşi este important, nu este forţa catalizatoare. Afacerea de familie este foarte complicată şi structura puterii aparente poate fi foarte diferită de structura puterii reale. Afacerea de familie este mai complexă şi presupune un alt nivel de administrare. De multe ori, se pare că o afacere de familie acţionează împotriva propriilor sale interese financiare pentru a salva anumite tradiţii familiale, şi astfel cele mai bune afaceri de familie se sacrifică din motive ce nu au nici o legătură cu profitul. Într-o afacere de familie la scară largă în care sunt implicate mai multe generaţii Dumnezeu trimite oameni cu diverse aptitudini şi talente. Liderul familiei ar trebui să mulţumească pentru acele persoane care au abilităţi diferite de ale sale. Astfel punctele tari sunt în echilibru cu punctele slabe, iar deficienţele lui pot fi acoperite de abilităţile celor cu care el colaborează. Împreună aceşti oameni pot construi o afacere de familie prosperă. Persoanele cu înclinaţie spre a predica îi motivează pe oameni, cei cu înclinaţie spre a conduce sunt buni organizatori, cei altruişti sunt generoşi şi încrezători, cei cu înclinaţie de dascăli au o gândire clară, în timp cei cu înclinaţie spre a mângâia sunt persoane care se preocupă de ceilalţi şi sunt fericiţi să ofere timpul lor altor persoane.

O afacere de familie are multe straturi şi acum vom studia cele trei aspecte majore ale acesteia. Primul strat este afacerea în sine, al doilea reprezintă valorile familiale, iar cel de-al treilea strat reprezintă succesiunea şi instruirea membrilor de familie.

Afacerea

Primul strat al afacerii de familie are o legătură directă cu conducerea afacerii în sine. Abraham, unul dintre primii care au avut o afacere de familie prosperă din Biblie, a avut un concept clar asupra a ceea ce înseamnă să-şi conducă afacerea de familie. În Geneza 24:2 vedem ca Abraham îl avea ca administrator al afacerii sale de familie pe Elizer din Damasc, şi nu un membru al familiei: *"Avraam a zis celui mai bătrân rob din casa lui, care era îngrijitorul tuturor averilor lui"*. În Geneză 39:3-4 Potifar Egipteanul l-a făcut pe Iosif administratorul afacerii sale: *"Stăpânul lui a văzut că Domnul era cu el, şi că Domul făcea să-i meargă bine de orice se apuca. Iosif a căpătat mare trecere înaintea stăpânului său, care l-a luat în slujba lui, l-a pus mai mare peste casa lui, şi i-a încredinţat toată averea"* Potrivit Administraţiei Afacerilor Mici din SUA, jumătate din cele 500.000 de firme care s-au declarat falimentare în 1999 au avut succes în momentul în care au luat decizia de a ieşi din afaceri. De ce afacerile de familie dau greş? Sunt multe motive dar motivul principal nu îl reprezintă o conducere proastă, ci o proastă planificare a succesiunii. Dacă Abraham a avut un administrator pentru afacerea sa, noi de ce nu am urma exemplul său?

Afacere de familie, aşa cum este ea descrisă în Biblie, ar trebui sa fie o sursă de relaţii armonioase în care grupul conlucrează pentru a rezolva anumite probleme şi pentru a găsi soluţii în lupta noastră de zi cu zi cu viaţa. Familia ar trebui să aibe o viziune comună asupra afacerii şi motive clare pentru a păstra afacerea în familie. Misiunea unei familii este de a promova angajamentul acesteia spre a continua afacerea deţinută de familie iar motivele în spatele acestui angajament ar trebui discutate în reuniunile de familie. O familie, care se implică în afaceri, ar trebui să înceapă această activitate cu o misiune clară şi anume: "De a perpetua familia şi valorile sale, iar afacerea ar trebui să reprezinte exclusiv un instrument care asigură puterea economică pentru a menţine valorile familiei şi a îndeplini idealurile acesteia". Familia ar trebui să discute viziunea care exista în spatele afacerii. În Eclesiastul 2:24 descoperim că: *"Nu este altă fericire pentru om decât să mănânce şi să bea, şi să-şi înveselească*

sufletul cu ce este mai bun din agoniseala lui! Dar am văzut că asta vine din mâna lui Dumnezeu". Acest verset descrie cele mai bune trei lucruri în viaţă care sunt : a mânca, a bea şi a munci. Ecleziastul 3:13 reia aceiaşi temă: *"dar şi faptul că un om mănâncă şi bea şi duce un trai bun în mijlocul întregii lui munci, este un dar de la Dumnezeu".* Aceste versete sunt importante pentru că ne arată că Dumnezeu ne-a oferit bucuria muncii în vieţile noaste. Aşadar conservarea acestei fericiri, printr-o afacere de familie ar trebui să fie forţa catalizatoare a fiecărui tată pentru copii lui ca şi în 2 Corinteni 12:14 : "*nu copiii sunt datori să agonisească pentru părinţii lor ci părinţii pentru copiii lor*". Cea mai de preţ răsplată pentru un proprietar este să pună o afacere pe picioare şi apoi să o transfere generaţiei următoare. Acest este un concept biblic ce stă la baza unor valori de familie puternice.

Biblia ne învaţă că bogăţiile nu sunt inepuizabile şi este nevoie de o conducere adecvată pentru a păstra darurile de la Dumnezeu, aşa cum se menţionează şi in Proverbe 27: 23-27: "*Îngrijește bine de oile tale, și ia seama la turmele tale. Căci nici o bogăție nu ține o veșnicie, și nici cununa nu rămâne pe vecie. După ce se ridică fânul, se arată verdeața nouă și ierburile de pe munți sunt strânse. Mieii sunt pentru îmbrăcăminte și țapii pentru plata ogorului; laptele caprelor ti-ar ajunge pentru hrana ta, a casei tale, și pentru întreținerea slujnicilor tale*". Aspectul important al acestui pasaj din Biblie este acela că ne îndrumă spre a învăţa că trebuie să fim mereu atenţi la evoluţia afacerii şi la finanţarea acesteia. O planificare adecvată a ciclurilor de afaceri şi strângerea a tot ceea ce avem nevoie (fân, iarbă, plante medicinale) pentru a ţine evidenţa unui invetar bun pentru afacere. Pentru cei care nu sunt obişnuiţi cu viaţa la ţară, fâneaţa şi iarba sunt depozitate pe timpul iernii iar plantele medicinale sunt folosite în dieta animalelor. La ţară, animalele sunt cele care asigură hrana unei familii. Prin urmare, afacerea de familie ar trebui să furnizeze cele necesare unei familii.

Afacerea de familie este o poruncă dată de Dumnezeu, după cum se spune şi în 1 Tesaloniceni 4:11-12 : "*Să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi și să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit. Și astfel să vă purtați cuviincios cu cei de afară, și să n-aveți trebuință de nimic.*" A ne baza pe propriile noastre puteri pentru a ne întreţine familia este o poruncă pentru că toţi avem nevoie să ne bazăm pe Domnul nostru şi să Îi recunoaştem bunătatea. Adevăratul creştin umblă şi munceşte urmând cuvântul lui Dumnezeu. Nu ar trebui să ne lipsească nimic şi ar trebui să-i ajutăm cu inima deschisă pe ceilalţi cărora le lipseşte capacitatea de a se întreţine. Oamenii care sunt atenţi cu propria lor afacere, îşi câştigă propria lor pâine, şi au o plăcere deosebită în a face acest lucru. În tot ceea ce facem ar trebui să ne abţinem de la a ne lăuda şi ar trebui să ne concentrăm asupra conducerii afacerii fără a face zgomot cu privire la acest lucru.

Unii oameni apar a avea libertate, lucrând fără nici o tragere de inimă şi ajungând la restrişte financiară au atâtea pretenţii încât deranjează liniştea celorlalţi. Aceste persoane, care se ascund în spatele religiei pentru a nu munci, sunt o greutate pentru ceilalţi şi pot strica afacerile altora. Biblia este foarte clară cu privire la cei cu care să ne împrietenim şi pe cine să evităm. Disciplina este importantă şi trebuie să ne subordonăm ei. Satana este gata oricând să ne tulbure, iar cei leneşi îşi folosesc aptitudinile verbale pentru a ne înşela cu capacităţile lor extraordinare. Acţiunea va face întotdeauna parte din planul lui Dumnezeu, iar cei ce doar vorbesc fără a acţiona trebuie evitaţi. Cei care se amestecă în problemele celorlalţi provoacă tulburări printre vecinii lor. Aceştia sunt rareori silitori în vocaţia lor, de a munci cu propriile lor mâini. Acesta învăţătura este prezentată în 2 Tesaloniceni 3:6 care o prezintă ca pe o

poruncă :"*În numele Domnului nostru Isus Hristos, vă poruncim, fraților să vă depărtați de orice frate, care trăiește în neorânduială și nu după învățăturile pe care le-ați primit de la noi*". O afacere de familie ar trebui să fie concepută respectând valorile date de Dumnezeu, tradiția familiei și expansiunea acesteia.

Valorile

Al doilea strat în conducerea afacerii de familie îl reprezintă valorile de familie. O afacere începută de un membru de familie ar trebui sa fie o binecuvântare de la Dumnezeu dacă prin această afacere se poate întreține familia, și ar trebui să atragă pe toți membrii de familie în dezvoltarea ei. Afacerile de familie au în general la bază iubirea și își încep activitatea cu cea mai simplă valoare familială și anume respectul. Cea mai mare importanță a afacerilor de familie stă în dorința care este în noi toți de a crea o moștenire vie, și a face tot posibilul ca următoarea generație să treacă cu bine peste schimbarea de conducere. Cunoaștem dorința de a începe o afacere dar nu reușim să vedem în perspectivă planul creat pentru noi, și în final nu reușim să acționăm în conformitate cu acel plan. Proverbele 24:27 au fost pentru mine o revelație, atunci când mi-am început afacerea. Pentru mulți din prietenii mei a fost dificil să înțeleagă de ce nu mi-am cumpărat o casă mai întâi și apoi să deschid of afacere. Am răspuns: "*Vezi-ți întâi de treburi afară, îngrijește de lucrul câmpului , și apoi apucă-te să-ți zidești casa*". Am găsit acest mesaj plin de satisfacții, căci am știut că Domnul va plănui pentru mine după cum El va hotărî de cuviință. Atunci când afacerea îmi va oferi destule resurse, atunci El va fi terminat acel plan, și numai atunci voi fi gata să-mi zidesc casa așa cum se spune în scriptură.

Economiile în numerar, în special în timpurile biblice aveau nevoie de o investiție mare pentru a construi o casă. Un loc închiriat limitează cheltuielile la o plată lunară fixă, astfel lăsând liber cealaltă parte a capitalului, și astfel dându-ți oportunitatea să te miști liber găsind cea mai bună cale. Dacă resursele sunt legate într-un mijloc fix (o casă), care furnizează doar un loc de dormit, atunci fondurile pentru a crea o afacere sunt blocate. Este posibil să mai avem fonduri , dar poate o ocazie de afacere extraordinară și o capacitate pe măsura vor fi răsplătite la 100 de KM depărtare de tine. Dacă îți construiești casa mai întâi , atunci ai putea fi împiedicat în a-ți profesa meseria așa cum trebuie din cauza investiției mari pe care ai făcut-o și a unor pierderi pe care le-ai suferit. De asemenea naveta zilnică ar fi o mare greutate.

Uneori, punctul de plecare al unei afaceri de succes este rezultatul păcatului comis de proprietar. Poate fi un secret furat, o activitate pe piața neagră, sau o neplată de taxe și impozite. Important este ca ceilalți membri ai familiei sa cunoască existența păcatului. Acesta va afecta afacerea, transmiterea valorilor de familie următoarei generații și implicarea în afacerea de familie a altor membri. Se consideră că afacerea a pornit de la păcat și doar distrugerea acesteia poate corecta acest lucru. Dumnezeu cunoaște toate aceste lucruri și planul Lui este mult mai complex decât am putea înțelege noi. Dumnezeu ne-a dăruit principiul opoziției în spațiul fizic, mental sau spiritual, care implică un război, o luptă în a crește și a învinge răul din viața noastră. În Apocalipsă 2:7 aflăm că a depăși dezechilibrul din viața noastră, este calea către copacul vieții: "*Cei care au urechi să asculte ce zice Bisericilor Duhul: Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în Raiul lui Dumnezeu*". Un lucru este important de reținut, și anume că întotdeauna va fi o plată pentru păcat (plata pentru păcat este moartea). Rezultatul final nu este faptul ca o plată trebuie facută, ci călătoria pentru a învinge păcatul și pentru a evolua spiritual, rezulta in atingerea unei virtuți. Distrugerea afacerii nu va rezolva problema păcatului și nici nu va alina încrederea familiei. Oricum,

recunoaşterea păcatului şi comunicarea lui celorlalţi membrii de familie poate începe procesul de curăţire, care va rezulta în înălţarea valorilor de familie.

Plata pentru păcat este un concept care ar trebui explicat pe larg. Este adevărat că Isus a murit pentru păcatele noastre. Atunci când ajungem să îl cunoaştem pe Isus, el ne va spăla de păcate. Dar el a plătit pentru păcatele mele şi ale tale. După ce ne mărturisim păcatele, trecem printr-un proces de a învăţa să recunoaştem cum păcătuim şi cum ne putem abţine de la a păcătui. Acest proces, îndrumat de Duhul Sfânt, este un proces de a plăti păcatele la sfârşitul căruia vom învăţa să evoluăm spiritual îndepărtându-ne de natura noastră carnală realizând cu durere răul pe care l-am făcut. Nimic nu ne face să ne simţim mai bine decât atunci când ne mărturisim păcatele, şi libertatea pe care o obţinem depăşind acel păcat. Dar lupta în a recunoaşte păcatul, de a face faţa acestui păcat şi în final de a-l mărturisi este preţul pe care îl avem de plătit.

Păcatele noastre îi afectează pe ceilalţi şi pentru a îndrepta un păcat care a avut un impact asupra celorlalţi este un alt preţ pe care trebuie să-l plătim. De aceea Dumnezeu a făcut iertarea atât de uşor de obţinut. Tot ceea ce trebuie să facem este să-l acceptam pe Isus în inimile noastre ca Domnul şi Salvatorul nostru şi El ne va absolvi de preţul pe care trebuie sa-l plătim pentru păcatele noastre. Puterea interioara este o valoare care trebuie accentuată în lupta împotriva decăderii care duce la moartea spiritului. Cu toate că Dumnezeu s-ar putea să nu fie de acord cu modul în care a început afacerea, totuşi păcatul a fost comis. Realizarea acestui păcat şi lupta sunt o parte din plata păcatului. Virtutea de a învinge păcatul este o valoare dobândită, şi depăşirea păcatului iniţial, reparând ceea ce a fost greşit depinde de procesul de evoluţie care duce la excelenţă. Lupta este de a depăşi lumescul din noi, care decade starea noastră spirituală şi ne ţine departe de legea lui Dumnezeu.

Ca atare, opoziţia membrilor de familie fată de anumite moduri de acţiune păcătoase, ar trebui să fie o bucurie şi ar trebui acceptate şi recunoscute ca şi schimbări majore pe care sa le facem în viaţa noastră. A repara răul este un semn de maturitate spirituală, şi corecţia păcatului original este o călătorie către înălţarea spiritului. Iacov şi David sunt doar doua exemple din Biblie de astfel de situaţii în care păcatul a fost comis. Iacov l-a înşelat pe tatăl său şi a furat binecuvântările de la fratele său, în timp ce David a comis o crimă în a fura soţia credinciosului său slujitor. Cu toate că acestea sunt exemple de păcate majore, atât Iacov cît şi David au plătit un preţ pentru păcatele lor, şi au avut puterea de a trece peste păcatul lor original şi au fost binecuvântaţi de Domnul nostru.

Succesiunea

Cine va conduce firma în viitor? Oare va fi succesorul bine pregătit pentru conducerea companiei? Au fost succesorii aleşi pentru poziţii cheie în conducerea firmei? În ce măsura membri de familie sunt implicaţi în afacere?

Cel de-al treilea strat al afacerii de familie îl reprezintă pregătirea generaţiei următoare. Copii trebuie să fie pregătiţi pentru succesiunea în afacerea de familie încă din frageda copilărie. Succesiunea este un pas important în păstrarea bunurilor familiei. Responsabilitatea pentru dezvoltarea copilului cade în sarcina tatălui. Dezvoltarea copilului se bazează pe credinţa şi o structură a cunoaşterii. Toate celelalte se adaugă pe această fundaţie, care se modifică pe măsură ce alte capacităţi sunt adăugate.

De multe ori, când părinţii trebuie să facă fată acestei probleme a succesiunii, ei se bazează pe falsul principiu că primul născut trebuie să fie conducătorul de drept al familiei. Fără a ataca drepturile primului născut, eu însumi sunt primul născut în familie, am descoperit ca învăţăturile Bibliei ne pot clarifica în ceea ce priveşte acest aspect. Când Dumnezeu a ales un conducător în Israel El nu a ales ca succesor din familia lui Saul ci l-a ales pe David, un bărbat care avea calităţile necesare pentru a conduce ţara. Acesta este un exemplu că nu întotdeauna primul născut este conducătorul de drept. Apoi, când Solomon a fost ales ca rege peste Israel el nu a fost primul născut a lui David. Înaintea lui David şi Solomon, avem exemplele lui Iacov, Iosif şi binecuvântarea lui Iacov asupra fiilor lui Iosif. În toate aceste exemple pe care le-am ales nici unul nu a fost primul născut. Acest comentariu nu ar trebui să diminueze cu nimic faptul că primul născut este a lui Dumnezeu.

Unul din pasajele care descriu afacerea de familie şi administrarea afacerii de familie se găseşte în 1 Cronici 26:10 "*Simri, căpetenia pus căpetenie de tatăl său măcar că nu era el întâiul născut*". Conducătorii de afaceri şi de familie ar trebui să fie selectaţi strict pe criteriul realizărilor şi a capacităţilor, şi nu criteriul vârstei sau dreptului de proprietate. În 1 Cronici 26, acest capitol descrie o funcţiune atribuită de rege unei familii. Responsabilitatea uşierului era o afacere de familie şi meseria era transmisa de la un membru de familie la un altul. Capacităţile sale, modul de conducere sau anumite caracteristici l-au scos pe Simri în evidenţă , şi cu toate că nu era primul născut el a fost cel care a condus familia. Un alt aspect al capitolelor dedicate Cronicilor se referă la faptul conform căruia responsabilităţile erau atribuite familiilor şi nu anumitor persoane în mod individual. Motivul acestei alegeri se leagă de faptul ca manevrarea unei afaceri de familie este diferită de aceea a unei afaceri obişnuite. Familia a fost percepută ca fiind primul loc în care se acumulează cunoaşterea, se deprind aptitudini şi responsabilităţi care se transmit din generaţie în generaţie. Mediul familial are o legătura specială bazată pe încredere, lucru care se construieşte cu greu într-un alt mediu. Membrii de familie au grija unii de alţii şi nu se abandonează în momente grele sau circumstanţe neprielnice.

Fundaţia credinţei este parte a procesului de educaţie şi ar trebui să cuprindă un sistem de valori în care întâlnim înţelepciunea, cunoaşterea şi înţelegerea înaintea banilor, puterii, poziţiei sau recunoaşterii. Pildele 4:5-13 ne indică că ce este necesar pentru un copil: "*dobândește înțelepciune, dobândește pricepere, nu uita cuvintele gurii mele și nu te abate de la ele*". Părinţii ar trebui sa îndrume acumularea de cunoştinţe a copiilor, dezvoltarea capacităţii de a crea, de a inova, de a deprinde aptitudini de antreprenor, şi atitudini în conformitate cu învăţăturile Bibliei. Învăţaturile Bibliei ne asigură cunoştinţa, experienţa şi încrederea în a redefini un mediu care este în continuă schimbare şi care ne afectează atât viaţa fizică cît şi cea spirituală. Copii sunt dotaţi cu toate uneltele învăţatului. Părinţii ar trebui să înţeleagă că rolul părinţilor este de ai face pe copii să acumuleze cît se poate de multe. Copii ar trebui individual meditaţi şi apoi ar trebui testate relaţiile inter-umane, asumarea riscului şi a valorilor de familie incluzând răspunderea personală, modestia, dispoziţia de a împărţi cu ceilalţi, planificare pe termen lung, grija faţă de ceilalţi şi evaluarea reputaţiei personale şi a familiei. Aceasta se poate realiza doar dacă copilul a învăţat despre Dumnezeu; a încercat să înţeleagă relaţia cu Dumnezeu, a depăşit încrederea în sine şi s-a oferit lui Dumnezeu pentru a fi îndrumat; a învăţat cum acţiunile lui îi pot afecta pe ceilalţi. Conducerea unei familii este o slujbă cu normă întreagă. Liderii de familie au o responsabilitate pentru binele fiecărui membru al familiei şi ar trebui să-şi facă timp pentru a înţelege nevoile fiecăruia în parte îndrumându-I

în evoluţia lor proprie. Conducătorul unei familii are obligaţia de a-i învăţa pe copii valorile familiale, anumite principii şi filozofii şi să-i educe în spiritul familiei.

Toate cărţile profesioniste ne învaţă despre aptitudinile unei conducător, cum se construieşte o echipă, cum se face faţa schimbărilor dar experienţa practică este responsabilitatea tatălui. Este de datoria lui sa ridice nivelul spiritual, emoţional, şi fizic al copilului pentru a-l face să înţeleagă să înţeleagă cum funcţionează anumite lucruri şi să descopere ce înseamnă a acţiona intr-un anumit mod şi de ce s-a acţionat în modul respectiv. Anumite aptitudini şi cerinţe sunt dezvoltate într-un cadru de muncă, acestea sunt responsabilitatea, încrederea în sine, conducerea şi munca în echipă.

Cunoaşterea afacerii şi înţelegerea ei sunt bazate pe un adevăr biblic. În Proverbe 23:23 "*Cumpără adevărul şi nu-l vinde, înţelepciunea, învăţătura şi priceperea*" descoperim că procesul preparării este necesar în toate activităţile noastre şi este responsabilitatea noastră să cumpărăm adevărul care ne va ajuta să avem succes. Biblia spune foarte limpede că înţelepciunea şi înţelegerea nu sunt drepturi dobândite prin naştere, sau un produs furnizat de guvern, ele trebuie obţinute pentru a ne a putea ajuta să ne desăvârşim cunoaşterea. Este obligaţia tatălui să-şi înveţe copiii după cum se spune în Proverbe 4, dar este responsabilitatea copiilor să asculte şi să înveţe aşa după cum se spune în Coloseni 3:20 "*Copii ascultaţi de părinţii voştri în toate lucrurile căci lucrul acesta place lui Dumnezeu*". Acest principiu este de asemenea valid în relaţia angajat/angajator, ca în Coloseni 3:22 "R*obilor ascultaţi în toate lucrurile pe stăpânii voştri pământeşti nu numai când sunteţi supt ochii lor, ca cei ce caută să placă oamenilor ci cu curăţire de inimă ca unii cari vă temeţi de Domnul*", unde responsabilitatea angajatului este să învețe , iar a angajatorului să-l învețe cele necesare pentru a putea fi competitiv pe piaţă, astfel că o instruire continuă ar trebui să fie o cerinţă. Capitolul 2 şi 5 din Proverbe ne învaţă necesitatea înţelepciunii şi a înţelegerii şi că sursa acestora este Dumnezeu. Alături de învăţăturile tatălui copilul al trebui să învețe să caute înţelepciunea şi să se roage pentru a înţelege.

Matei 13:44-48 adaugă mai multa valoare responsabilităţii pe care trebuie să o îmbunătăţim, pentru că ştim că intr-o afacere de succes, calitatea este cerinţa clienţilor noştri. În această parabolă, acţiunile negustorului indică că atunci când găsim ceva de valoare trebuie să-l cumpărăm, şi atunci când dorim să menţinem un nivel ridicat este responsabilitatea noastră pentru a separa lucrurile rele de cele bune. " *Împărăţia cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă intr-o ţarină. Omul care o găseşte o ascunde şi de bucuria ei se duce şi vinde tot ce are, şi cumpără ţarina aceea. Împărăţia cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Şi când găseşte un mărgăritar de mare preţ, se duce şi vinde tot ceea ce are , şi-l cumpără. Împărăţia cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de peşti. După ce s-a umplut, pescarii îl scot la mal, şed jos, aleg în vase ceea ce este bun , şi aruncă afară ce este rău".*

Dezvoltarea capacităţilor şi a experienţei adiţionale ar trebui să fie căutate în afara companiei. O evoluţie profesională continuă este o îmbunătăţire sistematică a cunoştinţelor şi capacităţilor. Profesioniştii creştini de primă mâna nu obţin succesul doar ţinând pasul cu noile tendinţe, muncesc foarte mult pentru a crea aceste tendinţe şi îşi formează noi obiceiuri care le aduc succes în spiritul Bibliei. Succesorul ar trebui să învețe să se bazeze pe propriile sale merite, să învețe diferite modalităţi de abordare şi de conducere, să învețe să-şi asume riscuri, să facă greşeli şi să răspundă pentru ele.

Deutenoromul este o carte din Biblie în care legea lui Dumnezeu a fost repetată lui Israel pentru a o aplica pe pământul făgăduinţei. Când Israel a trecut Iordanul a făcut acest lucru cu ajutorul lui Moise. Înainte de a trece înspre Caanan , Dumnezeu ne-a dat o relatare a succesiunii. Conducerea Israelului a fost transferată de la Moise la Ioşua, pentru că Dumnezeu şi-a amintit de păcatul lui Moise de la Kades şi i-a interzis să intre în Caanan. Ioşua a fost unul dintre puţinii servitori ai lui Moise (Exod 33:11), care fusese în Egipt , care mersese prin deşert şi care acum era chemat să conducă poporul lui Israel în Caanan. Ioşua a fost succesorul. În povestea despre talente (Matei 25:21) avem descrisă binecuvântarea unui slujitor credincios. Slujitorul a fost credincios cu câteva lucruri, şi-a dus la bun sfârşit toate sarcinile cu multă responsabilitate, L-a ascultat pe Dumnezeu, şi a fost delegat să fie conducător peste Israel. Acest slujitor poate fi un angajat, un nepot, o altă rudă sau pur şi simplu un străin. Succesorul tău trebuie sa treacă testul credinţei, al obedienţei scopului şi să fie învăţat să fie un conducător.

În Biblie, înainte ca succesiunea să fie făcuta , cel mai în vârstă conducător anunţa consiliul că misiunea vechiului conducător a fost încheiata şi că un nou lider îi va conduce pe oameni. Ca parte a tranziţiei, conducătorul mai în vârstă prezintă un plan, o anumita direcţie, anumite scopuri, îi încuraja pe oameni şi apoi se adresa noului conducător. El transfera încrederea asupra noului conducător, care era cunoscut şi apreciat de oameni. Ioşua a fost unul dintre consilierii şi slujitorii de încredere a lui Moise, şi oamenii l-au recunoscut ca un om de valoare. Moise l-a încurajat pe Ioşua şi a avut încredere în capacitatea acestuia de a conduce, urmând planul lui Dumnezeu şi ducând la capăt sarcinile pe care Dumnezeu I le-a dat. Apoi Moise i-a pregătit pe oameni, a făcut tranziţia mai uşoară, i-a binecuvântat pe oameni şi pe conducător şi a plecat.

Rolul de conducător de familie este de a căuta dezvoltarea continuă a cadrului de familie conceptual. În Galateni 4:1 Domnul ne arată ca deşi responsabilitatea învăţării pe copii revine tatălui, sunt şi alte aspecte incluse în modelarea personalităţii moştenitorului: "*Dar câtă vreme moştenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebeşte cu nimic de un rob măcar că este stăpân peste tot. Ci este supt epitropi şi îngrijitori, până la vremea rânduită de tatăl sau*". Tatăl poate numi un profesor sau guvernant pentru a fi învăţător, şi capacitatea de conducere necesară pentru a prelua afacerea poate fi învăţată din mers. Ajutorul din afară poate fi adus pentru a conduce afacerea sau copilul poate fi dat în îngrijirea unui administrator, astfel deprinderea de a conduce învăţată de la mai multe peroane poate dezvolta capacitatea copilului de a învăţa despre acea meserie.

A conduce înseamnă a lucra cu oameni. Echipele sunt mai performante decât o singură persoană indiferent cît de puternic este conducătorul. Conducătorii recunosc că succesul nu este niciodată obţinut fără o echipă. Conducătorul este cel care aduce încrederea, care delegă atribuţiile şi îi motivează pe ceilalţi. Conducătorul va hotărî când va construi o echipă astfel încât subordonaţii să-şi dezvolte propriile lor capacităţi şi competenţe. În acelaşi timp conducătorul va hotărî să se elibereze de unele responsabilităţi şi să concentreze pe componentele esenţiale ale viziunii sale. A conduce are avantajele cele mai mari atunci când

echipa este mică , are capacităţi complementare, are un scop comun şi dorinţa de performanţă, o abordare comună şi o responsabilitate mutuală.

Mărimea echipei este importantă pentru un conducător. Pentru ca echipa să împlinească nevoile celui ce o conduce trebuie să fie mică. Lăsând la o parte mărimea firmei respective, membrii echipei trebuie să fie la rândul lor conducători pe scară ierarhică. Conducătorul ar trebui să aleagă oameni bazându-se pe abilităţile, talentele şi aptitudinile lor, combinând cunoştinţele tehnice şi rezolvarea problemelor cu capacitatea de decizie şi a relaţiilor inter-umane. Viziunea echipei este un scop pe termen lung. Conducătorul trebuie să recunoască viziunea şi să hotărască obiectivele echipei. Echipa ar trebui să aibă mâna liberă în a funcţiona pe propriile puteri. Conducătorul ar trebui să ia în consideraţie personalitatea şi modul de abordare a fiecărui membru al echipei în a rezolva anumite probleme. Echipa va învăţa că a lucra sub îndrumarea unui conducător presupune o responsabilitate mutuală asupra sarcinilor. Pentru a fi un bun conducător ai nevoie de o echipă excelentă care să te susţină. Un conducător va descoperi abilităţile unice şi experienţa fiecăruia pentru a îi face să obţină mai mult decât ar fi obţinut singuri.

Un conducător ar trebuie să înveţe să delege responsabilităţile când:

- nu are timp să duca la bun sfârşit anumite sarcini
- când respectiva sarcină nu necesită o supervizare personală
- când abilităţile şi experienţa pentru a duce la bun sfârşit sarcina nu sunt necesare
- când este cineva în echipă care poate face acel lucru
- când este cineva din echipa ar beneficia de acea experienţa rezolvând acea sarcină.

Îndrumarea este cea mai importantă responsabilitate a unui conducător. Oamenii au nevoie de o şansă de a învăţa şi conducătorul ar trebui să împartă acest dar ajutându-i pe ceilalţi să înveţe să-şi asume riscuri şi să facă faţa consecinţelor performanţei lor. Conducător se devine, nu te naşti cu aceste calităţi, şi diferite situaţii vor schimba aptitudinile necesare pentru a conduce. Trebuie să recunoaştem că schimbarea este un proces de învăţare, nu o serie de programe, şi caută oameni care vor să înveţe şi să schimbe ceea ce deja ştiu.

Ca o persoană comunicativă, conducătorul trebuie sa fie matur, realist, tolerant şi sa-i susţină pe ceilalţi. Versetul din Filimon 1:6 ne arată că o comunicare devine eficientă prin cunoaştere : "*Îl rog ca această părtăşie a ta la credinţă să se arate prin fapte, care să dea la iveală tot binele ce se face între noi în Isus*". O altă calitate a unui conducător este de a învăţa să trăiască cu greşelile şi să menţină o atitudine pozitivă. Înţelepciunea şi experienţa ne afectează percepţia asupra greşelii. A admite greşeala aduce control asupra stricăciunilor şi câştigă încrederea. Niciodată nu justifica o greşeală. Ceea ce este făcut e bun făcut (un cost deja care a fost făcut) . Întotdeauna exprimă-ţi regretele pentru greşelile neintenţionate apărute dintr-o intenţie bună. Pentru a clarifica greşelile cu succes un conducător trebuie să înţeleagă îngrijorarea anumitor oameni din audienţă şi sa facă fată viziunii într-un mod adecvat.

Se cunoaşte şi studiile au demonstrat că bărbaţii lucrează mai bine cu o strategie planificată şi cu o viziune de ansamblu, în timp ce femeile lucrează mai bine în dobândirea unor rezultate şi a producţiei, acest lucru arătând ca bărbaţii şi femeile au rezultate extraordinare când lucrează împreună. Aşadar afacerea de familie este probabil cel mai bun mediu atât pentru bărbaţi cît şi pentru femei pentru a îndeplini anumite scopuri într-un mod altruist pentru beneficiul familiei.

Alături de afacere, proprietarul are o mare responsabilitate în a stabili valorile familiale în spiritul legii lui Dumnezeu şi să transmită aceste valori celor apropiaţi şi generaţilor următoare. Obligaţia faţă de aceste valori o regăsim în capitolele 4 şi 5 din Proverbe. Conceptul de afacere este un termen larg şi pentru a-l înţelege trebuie să ne întoarcem la elementele sale de bază. Afacerea începe în familie şi se dezvoltă în comunitate. Afacerea este o activitate comercială care presupune un schimb, un produs sau un serviciu contra plată. A spune că eşti creştin şi nu vrei să ai nimic de a face cu o afacere este acelaşi lucru cu a refuza a face ceea ce Dumnezeu a poruncit. Afacerea este foarte importantă în viaţa unui creştin şi afacerea lui Dumnezeu poate fi făcută în spiritul cuvântului Domnului. Creştinul îşi foloseşte afacerea de familie pentru a-l sluji pe Dumnezeu.

Capitolul 7

Afacerea de familie
Studiu de caz

Câinii îşi arată afecţiunea foarte repede. Niciodată nu se supără, şi nu poartă pica nimănui. Niciodată nu fug de acasă atunci când sunt trataţi rău. Niciodată nu fac nazuri despre mâncare. Niciodată nu se plâng de cum este ţinută casa. Sunt cavaleri şi curajoşi, gata să-şi protejeze stăpâna chiar cu preţul vieţii lor. Îi iubesc pe copii, şi indiferent cît de zgomotoşi sunt, sunt bucuroşi să petreacă fiecare moment cu ei. De fapt, câinele încă reprezintă o competiţie serioasă pentru un soţ. Dacă noi soţii am prelua câteva din virtuţile unui căţel viaţa noastră de familie ar fi mai liniştită.

BILLY GRAHAM (1918-)

Proprietatea, performanţa de familie şi managementul familiei reprezintă o parte majoră a afacerilor la nivel mondial din ziua de azi. Probabil, prima tranzacţie de afaceri într-o familie este căsătoria. În alte generaţii, era responsabilitatea părinţiilor să aleagă o soţie pentru fiul lor şi era foarte important ca părinţii să-i binecuvânteze pe copii când soţia era adusă în casa mirelui. Conceptul de binecuvântare în Biblie este relevant pentru că ne învaţă că o căsătorie nu ar trebui să aibă loc fără consimţământul părinţilor şi părinţii nu ar trebui să-i forţeze pe copii să se căsătorească fără acest consimţământ. Cu toate acestea, binecuvântarea unei soţii bune este un dar de la Dumnezeu pentru cei care urmează Biblia atunci când îşi aleg o soţie. Pildele 19:14 spun: "*Casa și averea le moștenim de la părinți*". Ca atare binecuvântarea de la tată, după cum este prezentată în Biblie, în Efeseni 6:1-2 "*Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept. Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta- este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință*" pare a fi mult mai importantă atunci când alegem o soţie pentru toată viaţa.

Negocierea

Atât Avraam cît şi Isaac au cerut fiilor lor să se căsătorească cu femei din propriul lor neam. Amândoi au fost recunoscuţi ca fiind binecuvântaţi de Dumnezeu şi erau temuţi de cei din jurul lor. În Geneza 23:6, oamenii din ţara lor l-au recunoscut pe Avraam ca fiind : "*Domnitor a lui Dumnezeu în mijlocul nostru*". Isaac, care şi el era un om bogat, moştenitorul lui Avraam, după cum se descrie în Geneză 25:5: "*Avraam a dat lui Isaac toate afacerile sale*", în Geneză 25:11: "*După moartea lui Avraam, Dumnezeu l-a binecuvântat pe fiul său Isaac*", şi apoi în Geneză 26:12-14: "*Isaac a făcut sămănături în țara aceea și a strâns rodul însutit în anul acela; căci Domnul l-a binecuvântat. Astfel omul acesta s-a îmbogățit, și a mers îmbogățindu-se din ce în ce mai mult, până ce a ajuns foarte bogat. Avea cirezi de vite și turme de oi și un mare număr de robi"*

Modul în care Avraam şi Isaac au hotărât sa-şi soluţioneze planurile de căsătorie pentru fii lor este o lecţie de afaceri care poate oferi asistenţa în pregătirea pentru orice tip de negociere, mai ales în a înţelege obiceiurile şi strategia negocierii. În timpuri biblice căsătoria era mai mult o tranzacţie economică, şi părinţii trebuia să aleagă o mireasă şi să plătească un anumit preţ familiei sale. Fiul nu avea mult de spus în această alegere, pentru că îşi putea pierde drepturile căpătate prin naştere, binecuvântările părinţilor şi chiar dreptul la moştenire dacă nu-i asculta pe părinţi. Întregul proces este un obicei adânc întipărit, care mai este încă urmat chiar şi în ziua de azi în unele ţări şi mai ales în zonele rurale. Biblia descrie multe situaţii cu privire la căsătorie, unele binecuvântate, altele nu, dar sunt două exemple care prevalează şi care sunt la originea obiceiurilor anumitor ţări. Primul este Avraam- tipul de căsătorie aranjată. În această situaţie, tatăl mirelui trimite mesageri sau merge la părinţii miresei, o cere de soţie şi apoi aceasta este dusă în casa soţului. Acest tip de căsătorie se bazează pe faptul că familia mirelui este mai bogată. Al doilea tip de căsătorie acceptat este tipul lui Isaac- tipul de căsătorie unde mirele rămâne cu părinţii soţiei. Primul pas, alegerea soţiei lui Isaac, este descris în Geneză, capitolul 24, în timp ce al doilea tip, în care Iacov îşi găseşte soţie este descris în capitolele 28 şi 29.

Avraam l-a ales pe Eliezer din Damasc, "*cel mai bătrân rob din casa lui, care ere îngrijitorul tuturor averilor lui*", un slujitor de încredere care să negocieze căsătoria fiului său. Pe de altă parte, Isaac a considerat că relaţiile de familie erau destul de puternice pentru al putea trimite pe Iacov, fiul său lipsit de experienţă să-şi găsească propria soţie. Circumstanţele în care a plecat Iacov sunt diferite, şi cu un plan mai bun Isaac ar fi putut realiza pentru Iacov ceea ce a realizat Avraam pentru fiul său.

Slujitorul lui Avraam a cerut şi a primit instrucţiuni clare asupra modului de a aborda situaţia. Sub nici o formă, Isaac nu trebuia luat la părinţii miresei. Slujitorul era administratorul tuturor propietăţilor lui Avraam. Acesta era o persoană învăţată, cu experienţă în conducere şi probabil avea responsabiliatea de a negocia diferite contracte, mai ales acelea de tip vînzare-cumpărare. Servitorul cunoştea tradiţiile acelei ţări şi s-a pregătit temeinic înaintea negocierii. A luat zece cămile, multe cadouri, şi cu credinţă în Dumnezeu a pornit către

Mesopotamia: "*Robul a luat zece cămile dintre cămilele stăpânului său, și a plecat având cu el toate lucrurile de preț ale stăpânului său. S-a sculat și a plecat în Mesopotamia, în cetatea lui Nahor*".

În al doilea exemplu, Isaac i-a cerut lui Iacov să se căsătorească la fel ca el, dar nu i-a dat lui Iacov nici o instrucţiune cum să conducă acea tranzacţie. L-a trimis doar într-o călătorie la 600 de mile depărtare la casa lui Laban. După ce a furat binecuvântarea de la fratele său şi a fost sfătuit de mama sa să fugă, lui Iacov i s-a făcut frică. Fără o pregătire adecvată sau cunoştinţe legate de acea situaţie, Iacov a fost un fugitiv, un sărman care a plecat să-şi caute soaţă. Şansele sale de succes erau minime.

Discuţia care se concentrează pe Eliezer este o învăţătură a lui Dumnezeu cum angajaţii să facă afaceri şi ea completează instrucţiunile pe care trebuie să le urmăm atunci când suntem angajaţi. Eliezer ştia cum să testeze oamenii. El a ales pe soţia lui Isaac după ce a testat-o. Gestul ei, de a adăpa animalele însetate, a arătat o inimă milostivă şi mult respect. Eliezer l-a invocat pe Dumnezeu în fiecare pas pe care l-a făcut: "*A lăsat cămilele să se odihnească, în genunchi afară din cetate, lângă o fântână. Era seară, pe vremea când ies femeile să scoată apă. Și a zis: Doamne, Dumnezeul, stăpânului meu Avraam! Te rog, dă-mi izbândă astăzi și îndură-te de stăpânul meu Avraam. Iată, stau lângă izvorul acesta de apă, și fetele oamenilor din cetate să vină să scoată apă. Fă ca fata căreia îi voi zice: Pleacă-ti vadra, te rog, ca să beau, și care va răspunde: Bea, și am să dau de băut și cămilelor tale, să fie aceea, pe care ai rânduit-o Tu pentru robul tău Isaac! Și prin aceasta voi cunoaște că Te-ai îndurat de stăpânul meu* ".

În celălalt exemplu, tânărul Iacov a mers şi şi-a lăsat inima să vorbească, fără nici o pregătire sau sfat de la Dumnezeu. A fost, astfel, tratat corect, dar a fost mai mult un slujitor decât egal: "*Iacov a stat la Laban o luna. Apoi Laban I-a spus lui Iacov: Fiindcă ești rudă cu mine, să-mi slujești oare degeaba? Spune-mi ce simbrie vrei?* ". Restul povestirii deja se ştie şi absenţa unei instrucţii şi a unor sfaturi adecvate au rezultat în 21 de ani de muncă obligată.

Este un lucru bun că ne oprim asupra lui Eliezer pentru a analiza modul în care el a încheiat tranzacţia. A fost hotărât, şi cu toate că tocmai ajunsese după o călătorie lungă, el a cântărit cu grijă întreaga tranzacţie. După ce a

arătat bogăţia stăpânului cu darurile cu care le-a adus fetei, el a refuzat să bea sau să mănânce până nu a istorisit întreaga poveste. De ce a oferit toate darurile Rebecăi fără să ştie dacă fata le va accepta sau nu? A făcut acest lucru pentru că a luat în calcul toate opţiunile pe care le avea. Trebuia să facă o impresie bună la început, trebuia să arate bogăţiile stăpânului său şi buna poziţie socială a acestuia, şi de asemenea trebuia să o ia un copil/mireasă de la părinţii ei. Şi-a istorisit povestea şi a subliniat că este voinţa lui Dumnezeu. Apoi a început să "cumpere" pe cei care influenţau hotărârea, pe Laban şi pe mama fetei, şi bineînţeles norocul era numai al Rebecăi. Vă rog să fiţi convinşi afacerea încă nu era încheiată. Cu toate că Betuel a spus "ia-o pe Rebeca", lucrurile nu au fost atât de simple. Tradiţia cerea grijă şi tranzacţia încă nu se încheiase. Multe surprize ar fi putut apărea. Eliezer putea fi sigur că tranzacţia va reuşi doar dacă va acţiona cu putere şi hotărâre. Este important să reamintim că Eliezer nu a plecat singur, el a fost susţinut. Exact în opoziţie cu ceea ce s-a întâmplat lui Iacov. În versetele 57-58 vedem că Rebeca a fost întrebată dacă vrea să-l însoţească după ce i-a arătat darurile. Dacă ar fi spus poate, negocierea ar fi continuat cu mai multe daruri. Oricum, Eliezer era un comerciant sofisticat şi s-a asigurat că fata primea lucruri pe care nu le mai văzuse înainte şi că acesta era foarte încântată de atenţia care i se acorda. Eliezer I-a promis fetei că va deveni mama a milioane de oameni. Se va căsători cu un prinţ, unicul moştenitor al unchiului ei Avram. De îndată de a fost convinsă, Eliezer şi-a făcut datoria. Cu experienţa lui în afaceri, Eliezer a refuzat orice întârziere. De ce? Ca un neguţător cu talent natural, el a făcut vânzarea şi era un expert în a încheia astfel de "afaceri". Dacă ar fi lăsat mai mult timp pentru a se despărţi de părinţi, ar fi putut să piardă vânzarea. Ştia ca afacerea trebuie încheiată înainte ca unele îndoieli să apară. Ştia bine ce face şi a făcut acest lucru foarte bine.

Dezvoltarea pe generaţii a afacerii

Afacerea de familie sau relaţia de parteneriat se regăsesc în Biblie în diferite situaţii. Un concept foarte interesant, pe care î-l găsesc intrigant, este viaţa lui Iacov şi anii de muncă în serviciul lui Laban. Această relaţie de muncă nu este o relaţie normala angajat-angajator, ci este complexă, o tranzacţie în afacerea de familie, unde conducerea, proprietatea, diviziunea bunurilor şi planul de succesiune sunt foarte bine definite.

Viziunea generală este că Iacov i-a cerut lui Laban sa i-o dea pe Rahela de soţie, au avut o înţelegere, şi Iacov a muncit pentru Rahel timp de 7 ani, în serviciul lui Laban, dar Laban nu şi-a respectat cuvântul dat. În Geneză 19-20 avem următoarea premiză: " *Şi Laban a spus: Mai bine să ţi-o dau ţie, decât s-o dau altuia. Rămâi la mine. Şi Iacov a slujit șapte ani pentru Rahela: și anii aceștia i s-au părut ca vreo câteva zile pentru că o iubea*". O analiză atentă a versetului de mai sus indică că Laban nu a făcut nici un fel de promisiune, ci doar un comentariu, şi dacă comentariul acestuia ar putea fi interpretat ca o promisiune, atunci este o promisiune foarte vagă, după standardele tradiţiilor estice. Aici, ca în oricare negociere, Iacov a bănuit că va fi un contract, dar nu a stipulat însă, care sunt termenii exacţi ai acestui contract. Din nefericire, interpretarea lui Iacov a fost diferită de cea a lui Laban. De sigur, în USA, avocaţii sunt cei care pot spune că Iacov şi Laban au încheiat un contract, dar în alte ţări, un contract scris reprezintă doar începerea unei negocieri.

Dacă Iacov ar fi fost atent în această tranzacţie şi ar fi avut puţină experienţă, ar fi făcut ceea ce Avraam a făcut când a negociat pământul pentru îngroparea soţiei sale, sau ceea ce a făcut Eliezer când a negociat căsătoria lui Isaac. Pe lângă toate acestea, Iacov a comis şi un păcat de moarte. Când a primit-o pe Lea a dormit cu ea fără să verifice cine este ea. Asemeni unor produse perisabile care sunt expirate, nu a putut să o returneze. A rămas cu ea. Oare nu a acţionat Laban bine? Se poate spune că nu a spus niciodată **<u>când</u>** i-o va dărui pe Rahela lui Iacov. Nu doar acest aspect, dar un alt punct cheie al tranzacţiei a fost că Iacov s-a întocmit să intre în serviciul lui Laban. În opinia mea, Laban a fost o persoană corectă care a vizat interesul familiei sale. Şi-a respectat promisiunea faţă de Iacov. Angajaţi buni erau greu de găsit, iar Iacov era un foarte bun păstor. Laban l-a dorit împreajma lui pentru a avea grijă de afacerile sale.

Dacă punem în opoziţie povestea lui Iacov şi a lui Eliezer şi a tranzacţiei sale, vom vedea că Rahela nu a fost niciodată întrebată (cum Rebeca fusese) şi ca atare tranzacţia nu a fost completă. Insistând pe această problematică şi apărând corectitudinea lui Laban, îmi amintesc o întâmplare asemănătoare cu cea a lui Iacov. În această poveste mirele, care dorea să se căsătorească cu fiica mai mică a trebuit să găsească un soţ pentru fiica cea mare înainte ca părinţii să permită căsătoria lui cu fiica cea mică. Era considerat o ruşine ca tatăl să nu căsătorească mai întâi pe fiica cea mare. Zona rurală din multe ţări este încă foarte legată de tradiţii puternice şi unele dintre cele mai frumoase ritualuri de nuntă pot fi găsite în zone îndepărtate. În contextul acestei regiuni în

mod particular tradiţiile sunt foarte importante şi fiica cea mică se căsătoreşte rareori înaintea celei mari. Dacă Iacov ar fi tratat cu atenţie această tranzacţie, dacă ar fi studiat obiceiurile şi tradiţiile probabil că ar fi negociat mult mai bine. Dar dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, marele popor evreu nu ar mai fi existat.

Transferul de proprietate şi succesiunea

Atunci când Iacov a început munca in serviciul lui Laban, Rahela avea grijă de vite. În Geneză 29:7 ne este prezentat Iacov ca un cioban experimentat care a reuşit sa rezolve multe probleme în timpul cît a administrat turmele lui Laban şi care l-a făcut pe Laban să devină mai bogat. A lucrat timp de 14 ani fără nici o recompensă în afara celor două soţii, Lea şi Rahela. Începând cu Geneza 30:25 vedem baza unui transfer în tranzacţia de proprietate. În versetul 27, Laban admite că a fost binecuvântat pe perioada în care Iacov i-a administrat turma "*văd bine ca Domnul m-a binecuvântat din pricina ta*" . În versetul 30 Iacov descrie binecuvântarea: "*căci puţinul pe care-l aveai înainte de venirea mea, a crescut mult*".

Plecând de la această premiză, Laban şi Iacov au făcut o altă înţelegere în care experienţa anterioară de conducere a lui Iacov a fost baza transferului de proprietate şi a succesiunii proprietăţii turmei "*azi am să trec prin toată turma ta, am să pun deoparte din oi orice miel sein şi pestriţ şi orice miel negru, şi din capre tot ce este pestriţ şi sein. Aceasta este simbria mea. Iată de acum încolo, când ai să vii să-mi vezi simbria, tot ce nu va fi sein şi pestriţ între capre şi negru între miei, şi se va găsi la mine, să fie socotit furat. Laban a zis Bine, fie aşa cum ai zis. În aceeaşi zi, a pus deoparte ţapii bălţaţi şi pestriţi, toate caprele seine şi pestriţe, toate cele ce aveau alb pe ele, şi toţi mieii cari erau negri. Le-a dat în mâinile fiilor săi. Apoi a pus o depărtare de trei zile de drum între el şi Iacov; şi Iacov păştea celelalte oi ale lui Laban* " . Pasajele din Geneză 30:32-34 indică că Laban avea şi fii; că întreaga turmă care era dungată, pestriţă, bălţată a fost separata şi dată fiilor lui Laban; şi că Iacov a rămas să îngrijească de celelalte oi. În acest punct, prima diviziune a proprietăţii a fost făcută între ceea ce s-a cuvenit fiilor şi ceea ce i-a rămas lui Laban să trăiască din ea. Fiii au avut moştenirea separată de ceea ce s-ar fi cuvenit fiicelor.

Acest scenariu este clar. Iacov a încheiat o noua înţelegere cu Laban doar pentru diviziunea bunurilor lui Laban între Laban şi fiicele lui. Fiii lui Laban deja luaseră o cotă-parte din turmă înainte ca Iacov să încheie această înţelegere. Laban era sigur că-l păcăleşte încă o dată pe Iacov şi că va păstra pe Iacov şi pe familia sa alături de el. El ştia că în circumstanţe normale Iacov nu ar fi avut nici o şansă să mărească zestrea soţiilor lui din vitele care i-au fost date. Iacov era un expert cu o experienţă excelenta în domeniu şi aptitudinile sale manageriale includeau şi conceptul "a gândi în perspectivă". Iacov a reuşit să găsească soluţii pentru a rezolva situaţii dificile. Cum a făcut acest lucru este descris în Geneză 30:35-43.

Capitolul 31 descrie mai departe procesul de diviziune şi planul lui Iacov pentru a putea părăsi teritoriul lui Laban fără probleme. Un aspect important al acestei separări este reuniunea de familie şi deciziile luate în timpul acestor reuniuni. Mai întâi, Iacov a realizat că fără susţinerea familiei sale ar fi fost dificil să plece. Problematica conducerii unei afaceri se schimbă într-un mediu normal pe măsura ce afacerea evoluează. Importanţa reuniunilor de familie este de a stabili scopuri şi interese comune pentru ca familia sa poată lucra împreună în echilibru şi armonie. În cazul lui Iacov întâlnirea a avut loc pentru a stabili o nouă identitate pentru familia sa. Timpul petrecut în serviciul lui Laban se încheiase şi era gata să-şi stabilească noua sa identitate.

Cea de-a doua reuniune de familie a fost între Laban, care era cap de familie şi Iacov, ca ginere care ieşea din afacerea de familie a lui Laban. Circumstanţele înainte de întâlnire sunt foarte importante. După înţelegerea sa cu Laban, Iacov şi-a luat partea sa din afacerea lui Laban, dar nu l-a informat pe acesta asupra acestui lucru. Bazându-se pe experienţa anterioară cu Laban, dar în conformitate cu promisiunea lui Laban, Iacov şi-a luat doar familia, pe servitorii săi, uneltele meseriei sale şi turma. Nu a cerut şi nici nu i s-a oferit o parte din banii de pe pământ şi case, nici o altă zestre după cum era obiceiul într-o căsătorie iar din turme a luat doar ceea ce stabilise înainte cu Laban şi a lăsat întreaga afacere lui Laban şi fiilor săi. Ca orice situaţie de diviziune a bunurilor între rude, nici aceasta nu a fost o situaţie uşoară. Iacov a aşteptat un moment când Laban nu mai era împotriva sa, dar în acelaşi timp era conştient de poziţia cumnaţilor săi care devenea din ce în ce mai ameninţătoare.

Laban era un proprietar iscusit şi a realizat beneficiile care i-au fost aduse din administraţia lui Iacov. Relaţia între Iacov şi Laban nu era o relaţie normală rob\stăpîn ci mai degrabă un contract de vânzare-cumpărare între doi oameni liberi. Iacov a cumpărat cele doua fiice ale lui Laban iar Laban a beneficiat de 14 ani de afacere înfloritoare. Munca lui Iacov a fost fără nici o vină şi ca preţ pentru soţiile sale. Turma pe care a primit-o când a fost stabilită zestrea era deja împărţită atunci când a făcut înţelegerea cu Laban. Nu a luat nimic din creşteri ca preţ pentru soţiile sale. Totuşi, după ce fiii lui Laban au luat partea sa din turmă, Iacov a muncit încă 6 ani doar pentru a mări zestrea soţiilor lui fără nici o altă responsabilitate sau înţelegere făcută cu Laban. Nici una din acţiunile sale nu au fost de rea credinţă şi totuşi a lăsat o bună parte din turmele sale lui Laban. Dar Laban şi-a dat seama de ameninţarea pe care Iacov o reprezenta pentru fiii şi pentru afacerea sa, dacă plecarea acestuia s-ar fi făcut în termeni neprietenoşi. Sfârşitul capitolului 31 este o lecţie de negociere extraordinară între Iacov şi Laban de unde amândoi au avut de câştigat. Cu iscusinţă, Iacov a adus în discuţie toate realizările sale şi beneficiile pe care le-a avut Laban in munca sa. Datorită acestui lucru, negocierea a pornit dintr-o poziţie puternică. Laban avea puterea să-l rănească pe Iacov, dar a acţionat corect faţă de toate părţile implicate în acest conflict de familie şi scopul principal, ca şi rezultatul a fost liniştea şi pacea între rude. Iacov şi-a luat soţiile sale de drept, familia, slujitorii şi turma, pe când Laban şi-a păstrat moştenirea fiilor săi şi a primit asigurări de la Iacov că acesta nu se va întoarce împotriva familiei lui Laban pentru a cere partea care se cuvenea soţiilor sale. De asemenea, Laban era îngrijorat că fiii lui l-ar putea urmări pe Iacov şi de aceea înţelegerea a servit şi ca o protecţie pentru fiicele sale împotriva fraţilor lor.

Şcoala creştină

Afacerea de familie este un concept care împinge sistemul de valori la nivelul comunităţii şi al locului de interacţiune în aceeaşi măsură. Un bun proprietar al unei afaceri de familie are obligaţia să binecuvânteze afacerea de familie dinspre individual spre comunitate. El ar trebui să contribuie la dezvoltarea şcolii creştine ca parte a mediului bisericesc unde valorile de familie sunt încorporate în valorile comunităţii. Scriptura ne arată cum ar trebui organizată biserica pentru a îndeplini responsabilitatea protejării adevăratei învăţături apostolice. În 1 Corinteni 12:28 ni se spune că Dumnezeu a stabilit o ierarhie în biserică unde apostolii sunt primii recunoscuţi, apoi vin profeţii, care sunt urmaţi de dascăli: "*Şi Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi apostoli, al doilea*

proroci, al treilea, învăţători, apoi pe cei ce au darul minunilor, apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor şi vorbirii în felurite limbi". În 1 Timotei 5:17-18, vedem mai departe că bătrânii care conduceau şi care munceau în biserică ar trebui recompensaţi adecvat " *Bătrânii cari cârmuiesc bine să fie învredniciţi de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propăvăduirea şi cu învăţătura, pe care o dau altora. Căci scriptura zice : Să nu legi gura boului când treieră bucate şi vrednic este lucrătorul de plata lui* ". A învăţa doctrina bisericii ar trebui considerată ca parte integrantă a muncii şi care merită o dublă onoare. În Evrei 13:17, scriptura ne învaţă că trebuie să ascultăm şi să respectăm pe cei ce ne conduc, pentru că vor fi direct răspunzători în faţa lui Dumnezeu pentru munca lor "*Ascultaţi de mai marii voştri, şi fiţi-le supuşi , căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii cari au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci aşa ceva nu v-ar fi de nici un folos*". În Galateni 6:6 ni se spune că a-i învăţa pe ceilalţi poate fi o meserie serioasă pentru mulţi şi este responsabilitatea noastră să-i răsplătim pe dascăli pe măsura timpului acordat pregătirii lecţiilor şi a predării acestora: "*Cine primeşte învăţătura în Cuvânt, să facă parte din toate bunurile lui şi celui ce învăţa* ".

Conducerea bisericii organizează în limitele conceptelor biblice, a teologiei şi a învăţăturii apostolice a viitoarelor generaţii fără a altera textul original al Bibliei. În Faptele Apostolilor 20:28-33 ni se spune că sfinţilor şi credincioşilor le-a fost dată o data pentru totdeauna şi ea trebuie apărată împotriva învăţăturilor false printr-o evoluţie spirituală continuă. Scriptura de mai sus ne descrie rolul dascălilor ca protectori ai credinţei în Isus Hristos, Mântuitorul nostru. Atât în Vechiul cît şi în Noul Testament, Biblia descrie cerinţa permanentă pentru moralitate şi spiritualitate care îi separă pe oamenii lui Dumnezeu de tot ceea ce este rău. Problematica separării implică o abandonare a sistemului lumii corupte şi a compromisului plin de păcate a acelora care ne poluează moral cu refuzul lor de a recunoaşte păcatul şi o protejare faţă de dascăli care ne poluează spiritual. Dar această separare şi pacea interioară găsită în biserică nu este întotdeauna completă pentru familia şi copiii noştri.

Un element discutat în Biblie este conducerea copiilor noştri către o evoluţie spirituală continuă ce rezulta într-o predică ca în Timotei 6:2-3, Psalmi 1:2-3, 119 şi Matei 28:20. Dumnezeu a făcut ca munca preoţilor şi a conducătorilor la fiecare nivel al bisericii să modeleze evoluţia credincioşilor. În Efeseni 4:11-12 vedem că El "*Şi el a dat pe unii apostoli; pe alţii, prooroci; pe alţii evanghelişti; pe alţii păstori şi învăţători pentru desăvârşirea sfinţilor în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Isus*". În Romani 12:6-7 vedem că Dumnezeu în bunătatea Sa ne-

a dat unora dintre noi daruri pentru a fi folosite în beneficiul altora: "*Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul prorociei, să-l întrebuinţeze după măsura credinţei lui. Cine este chemat la o slujbă, să se ţină de slujba lui. Cine învaţă pe alţii să se ţine de învăţătură*". Acesta ne arată că cei chemaţi a fi dascăli au un dar foarte special şi se află printre acei pregătiţi de Dumnezeu cu dragoste, credinţă şi dăruire pentru a transmite elevilor calităţile necesare şi pentru a-i întări împotriva răului. Anumite calităţi trebuie transferate copiilor pentru ca ei să poată învăţa ca adevărul biblic este deasupra adevărului academic şi că relaţia cu Dumnezeu este deasupra tuturor relaţiilor personale. Până când tinerii ajung să cunoască aceste elemente, care îi vor ajuta să aibă o înţelegere mai profundă a Împărăţiei lui Dumnezeu, ei trebuie să fie supravegheaţi. Când ajung la maturitate şi înţelegere, ei vor reuşi să-şi adâncească iubirea pentru Isus, recunoscîndu-L şi acceptîndu-L şi de asemenea vor avea dorinţa să răspândească adevărul biblic şi să îşi dedice viaţa acelora care nu-L cunosc pe Isus.

Responsabilitatea educaţiei copiilor noştri este a noastră ca şi părinţi. Scriptura cuprinde numeroase versete care recunoaşte această responsabilitate ca şi în Deuteronom 6:6-7 "*Şi poruncile acestea, pe cari ţi le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipăreşti în mintea ta copiilor tăi, şi să vorbeşti de ele când vei pleca în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula*", în Exod "*şi ca să istoriseşti fiului tău şi fiul fiului tău cum M-am purtat cu Egiptenii, şi ce semne am făcut în mijlocul lor. Şi veţi cunoaşte că eu sunt Domnul* ", în Pilde 1:8 "*Ascultă, fiule învăţătura tatălui tău, şi nu lepăda îndrumările mamei tal!* ", în Pilde 19:20 "*Ascultă sfaturile şi primeşte învăţătura ca să fii înţelept în viitor*" sau în Efeseni 6:4 "*Şi voi, părinţilor nu întărâtaţi la mânie pe copii voştri , ci creşteţi-I, în mustrarea şi învăţătura lui Dumnezeu*". Majoritatea credincioşilor înţeleg acest lucru şi educaţia primită acasă sau după şcoală arată înclinaţia înspre a transmite cunoştinţele necesare despre scriptură. Biblia merge un pas înainte şi ne avertizează în Romani 16:19 că trebuie să fim înţelepţi în ceea ce priveşte binele, şi proşti în ceea ce priveşte răul: "*cât despre voi, ascultarea voastră este cunoscută de toţi. Mă bucur dar de voi, şi doresc să fiţi înţelepţi în ce priveşte binele şi proşti în ceea ce priveşte răul*". Dumnezeu ne-a promis să ne ferească după cum se zice în Iov 5:15 "*Astfel, Dumnezeu ocroteşte pe cel slab împotriva ameninţărilor lor, şi-l scapă din mâna celor puternici*".

Responsabilitatea educaţiei copiilor noştri a fost accentuată cu atenţionarea conform căreia copiii noştri nu ar trebui să înveţe nimic despre răul din lume. Accentul se pune pe responsabilitatea de a-i educa pe copii într-o şcoală creştină, care ar trebui să fie o continuare a bisericii. A construi o biserică pentru a-L sluji pe Dumnezeu

nu este o lucrare completă fără nişte camere mici în care copiii să înveţe despre iubirea pentru Isus. Scriptura spune în Coloseni 2:8 : "*Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățătura începătoare a lumii și nu după Hristos*", şi în Galateni 5:1: " *Hristos ne-a izbăvit să fim slobozi. Rămâneţi dar tari și nu vă plecați iarăși supt jugul robiei*". Am fost sub jugul robiei a unui sistem economic şi politic în care familia mea a trebui să se ascundă pentru a putea să-L cinstească şi să se roage la Dumnezeu. Părinţii mei şi acei care şi-au păstrat credinţa au reuşit să evite comunismul. În acel sistem am fost subjugaţi şi nu am fost liberi. Credincioşii nu puteau să-şi trimită copii la şcoala creştină, aşa cum au făcut bunicii noştii cu copiii lor pentru că sistemul nu permitea acest lucru. Comunismul a făcut mulţi martiri care au plătit cu viaţa lor dreptul de a-şi păstra credinţa.

Jugul in ziua de astăzi este diferit. În ţările ex-comuniste ca şi în America, copiii noştri se închina altui stăpân, pentru că nu sunt liberi să înveţe despre Dumnezeu într-un mediu supravegheat sub iubirea şi îndrumarea dascălilor pregătiţi de Dumnezeu pentru această misiune. Spun acest lucru pentru că noi, generaţia de tranziţie nu realizăm ceea ce a făcut Satana. Ne-a furat copiii şi i-a trimis la şcoli de stat. În aceste instituţii învăţătura nu este cea adevărată. Acolo, vlăstarele noastre sunt poluaţi cu tot răul din societatea noastră. Acolo, copiii noştri sunt învăţaţi de o "haită de lupi" despre liberul arbitru, despre libertatea imoralităţii sexuale, despre discriminarea inversă, despre acceptarea modurilor alternative de viaţă, din cauza separării statului de religie în şcolile publice. În 1 Ioan 3:9-10: "*Oricine este născut in Dumnezeu, nu păcătuiește , pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu. Prin aceasta se cunosc copii lui Dumnezeu și copii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său* ". Suntem născuţi din trup şi suntem tentaţi. Păcatele sunt greu de cucerit fără o învăţătura adecvată. Ca atare, copiii nostru se nasc cu această slăbiciune, care îi permite lui Satan să-i facă vulnerabili în mediul lor, şi este de datoria noastră să-I protejăm. Ioan a recunoscut că suntem slabi şi ca întotdeauna căutam o scuză pentru a ne justifica acţiunile. Să nu credeţi, că dacă vă învăţaţi copilul acasă despre Biblie, Dumnezeu şi Isus ei sunt salvaţi. Şcoala de STAT este locul unde Satana îşi modelează viitorii urmaşi. Avem capacitatea de a acţiona şi de a ne proteja copiii dacă realizăm că nu avem nici o scuză în a nu face ceea ce este bine şi ceea ce Dumnezeu a cerut pentru copiii noştri.

Biblia ne spune în Deuteronom 4:9 : "*Numai ia seama asupra ta, și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale ca nu cumva să uiți lucrurile cari ți le-au văzut ochii și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi*". Avem o obligaţie morală să trăim după cum a lăsat Creatorul în scriptură, care ne învaţă să avem grijă de copiii noştri ca un grădinar de grădina sa. Vlăstarii sunt păstraţi în ghivece şi condiţii speciale până când ating maturitatea şi sunt capabile să se dezvolte în condiţii aspre. Doar atunci, când plantele sunt destul de puternice pentru a se dezvolta singure, ele sunt mutate în grădină. De asemenea, Biblia spune în Galateni 4:1-3 : ""*Dar câtă vreme moștenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob măcar că este stăpân peste tot. Ci este supt epintropi și îngrijitori, până la vremea rânduită de tatăl său. Tot așa și noi, când eram nevârstnici, eram supt robia învățăturilor începătoare ale lumii*" , şi în Galateni 4:9 : "*Dar acum după ce l-ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine zis, după ce a-ți fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcăcioase, cărora vreți să vă supuneți din nou?* ". Noi, trupul lui Isus de astăzi , trebuie să ţinem ochii permanent deschişi , să urmăm scriptura şi să corectăm acele locuri în are Satana încearcă să ne înşele. Trebuie să fim conştieţi de faptul că în biserică pot fi şi falşi învăţători care pot fi corupţi. Biblia ne spune că ei arată ca noi, par a fi inocenţi, dar chiar dacă au succes în afaceri sau în ai atrage pe oameni, în sufletul lor nu sunt decât nişte impostori, lacomi şi imorali. Ca atare, vegheaţi şi observaţi caracterul, motivaţia, rodul şi mesajul acelor oameni. Este biserica folosită pentru afacerea lui Dumnezeu sau pentru a afacere "obişnuită"

În Geneză 18:19 scriptura spune: "*Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului, făcând ce este drept și bine pentru ca astfel Domnul să împlinească fată de Avraam ceea ce i-a făgăduit* ", în Luca 1:17: ""*Va merge înaintea lui Dumnezeu , In Duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii, și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să găsească Domnului un norod bine pregătit pentru El",* în Maleahi 4:6: "*El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea să lovesc țara cu blestem*" şi în 2 Timotei 3:14-15: "*Tu să rămâi în lucrurile , pe cari le-ai învățat și de cari ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat : din pruncie cunoști Sfintele Scripturi cari pot să-ti dea înțelepciune care duce la mântuire prin credința în Hristos Isus".* La fel Isus a spus în Marcu 10:14: "*Lăsați copii să vină la Mine și nu-I opriți căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei*" şi in Matei 18:6: "*Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți, cari cred în Mine, ar fi mai de folos să atârne de gât o piatră mare de moara, și să fie înecat în adâncul mării*". Locul pentru copiii noştri este şcoala creştină, care este parte a bisericii şi nu ŞCOALA DE STAT. V-aţi întrebat vreodată ce aţi făcut

pentru copiii voştri? V-aţi întrebat dacă sunteţi mulţumiţi cu ceea ce învăţa ei la şcoală? Este copilul protejat în curtea şcolii sau este el în preajma lupilor?

Capitolul 8

Planificare

Esenţa actuală divină a lui Dumnezeu, scopul şi faptele Sale sunt absolut dincolo de gândirea, înţelegerea şi înţelepciunea umană; pe scurt acestea sunt şi vor fi întotdeauna de neînţeles, de nepătruns şi ascunse raţiunii umane.

MARTIN LUTHER (1483- 1546)

Într-o afacere planificarea presupune o experienţă din care se învaţă. Planificăm anumite lucruri pentru că dorim să devenim mai buni. Un plan înseamnă o misiune, un set de obiective şi scopuri, o strategie care ne ajută la îndeplinirea acestor scopuri, un set pe politici, o implementare şi o execuţie adecvată a acestora, instrucţiuni clare, o evaluare constantă, asistenţă şi asumarea unor responsabilităţi care decurg din schimbările apărute. Planificarea necesită anumite strategii şi tactici pentru a funcţiona şi a deveni puternic. Planificarea înseamnă a privi spre viitor, pentru a fi mai buni.

Procesul de planificare presupune stabilirea unei viziuni pentru a vedea până unde vrem să ajungem şi când vrem să ajungem în acel punct, concentrându-ne asupra a ceea ce ne dorim şi nu avem acum în prezent. 1 Corinteni, versetul 9:25 ne învaţă importanţa unei viziuni în pregătirea unui plan: "*Toţi cei ce se luptă la jocurile de obşte se supun la tot felul de înfrânări.*" Viziunea în acest caz este de a câştiga o coroană şi împreună cu misiunea în sine, este parte a unui plan strategic. Viziunea şi misiunea pot fi complementare sau se pot folosi independent una de alta. De ce este nevoie de schimbare şi ce va motiva schimbarea este foarte important pentru modul în care planul se va realiza. Cheia unui plan de succes nu se reduce doar la o misiune bună, ci presupune una de inspiraţie şi motivaţie. În Pilde 29:18 găsim următoarea afirmaţie: *"Când nu este nici o viziune dumnezeiască poporul este fără frâu."*

Dumnezeu vrea ca noi să ne schimbăm. De la o vârstă fragedă creştem şi ne schimbăm. Din prunci devenim copii care fac primii paşi, apoi copii, adolescenţi, tineri adulţi, adulţi; apoi ne căutăm o soţie sau un soţ şi ne întemeiăm o familie; devenim părinţi şi bunici, ne pensionăm şi apoi în final ne întâlnim cu Creatorul nostru. Acest ciclu al vieţii este un model de schimbare, care cuprinde mai multe cicluri de creştere şi maturizare. În 1 Petru 2:1-3 vedem cât de mult avem nevoie să ne schimbăm: *"Lepădaţi dar orice răutate, orice vicleşug, orice fel de prefăcătorie de pizmă şi clevetire, şi ca nişte prunci născuţi de curând, să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentru ca prin el să creşteţi spre mântuire, dacă aţi gustat în adevăr că bun e Domnul."* Probabil, cea mai importantă schimbare este maturizarea spirituală, pa care o simţim in jurul vârstei de 30 de ani. Tot în jurul vârstei de 30 de ani, Isus şi-a început misiunea, şi la aceeaşi vârstă preoţii îşi începeau serviciul în biserică după cum se descrie în Numeri 4:3: *" De la vârsta de 30 de ani în sus, până la vârsta de 50 de ani, pe toţi cei destoinici să facă vreo slujire la cortul întâlnirii."* Ca un ciclu de viaţă, maturizarea spirituală este importantă pentru că Dumnezeu ne schimbă pentru misiunea Lui care o are pentru noi, pentru planurile care trebuie realizate în Împărăţia Sa. Nivelul organizării Sale, structura şi administrarea Împărăţiei Cerurilor este dincolo de înţelegerea noastră. Supunerea şi umilinţa sunt primul pas către planul lui Dumnezeu pentru noi.

Politici de strategie

La cursurile de strategie sau planificare a unei afaceri învăţam despre importanţa planificării; cum trebuie făcută planificarea şi cum profesioniştii îşi ating scopurile cu ajutorul planificării. În încercarea de a deveni mai buni, managerii devin mai înţelepţi şi învaţă lucruri noi legate de contabilitate, marketing, producţie sau finanţe pentru a reuşi să-şi formeze o idee asupra întregii firme. Un lucru pe care l-am găsit atunci când am studiat Biblia este că toate obiectivele de management strategic din cadrul unui mediu de afaceri normal pot fi regăsite în învăţăturile biblice:

1. **Dezvoltarea unor aptitudini conceptuale, care se vor integra în cunoştinţele dobândite anterior.**

În 2 Cronici 17, învăţăm în termeni biblici că Iosafat ,regele evreilor a realizat ca a-i învăţa pe oameni despre Dumnezeu îi va ajuta în dezvoltarea aptitudinilor lor conceptuale, făcând să pătrundă în ei sentimentul angajamentului şi al misiunii. "*Ei au învăţat pe oamenii lui Iuda, având cu ei cartea legii Domnului. Au străbătut toate cetăţile lui Iuda şi au învăţat pe oameni în mijlocul poporului.*" Oamenii acumulaseră experienţa de-alungul vieţii, dar învăţătura despre Dumnezeu nu era destul de profundă în toate comunităţile. Aptitudinile conceptuale despre Dumnezeu s-au dezvoltat şi integrat în cunoştinţele anterioare pentru a-i motiva pe oameni şi pentru a-i atrage în planul lui Dumnezeu. Psalmul 32:8 este foarte clar în acest sens : *"Eu, zice Domnul, te voi învăţa, şi îţi voi arăta calea pe care trebuie să o urmezi."*

2. **Dezvoltarea unor aptitudini de analiză pentru a identifica diferite probleme, a sugera alternative şi a prezenta recomandări.**

Dumnezeu ne-a dăruit aptitudini de bază şi natura noastră ne arată că în viaţă mai repede reacţionăm spontan decât conform unui plan bine gândit. *Deci nu fi neliniştit cu privire la ziua de mâine. Dumnezeu va avea grija de tine şi mâine. Trăieşte fiecare zi la maximum.* Unul din versetele din Biblie care este cântat în muzica de azi este trăieşte fiecare zi la maximum. Acesta este probabil unul dintre cele mai controversate versete din Biblie. Planificarea ne permite să profităm de fiecare moment al zilei, urmând voinţa lui Dumnezeu, şi punându-ne credinţa în El. Ca atare, a planifica pentru ziua de mâine este necesar. Înainte de a începe orice acţiune , ar trebui să identificăm problemele, să sugerăm alternative, să ne stabilim scopurile, să planificăm cursul acţiunii şi de asemenea să stabilim prioritătile după cum ni se spune şi în Pilde 13:16: "*Orice om chibzuit lucrează cu cunoştinţă, dar nebunul îşi dă la iveală nebunia.*" Dezvoltarea aptitudinilor de analiză ne ajută să evităm luarea unor decizii în necunoştinţă de cauză şi ne menţine abilitatea de a face o analiză obiectivă a planului. Identificarea problemelor, sugerarea alternativelor şi prezentarea unor recomandări în mod total dezinteresat, îngrijindu-ne de ceilalţi sunt modurile în care Biblia este aplicabilă în afaceri.

Grija faţă de ziua de mâine creează anxietate, dar cu credinţă în îndrumarea pe care Domnul ne-o dă şi planificarea zilei de mâine micşorează grijile. Un fermier planifică cu atenţie recoltele gândindu-se încă dinainte la scopuri, paşii şi programul pentru a atinge aceste scopuri. El ştie când trebuie să are pământul , să-l prăşească, să-l ude sau să-l semene. El îşi plantează recolta cu credinţă în Dumnezeu, că planul lui şi recolta de anul viitor vor avea succes. A planifica pentru mâine nu creează anxietate ci doar grija zilei de mâine creează această stare. A planifica azi pentru întreaga zi şi a nu lăsa nimic nefăcut pe ziua de azi pentru o altă zi este a trăi o zi la maximum, dacă te rogi ca Dumnezeu să fie parte din acea zi. După cum se spune şi în Iacov 4:13-15 trebuie să planificăm după voinţa lui Dumnezeu: *"Ascultaţi, acum voi care ziceţi: Astăzi sau mâine ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie şi vom câştiga. Şi nu ştiţi ce vă aduce ziua de mâine! Căci este viaţa voastră? Nu sunteţi decât un abur care se arată puţintel apoi piere. Voi dimpotrivă, ar trebui să ziceţi: Dacă va vrea Domnul, vom trăi şi vom face cutare şi cutare lucru."* A recunoaşte că Dumnezeu este parte a planului nostru

este primul pas în procesul de planificare. Planificarea este un proces în care noi facem anumite supoziţii care se schimbă în timp. Trebuie să înţelegem diferenţa dintre planificarea ca unealtă pentru a acţiona şi a fi neliniştit cu privire la ziua de mâine.

3. **Înţelegerea rolului şi responsabilităţilor conducerii şi a consiliului director.**

Consiliul director are următoarele scopuri (Pilde 20:18: "*Planurile se pun la cale prin sfat*"):

- să iniţieze şi să hotărască, să consulte, să aprobe sau să stabilească misiunea, obiectivele, strategia şi politica companiei (Pilde 15:22: *"Planurile nu izbutesc când lipseşte o adunare care să chibzuiască, dar izbutesc când sunt mulţi sfetnici")*
- să monitorizeze managementul activelor companiei (Pilde 11:14 *"Când nu este chibzuinţă poporul cade, dar biruinţa vine prin marele număr de sfetnici"*)
- să evalueze, corecteze şi influenţeze performanţa financiară a conducerii (Pilde 20:5: "*Sfaturile din inima omului sunt ca nişte ape adânci dar omul priceput ştie să scoată din ele*")
- să se implice în angajarea şi destituirea directorilor din punctele cheie ale companiei (Pilde 19:20:*"Ascultă sfaturile şi primeşte învăţătura să fii înţelept pe viitor"*)

În Numeri 9:14 aflăm că: *"Dacă un străin care locuieşte între voi, prăznuieşte Paştele Domnului, să se ţină de legile şi poruncile privitoare la Paşte. Aceeaşi lege să fie între voi, pentru străin ca şi pentru băştinaş."* Acest verset ne împiedică să-i absolvim pe directori sau pe consiliu director de la anumite responsabilităţi pentru motive care nu au nici o legătură cu locul lor de muncă. Conceptul de conducere este foarte clar definit în orice religie şi în orice ţară (Pilde 12:15*"Calea nebunului este fără prihană în ochii lui dar înţeleptul ascultă sfaturile"*). După cum legile lui Dumnezeu sunt aplicabile fiecăruia dintre noi la fel, fiecare dintre noi ar trebui să înţelegem responsabilităţile legate de conducere. În versetul menţionat mai sus nu există un set separat de legi pentru necredincioşi, de vreme ce şi ei sunt sub conducerea şi ocrotirea lui Dumnezeu.

În 1 Petru 5:1-3 ne este prezentat rolul bătrânilor, care este echivalent cu consiliul director : "*Sfătuiesc pe bătrânii dintre voi, eu care sunt un bătrân ca şi ei, un matur al patimilor lui Hristos şi părtaş al slavei care va fi descoperită. Păstoriţi turma lui Dumnezeu, care este supt paza voastră nu de silă ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru câştig mârşav ci cu lepădare de sine. Nu ca şi cum aţi stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărţeală ci făcându-vă pilde turmei.*" Trebuie să înţelegem că rolul directorilor şi al consiliului director este de a lua decizii în situaţii controversate (care de obicei sunt rare), să stabilească pe cei care iau decizii mai puţin importante, şi de asemenea să stabilească mişcările viitoare ale firmei. Experienţa şi devotamentul sunt necesare în crearea unor decizii strategice, învăţându-i şi instruindu-i pe alţii ca parte a unei echipe şi nu ca nişte despoţi.

Pildele 24:6 ilustrează ideea siguranţei în discutarea unor probleme apărute, cu experţi din respectivele domenii. Mai multe opinii asupra aceleiaşi probleme face abordarea mai

sigură: "*Căci prin măsuri chibzuite câştigi bătălia şi prin marele număr de sfetnici.*" Să nu uităm că războiul (lupta) a fost si este doar un alt gen de afacere.

4. Analiza performanţelor oamenilor din punct de vedere cantitativ şi calitativ

Evaluarea şi controlul sunt un proces în care performanţa reală este monitorizată şi comparată cu performanţa planificată. În Exod 39:32-43 învăţăm că evaluarea, analiza şi controlul sunt importante şi Dumnezeu este interesat de aceste detalii: "*Moise a cercetat toate lucrările; şi iată, le făcuseră cum poruncise Domnul, aşa le făcuseră. Şi Moise i-a binecuvântat.*" Moise a fost delegat de Dumnezeu să evalueze performanţa oamenilor din punct de vedere cantitativ şi calitativ. Acesta a analizat toate detaliile, a evaluat munca acestora şi a fost mulţumit de rezultate. Munca trebuie revăzută în detaliu şi procesul de control ar trebui să întărească faptul că munca a fost executată conform instrucţiunilor. Pentru ca întregul tablou să fie foarte clar este nevoie ca detaliile care formează acest tabloul să fie corespunzător realizate. Implementarea unui plan trebuie delegată şi o structură de responsabilitate trebuie dezvoltată. Delegarea responsabilităţilor trebuie să fie un proces clar iar acest proces trebuie repetat până când este înţeles în totalitate. Este necesară cunoaşterea în avans a sarcinilor şi importanţei acestora, de asemenea prestabilirea unor parametri, a unui proces de programare şi o anumită monitorizare trebuie stabilite şi urmate ca atare. Parametri includ un termen limită, scopul, formatul, bugetul şi resursele pentru executarea unui plan. Bugetul trebuie să aibe anumite priorităţi, să fie monitorizat iar ducerea la bun sfârşit trebuie întotdeauna recompensată – 1 Timotei 5:18 "*Vrednic este lucrătorul de răsplata lui*". După prezentarea unui proces, trebuie făcută o analiză iar etapele trebuie discutate, schimbate şi rezolvate în timp real pe parcurs în cazul în care apar probleme.

5. Înţelegerea aplicării unor concepte şi tehnici în contabilitate, finanţe, management, producţie şi sisteme.

Faraon a fost un conducător bun, care a fost foarte iubit de poporul său. Iosif a interpretat visul lui Faraon în Geneză 41: 37-38 şi a reuşit să-l facă să înţeleagă cum să-şi salveze poporul: "*Cuvintele acestea au plăcut lui Faraon şi tuturor slujitorilor lui. Şi Faraon a zis slujitorilor săi: Am putea noi oare să găsim un om ca acesta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?*" Iosif i-a explicat lui Faraon etapele pe care trebuie să le parcurgă pentru a-l face să înţeleagă cum să aplice anumite concepte şi tehnici în contabilitate, finanţe, management, producţie şi sisteme, pentru a salva ţara. Cu ajutorul planificării a reuşit să utilizeze la maxim resursele şi a salvat Egiptul de la ruină, implementând planul lui Dumnezeu, acţionând practic. A programat producţia pe termen de şapte ani şi printr-un sistem de analiză a prevăzut recoltele ce vor fi obţinute, a investit bani în acestea şi apoi le-a depozitat. A folosit principii financiare pentru a cumpăra la preţuri mici recoltele în anii cu o productivitate mare, a reuşit să treacă cu înţelepciune peste anii mai puţin mănoşi vânzând la preţuri mari şi astfel realizând un profit foarte mare pentru Faraon. În loc să fie judecat pentru că a adus Egiptul într-un colaps financiar şi robie el a fost declarat salvatorul lui. Motivul a fost foarte simplu; Faraonul fusese ales de Dumnezeu pentru a implementa primul guvern care a îngrijit de popor şi care a încercat să-l salveze. Tot de la Iosif avem în Biblie primele informaţii asupra procentului care trebuie plătit pentru taxe către stat (20% din venitul net) şi primul plan guvernamental de preîntâmpinare urmat de implementarea unui plan de

urgenţă. Iosif a fost un bun strateg care ar trebui să constituie un exemplu pentru cei care sunt în poziţii de conducere în ziua de azi, el fiind o persoană grijulie, plină de compasiune faţă de semeni. Am învăţat de la el că planificarea este o responsabilitate, nu o opţiune. Trebuie să ne reamintim că suntem proprii noştri stăpâni şi ar trebui să aplicăm şi noi planul lui Dumnezeu în acţiunile practice.

Nimeni nu s-ar gândi că Biblia este atât de specifică încât să indice anumite informaţii cum ar fi, cumpărarea en-gros şi apoi vânzarea en-detail. Dar Biblia ne învaţă care sunt etapele specifice şi în 2 Cronici 9:24 aflăm că Solomon a cumpărat din Egipt diferite obiecte la un preţ stabilit: "*Şi fiecare din ei îşi aducea darul lui, lucruri de argint şi lucruri de aur, haine, arme, mirodenii, cai şi catâri ; aşa era în fiecare an*". În versetele 1:16-17 din 2 Cronici aflam că Solomon a stabilit preţul de vânzare pentru produsele aduse din Egipt, şi le-a distribuit la neguţătorii regali de en-gros care la rândul lor le-au vândut ţărilor din jurul Israelului la preţuri de desfacere en-detail: "*Solomon îşi aducea caii din Egipt; o ceată de negustori ai împăratului se duceau şi-i luau în cete la un preţ hotărât; se duceau şi aduceau din Egipt un car cu şase sute de sicli de argint, şi un cal cu o sută cinzeci de sicli. Tot aşa aduceau şi pentru împăraţii Hetiţilor şi pentru împărăţia Siriei.*"

6. Dezvoltarea abilităţilor de cercetare.

Se spune că "istoria se repetă". Iar Biblia, de asemenea, ne atenţionează să învăţam din greşelile altora. În Isaia 42:23 vedem că oamenii nu au reuşit să dezvolte anumite abilităţi de cercetare pentru a evita dezastrul: "*Cine dintre voi, însă, pleacă urechea la aceste lucruri? Cine vrea să ia aminte la ele şi să asculte pe viitor?*" Este important să dobândim astfel de capacităţi pentru că deseori vedem dar nu înţelegem. Suntem foarte rapizi în judecarea greşelilor predecesorilor noştri dar noi suntem şi mai vinovaţi pentru că nu învăţam de la ei şi comitem aceleaşi greşeli.

În spatele fiecărui pas menţionat mai sus este o motivaţie biblică şi răspunsurile la problemele noastre nu le putem găsi decât la Dumnezeu. Direcţii strategice putem găsi doar când ne punem întreaga speranţă şi credinţă în Dumnezeu după cum se arată şi în Pilde 3:5-6: "*Încrede-te în Domnul din toată inima ta şi nu te bizui pe înţelepciunea ta! Recunoaşte-L în toate căile tale, şi el îţi va netezi cărările.*"

Politica strategică presupune un set de decizii şi acţiuni manageriale, care include elaborarea strategiilor, implementarea, evaluarea şi controlul acestora pentru a determina performanţa. Elaborarea de strategii reprezintă conturarea unor planuri manageriale pe termen lung. Tot aici se include şi definirea misiunii, specificarea obiectivelor care pot fi atinse, elaborarea strategiilor şi stabilirea politicilor în limitele cărora se desfăşoară misiunea. Misiunea este un scop care trebuie atins, şi determină parametrii obiectivelor specifice. Obiectivele pot duce la profit, eficienţă, dezvoltare, bunăstarea acţionarilor, utilizarea resurselor, la locul de lider pe piaţă, pot influenţa supravieţuirea sau reputaţia unei firme. Strategia reprezintă planul conform căruia misiunea şi obiectivele urmează a fi executate. Politicile furnizează asistenţă în luare deciziilor, şi fac legătura între elaborare şi implementare. Mediul şi condiţiile de afaceri sunt într-o continuă schimbare în aceeaşi măsură cu ciclurile care le urmează. Resursele de management presupun un management strategic, dezvoltarea unui avantaj competitiv, reacţii prompte la evoluţia pieţei, dobândirea unei creşteri efective şi un control operaţional printr-o administrare adecvată a bugetului.

Implementarea strategiei este un proces care elaborează programe, bugete şi proceduri. În Efeseni 3:2 întâlnim termenul "*oikonomia*" care poate fi tradus ca fiind o strategie economică, managerială sau administrativă. Versetul implică conceptul

de strategie. Paul apare, astfel, a fi strategul evangheliei în Noul Testament, pentru că el a predicat salvarea celor care nu sunt evrei. Programele sunt etape structurate pe diferite acţiuni care duc la realizarea planului. Bugetele sunt programe financiare care controlează şi planifică costurile în detaliu. În Luca 14:28-30 Isus ne-a învăţat cum să planificăm şi cum să elaborăm un buget înainte de a începe un proiect: "*Căci cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu sta mai întâi să-şi facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârşească ? Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelia, să nu-l poată sfârşi şi toţi ceice-L vor vedea, să înceapă să râdă de el, şi să zică: Omul acesta a început să zidească şi nu a putut isprăvi.*" Implementarea strategiei este o ţintă în continuă mişcare în ziua de azi în care războiul trebuie înlocuit cu competiţia economică. Tehnologiile şi o gândire avansată în continuă schimbare sunt necesare pentru a găsi cele mai bune soluţii în executarea anumitor sarcini.

Procedurile sunt tehnici care descriu cum o anumită sarcină trebuie să fie executată. În Matei 10:30 se afirmă că Dumnezeu cunoaşte numărul de fire de păr pe care le avem fiecare. Această atenţie la detaliu arată că Dumnezeu este foarte interesat ca noi să urmăm anumite proceduri până în cele mai mici detalii. Luca 16:10 spune: "*Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios şi în cele mari; şi cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept şi în cele mari.*" Integritatea noastră este testată în executarea detaliilor. Trebuie să fim cinstiţi şi în cele mai mici lucruri, chiar dacă acestea nu sunt deseori văzute de alţii. Diferenţa dintre un lucru făcut bine şi unul făcut excelent o reprezintă atenţia pentru detaliu. Integritatea ne va părăsi în momentele cruciale dacă aceasta nu a existat sau nu a fost experimentată în lucrurile mai puţin importante.

În Geneză, Iosif interpretează visul lui Faraon. Acest pasaj din Biblie este probabil una dintre cele mai concise decizii de politică strategică pusă în aplicare. După Tom Peters şi a sa carte "In căutarea excelenţei", planificarea strategică este un proces simplu în care trebuie să determinăm următoarele lucruri:

- evaluează unde eşti acum
- evaluează unde vrei să fi
- formulează ţinte care vor duce în acel punct
- pune în scris aceste ţinte
- numeşte persoane pentru fiecare ţintă în parte
- stabileşte un termen limită pentru atingerea fiecărei ţinte în parte

Îmi place să utilizez idei sau metodologii noi pe care le găsesc în cele mai bune cărţi din literatura de afaceri ca apoi să le găsesc aplicarea în situaţii specifice din Biblie. Acest lucru îmi dă posibilitatea să mă întorc la învăţăturile lui Dumnezeu şi să găsesc alternative pentru unele dintre cele mai dificile situaţii. Îi mulţumesc în special Parson Technology care a creat Quick Verse care îmi dă posibilitatea prin intermediul calculatorului să caut, să citesc, să studiez şi să meditez asupra subiectelor din Biblie. Cercetări nesfârşite ale unor cuvinte mi-au permis să analizez şi să am o perspectivă din interior, un al mod de studiu al Bibliei, aproape tridimensională.

Evaluează unde eşti acum. **Faraonul, care era un om de acţiune a evaluat şi stabilit în ce situaţie se afla Egiptul după ce visul lui a fost interpretat de Iosif. Dumnezeu I-a dezvăluit lui Faraon nevoia de a-şi salva oamenii. Iosif i-a pregătit un plan cu ceea ce era de făcut şi Faraon a fost de acord cu modul în care misiunea fusese conturată şi**

cu anumite obiective care trebuiau elaborate. Misiunea era destinată guvernului pentru a salva Egiptul, în timp ce obiectivele erau destinate stabilirii unui consiliu de criză care să elaboreze un plan, să supravegheze continuitatea acţiunilor în ţară şi să organizeze locuri de depozitare în zonele cele mai populate, totul desfăşurându-se sub conducerea Faraonului pe perioada celor şapte ani buni. Într-un simplu pasaj din Biblie ne este dezvăluit un mare plan, cum s-au realizat obiectivele şi cum fiecare scop in parte a fost transformat într-o sarcină clară atribuită în mod structural anumitor persoane. Pasajul care deschide capitolul 47:13 din Geneză ne arată cum planurile au fost schimbate permanent în funcţie de evenimente, şi cum misiunea a fost dusă la capăt în cei şapte ani de foamete. Colapsul producţiei provocat de foamete a fost urmat de un colaps monetar financiar, care a rezultat într-un colaps total şi care a dus la o totală dependenţă de Faraon. Vitele, pământurile, vieţile oamenilor au ajuns în mâinile Faraonului.

Dar rolul statului a fost să se îngrijească de oameni pe timpul crizei cu ajutorul unei planificări adecvate. Planul a inclus o soluţie de a salva poporul şi conducerea lui Iosif arată că el a cumpărat toate uneltele, vitele şi le-a redat oamenilor pentru a lua viaţa de la capăt. Pentru a putea controla dezastrul produs de foamete, Iosif i-a adus pe oameni la oraş pentru a-şi putea conserva energia şi pentru a putea să-i hrănească mai uşor, având în vedere ca alimentele erau depozitate în oraşe. Acest exemplul din Biblie stă la baza tuturor consiliilor de criză şi ale planurilor contingente de urgenţă constituite de guverne în orice colţ al lumii. Dumnezeu ne-a dezvăluit un plan şi modul de realizare al acestuia. Iosif a fost, de asemenea, primul exemplu din Biblie care aduce în discuţie conceptul de impozit. Dumnezeu ne-a arătat că un guvern capabil ar trebui să oprească 20% din venitul net. Pregătirea şi execuţia acestui plan au fost foarte apreciate şi cu toate că majoritatea oamenilor îşi pierduseră tot ceea ce aveau, ei i-au mulţumit lui Iosif pentru că le-a salvat vieţile, pentru că le-a înapoiat uneltele, animalele şi pământurile. Nu au fost doar recunoscători, ci au plătit cu bucurie impozitul impus de Faraon, doar pentru a reveni la viaţa lor normală. Întâmplarea lui Iosif ne învaţă că strategia nu este un plan făcut în zadar, ci este un mod de a-i face pe oameni responsabili pentru faptele lor.

Un alt exemplu grăitor de evaluare a unei situaţii găsim şi în Neemia 2:12-16, în care întâlnim un alt mare lider care a stabilit foarte clar care era punctul de plecare cu privire la reconstrucţia Ierusalimului şi zidului. La sosirea sa, Neemia a inspectat oraşul cu discreţie pentru a-şi face un plan de acţiune pentru restaurare: "*Am ieşit noaptea pe poarta văii şi m-am îndreptat spre izvorul balaurului şi spre poarta gunoiului, uitându-mă cu băgare de seamă la zidurile dărâmate ale Ierusalimului şi la porţile lui arse de foc. Am trecut poarta izvorului şi pe la iazul împăratului, şi nu era lor pe unde să treacă vita care era supt mine. M-am suit noaptea pe la pârău şi m-am uitat iarăşi, cu băgare de seamă la zid. Apoi am intrat pe poarta văii, şi astfel m-am întors. Dregătorii nu ştiau unde fusesem şi ce făceam. Până în clipa aceea nu spusesem nimic iudeilor, nici preoţilor, nici mai marilor, nici dregătorilor, nici vreunuia din cei ce vedeau de treburi.*"

Evaluează unde vrei să fi. **În versetul 7:3 din 1 Samuel, *Samuel le-a spus: " Dacă din toată inima voastră vă întoarceţi la Domnul scoateţi din mijlocul vostru dumnezeii străinii şi Astarteele, îndreptaţi-vă inima şi El vă va izbăvi din mânia Filistenilor".* Biblia ne arată foarte clar cum putem stabili punctul în care dorim să ajungem. În exemplul nostru scopul este clar - ascultă de Dumnezeu dacă vrei să fii chemat printre oamenii Lui. Această etapă în procesul de planificare ne arată cursul acţiunii.**

Trebuie să fim total dedicaţi scopului şi să lucrăm cu seriozitate pentru atingerea acestuia. O instruire clară şi o planificare corectă sunt secretele unei execuţii fără greşeală. De îndată ce scopul este identificat şi Dumnezeu ne arată calea, nu trebuie să ne mai oprim până la finalizarea acestuia. Rugăciunea şi căutarea celei mai bune căi sunt întotdeauna necesare, dar planul lui Dumnezeu presupune şi acţiune (Exod 14:15) : "*Domnul a zis lui Moise: Ce rost au strigătele astea? Spune copiilor lui Israel să pornească înainte.*"

Formulează ţinte care vor duce în acel punct. **În versetul 9:62 din Luca aflăm ce a spus Isus: "*Oricine pune mâna pe plug, şi se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăţia lui Dumnezeu.*" Pentru a îndeplini un scop este necesar un angajament în acest sens, indiferent de lipsurile care pot apărea în drumul nostru spre coroană. Odată un scop propus trebuie să evaluăm costul pentru a îndeplini acest scop şi să fim gata să plătim orice preţ, pentru că realizarea lui presupune sacrificii. De îndată ce planul este făcut şi cunoscut, scopurile trebuie duse la capăt fără oprire. Planificarea are nevoie de un lider care să arate calea, pentru că oamenii vor urma întotdeauna un plan bine pus la punct: (Ioşua 1:16) "*Vom face tot ce ne-ai poruncit, şi ne vom duce oriunde ne vei trimete.*" O bună planificare presupune o pregătire după ce scopurile au fost stabilite. Pregătirea este o parte importantă a planului lui Dumnezeu pentru noi. În versetul 13:17 din Exod avem un exemplu clar în care se constată nevoia unei pregătiri înainte ca un anumit scop să fie atins: "*După ce a lăsat Faraon pe popor să plece Dumnezeu nu l-a dus pe drumul care dă în ţara Filistenilor, măcar că era mai aproape; căci a zis Dumnezeu: S-ar putea să-I pară rău poporului văzând războiul şi să se întoarcă în Egipt.*"**

Pune în scris aceste ţinte. **În Iacov 4:15-16 vedem că a nota anumite scopuri fără a-L avea pe Dumnezeu alături de noi nu ne v-a duce la succes: "*Voi dimpotrivă, ar trebui să ziceţi: Dacă va vrea Domnul, vom trăi şi vom face cutare sau cutare lucru. Pe când acum vă făliţi cu lăudăroşeniile voastre! Orice laudă de felul acesta este rea.*" Scopurile şi planurile sunt importante, dar ca în cazul oricărei planificări, scopul reprezintă unealta care ne va ajuta să ajungem acolo unde ne dorim. Planificare este foarte importantă în viaţa de zi cu zi, dar doar alături de Dumnezeu planurile noastre vor fi destul de flexibile pentru a fi perfecţionate de către El.**

Numeşte persoane pentru fiecare ţintă în parte. **Fiecare scop trebuie să fie delegat unei persoane. Biblia spune foarte clar acest lucru în 1 Cronici, capitolele 23-29. În aceste capitole descoperim că întreaga structura puternică a împărăţiei lui David a fost împărţită fiecărei persoane. Ducem la bun sfârşit anumite sarcini care ni s-au dat, şi deseori ne lăudăm cu ceea ce am realizat. În Luca 17:10 învăţăm cum ar trebui să reacţionăm în astfel de cazuri: "*Tot aşa şi voi, după ce veţi face ce vi s-a poruncit să ziceţi: Suntem nişte robi netrebnici; am făcut ce eram datori să facem.*"**

Stabileşte un termen limită pentru atingerea fiecărei ţinte în parte. **Cel mai bun exemplu din Biblie cu privire la termenul limită pentru un anumit scop îl reprezintă însuşi Isus în Luca 9:51: "*Când s-a apropiat vremea în care avea să fie luat la cer Isus şi-a îndreptat faţa hotărât să meargă la Ierusalim.*" Termenele limite sunt necesare pentru că viaţa creştină este planul lui Dumnezeu de acţiune pentru a influenţa pe ceilalţi şi trebuie să fim conştienţi că avem nevoie să urmăm un plan pentru a realiza un anumit scop. Termenul limită pentru realizarea unui scop este important pentru că ne împinge să credem în Domnul atunci când suntem gata să atingem acel scop.**

Capitolul 9

Administrarea

Majoritatea dintre noi trecem prin viaţă rugându-ne un pic, planificând un pic, alergând pentru o anumită poziţie, sperând, dar nefiind niciodată siguri de nimic şi întotdeauna cu teama secretă că vom rătăci calea. Aceasta este o pierdere tragică a adevărului şi astfel inima nu va fi niciodată liniştită. Dar există o cale mai bună. Ea reprezintă respingerea propriei înţelepciuni şi în schimbul acesteia, acceptarea infinitei înţelepciuni a lui Dumnezeu. Stăruinţa noastră de a cunoaşte ce se va întâmpla în viitor este firească dar în acelaşi timp este un adevărat obstacol în progresul nostru spiritual. Dumnezeu a luat asupra Sa responsabilitatea fericirii noastre eterne şi este gata să preia şi modul cum ne conducem vieţile de îndată ce ne îndreptăm spre el cu credinţă.

A.W.TOZER (1897-1963)

Scopul Bibliei este acela de a fi Cuvântul scris a lui Dumnezeu, Tatăl Nostru, şi care foloseste ca unealta pentru învăţătura si zidirea noastră sufletească. Domnul Isus Cristos este jertfa suprema pe care a dat-o Dumnezeu pentru ca noi să primim viaţa vesnică. În Biblie, găsim toate principiile care vizeaza spiritul şi viaţa oamenilor. Privim Biblia ca pe o scriere

religioasă, dar în natura noastră păcătoasă nu reuşim să înţelegem toate învăţăturile pe care le contine ea.

Ca profesionist, expert în afaceri, expert contabil, director, consultant, controlor, vice-preşedinte, director internaţional, membru al Consiliului Director, am folosit Biblia în luarea deciziilor importante. Am descoperit o mulţime de învăţături minunate, pe care le-am aplicat în situaţii limită, dar şi în situaţii de afaceri normale. Atunci când citesc şi meditez asupra unor subiecte din Biblie descopăr cât de puţin ştiu şi cât de mult mai am de învăţat şi aceasta pentru a putea stăpâni doar un anumit obiect de activitate.

Am descoperit că în spatele unei afaceri de succes se ascunde un plan pe măsură, iar acel plan întotdeauna oglindeşte principiile biblice. Dun & Bradstreet a publicat un studiu asupra celor "Zece situaţii cu care se confruntă proprietarul unei afaceri mici" în activitatea sa. Aceste principii, după cum sunt ele descrise mai jos sunt foarte similare învăţăturilor din Biblie.

1. **Să-ţi cunoşti afacerea**

Studierea şi înţelegerea profundă a pieţei sunt două aspecte foarte importante în cunoaşterea afacerii proprii. În Pilde 22:29 Biblia laudă experienţa şi cunoaşterea unui anumit domeniu, ele reprezentând un bun intangibil foarte valoros: "*Dacă vezi un om iscusit în lucrul lui, acela poate sta lângă împărați.*" Scriptura acordă o atenţie specifică acestui concept şi majoritatea învăţăturilor biblice pun accent pe o abordare profesionistă a unei anumite sarcini. Faptul că îţi cunoşti afacerea se reflectă în atitudinea ta faţă de muncă, descrisă în Biblie ca fiind "munca pentru Dumnezeu", pe care o faci atunci când duci la îndeplinire o sarcină. Acest concept ne îndrumă către conceptul sevitudinii; cel care doreşte să conducă trebuie să fie cel care serveşte pe alţii, pentru că doar atunci când serveşti îţi cunoşti cu adevărat afacerea. Principiile de bază ale succesului sunt simple, doar circumstanţele sunt dificile. Pentru ca o afacere să fie de succes avem nevoie de o conducere pentru a o putea pune pe picioare. Rudy Beilfuss, preşedintele firmei Polaris International are un principiu simplu cu privire la această situaţie: cei care critică afacerea pot fi ori o problemă în sine ori soluţia respectivei probleme. Trebuie să descoperi ceea ce doresc, să le ceri să te susţină, şi să aplici o soluţie pentru a putea fi competitiv şi viabil. Trebuie să descoperi ce poţi face şi apoi să faci acel lucru foarte bine. Nu trebuie să îţi asumi tu succesul, în mod individual. În mersul unei afaceri, poţi obţine mai mult dacă îi laşi pe alţii să posede ideile tale. Lansează o idee, lasă-i pe ceilalţi să creadă că au lansat-o şi lasă-i să vândă aceea idee. Întotdeauna ascultă-i pe oameni, determină-i să te susţină şi construieşte-ţi puterea personală pe cunoaştere şi înţelegere. Şi nu uita că peştele de la cap se strică.

2. **Cunoaşterea elementelor de bază ale conducerii.** Elementele de bază includ principiile contabilităţii şi ale contabilităţii primare, programării producţiei, administrarea personalului, managementului financiar, marketingului şi planificării activităţilor viitoare. Pildele 6:6-7 sunt o indicaţie a cunoştinţelor de bază pe care trebuie să le avem în vedere: "*Du-te la furnică, leneșule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei și înțelepțește-te. Ea n-are nici căpetenie, nici priveghetor, nici stăpân, totuși își pregătește hrana vara, și strânge de ale mâncării în timpul secerișului.*" Mediul de lucru şi factorii interni ai controlului managementului presupun oameni, pregătire, sprijin, informaţie, sisteme de munca, procese, stimulente, o claritate a rolurilor şi a aşteptărilor, unelte specifice şi scule de ajutor. Factorii externi care afectează performanţele muncii sunt evenimente care nu pot fi controlate de management şi aici sunt incluse condiţiile economice, competiţia şi legile.

Domeniul afacerilor este într-o continuă evoluţie în jurul principiului de management, iar cel ce conduce acest mediu se numeşte MANAGER. Termenul din Biblie pentru "manager" este grecescul "oikonomos", tradus ca "econom" sau "conducătorul unei gospodării sau proprietăţi." În timpuri biblice, oikonomos" (Luca 16:1) era persoana care administra fondurile sau o proprietate în numele altei persoane şi care putea fi un sclav, un angajat, un membru de familie sau o rudă, atât bărbat cât şi femeie. În 1 Corinteni 4:1-2 aflăm că Dumnezeu ne-a chemat pentru a-i fi economi (ispravnici), şi ca economi să-i fim credincioşi: *"Iată cum trebuie să fim priviţi noi; ca nişte slujitori ai lui Hristos, şi ca nişte ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Încolo ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredinţat lui".*

Planul pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru noi apare de-alungul întregii Biblii fiind legat de termenul de conducător/manager. În Geneză 1:28 destinul omului a fost de a: "*umple pământul şi de a-l supune; de a stăpânii peste peştii mării, peste păsările cerului şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ*", care se explică ca o sarcină de conducere atribuită de către Proprietar "oikonomos"-lui său care putea fi un servitor, fiu şi/sau un moştenitor. În Titus 1:7, rolul nostru este descris ca fiind economi ai lui Dumnezeu, în timp ce în 1 Corinteni 3:9 de asemenea avem rolul de a fi slujitorii lui Dumnezeu în ceea ce se defineşte a fi afacerea lui Dumnezeu. Tranziţia de la servitor la fiu, moştenitor, econom şi partener este importantă şi de aceea trebuie reamintită de-alungul întregii cărţi.

Societatea de contabilitate profesionistă este probabil un bun exemplu a termenului grecesc "sunergos". La început partenerii sau proprietarii angajează personal în concordanţă cu obiectivele strategice personale pentru a se asigura că munca pe care clientul a cerut-o, este executată adecvat. Personalului îi sunt încredinţate obiectivele conducerii pentru a duce la bun sfârşit sarcina. De-alungul anilor, un nou angajat trece prin diverse etape şi poziţii de la angajat la director, apoi la partener cu drepturi depline. Din punct de vedere biblic, parteneriatul profesional este o tranziţie de la servitor la fiu şi moştenitor, apoi la econom şi mai apoi la partener.

*Există o motivaţie biblică care trebuie înţeleasă. Noi suntem "oikonomos" vieţii noastre, un dar primit de la Dumnezeu , ca un lucru care trebuie manevrat cu grijă (1 Corinteni 4:7). Posesiunile de ordin material ne sunt date pentru a ne bucura de ele în timpul vieţii noaste pământene, dar şi viaţa în sine este un dar de la Dumnezeu. Ni s-a dăruit ceva ce aparţinea lui Dumnezeu şi am fost învăţaţi să ne descurcăm în viaţă după voinţa lui Dumnezeu şi să facem acest lucru cu înţelepciune, înţelegând şi acceptând că El ne-a creat (Coloseni 1:15-18), La naştere am venit pe acest pământ goi, fără să aducem nimic şi atunci când vom muri nu vom lua cu noi nimic din viaţa noastră pământeană. Totuşi, fiecare persoană are un dar sau mai multe daruri special dăruite de Dumnezeu pentru a ne bucura de-alungul vieţii. Aceste daruri diferă de la persoană la persoană , după cum diferite sunt şi stilurile şi structurile de administrare (1 Corinteni 12:4-7: "*Sunt felurite daruri dar acelaşi Duh, sunt felurite slujbe dar este acelaşi Domn, sunt felurite lucrări dar este acelaşi Dumnezeu, care lucrează în toţi. Şi fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora*)."*

3. ***A avea o atitudine adecvată.*** *Aşteptările realiste susţinute de un angajament personal ne vor ajuta să mergem mai departe. Luca 12:48 spune:* "Dar cine n-a ştiut-o şi a făcut lucruri vrednice de lovituri, va fi bătut cu puţine lovituri. Cui i s-a dat mult i se va cere mult; şi cui i s-a încredinţat mult i se va cere mult." *Trebuie să avem o atitudine adecvată fată de capacităţile noastre, în special dacă suntem în poziţii de conducere. Conducătorilor atenţi şi credincioşi li se vor da ocazii şi responsabilităţi mai mari. Cu cât mai multe resurse, capacităţi şi înţelegere avem cu atât avem o*

*responsabilitate mai mare în a le folosi în mod adecvat. Nu trebuie să acționăm cu țâfnă ci cu deschidere și dorință, cu iubire și cu bucurie. O atitudine adecvată începe cu o supunere și astfel este dată și înțelegerea. Chiar și cel mai mic semn de supunere deschide Porțile Raiului. Dumnezeu nu îți va dezvălui adevărul Său, până când nu vei respecta ceea ce deja ști: "*Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă eu vorbesc de la mine*" (Ioan 7:17).*

Întâmplarea legată de talanți din Luca 19 este o istorisire despre o atitudine adecvată. Aceia care au o astfel de atitudine și au credință in Dumnezeu vor vedea ca eforturile lor vor fi răsplătite. Cei care nu au această atitudine sunt așa din cauză că nu au încredere, au alte priorități sau din pur egoism. A-l pune pe Dumnezeu pe primul loc, a-i servi pe ceilalți și apoi pe tine însuți, aceasta este o atitudine adecvată.

4. ***A avea un capital adecvat.*** *De la stabilirea unei relații bune cu o bancă până la a menține un credit de afaceri, este nevoie de un capital suficient pentru a supraviețui într-o afacere. Ori de câte ori o oportunitate de afaceri apare avem nevoie de capital. De aceea, scriptura ne îndrumă în a elabora un plan de afaceri și de finanțare. Pildele 5:15 ne dezvăluie înțelepciunea Bibliei în elaborarea acestui plan și în a fi independent în afaceri: "*Bea apă din fântâna ta şi din izvoarele puţului tău. Ce, vrei să ţi se verse izvoarele afară? Şi să-ţi curgă râurile pe pieţele de obşte? Lasă-le să fie numai pentru tine, şi nu pentru străinii de lângă tine.*" Un alt exemplu de a începe o afacere cu un capital adecvat îl întâlnim în Luca 14:28. Acest verset descrie principiul de cost din Biblie, furnizând o analiză valorică care are implicații în planificare bugetului și a activităților următoare. În același timp acest verset oferă considerații strategice în abordarea unui proiect: "*Căci cine dintre voi, daca vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-şi facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârşească? Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelia, să nu-l poată sfârşi şi toţi ceice-L vor vedea, să înceapă să râdă de el şi să zică : Omul acesta a început să zidească şi n-a putut isprăvi. Sau care împărat, când merge să se bată în război cu un alt împărat, nu stă mai întâi să se sfătuiască dacă va putea merge cu zece mii de oameni înaintea celui ce vine împotriva lui cu douăzeci de mii? "*

5. ***A administra finanțele eficient.*** *Fluxul de numerar atrage după sine un capital neîntrerupt, o administrare a stocurilor, extinderea creditelor față de clienți și administrarea conturilor debitoare. Pilde 27:23 prezintă această etapă și ne arată că fiecare manager trebuie să fie înțelept și din când în când să verifice inventarul, conturile, să examineze situația actuală și să decidă dacă totul merge bine sau nu: "*Îngrijeşte bine de oile tale şi ia seama la turmele tale. Căci nici o bogăţie nu ţine o vecinicie. Şi nici cununa nu rămâne pe vecie. După ce se ridică fânul se arată verdeaţă nouă, şi ierburile de pe munţi sunt strânse. Mieii sunt pentru îmbrăcăminte, şi ţapii pentru plata ogorului; laptele caprelor ţi-ajunge pentru hrana ta, a casei tale, şi pentru întreţinerea slujnicelor tale*".*

*Banii au fost făcuți nu pentru a stabili independența, puterea sau influența ci pentru a furniza nevoile de bază. Finanțele sunt un flux care vine și pleacă. Prosperitatea vine atunci când înțelegem că noi depindem de Domnul nostru, și niciodată nu suntem șefi ci doar servitori. Trebuie să fim fericiți și recunoscători pentru ceea ce avem. (1 Timotei 6:6-8: "*Negreşit, evlavia însoţită de mulţumire este un mare câştig. Căci noi n-am adus nimic în lume, şi nici nu putem să luăm nimic cu noi din ea. Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim şi cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns*").*

*Psalmii 37:7 ne arată că finanțele sunt administrate așa cum trebuie atunci când așteptăm cu răbdare ca El să ne învețe și să ne arate calea: "*Taci înaintea Domnului, şi nădăjduieşte în El. Nu te mânia pe

cel ce izbuteşte în umbletele lui, pe omul care îşi vede împlinirea planurilor lui rele.*" Bunăvoinţa lui Dumnezeu este un semnal în abundenţa aprovizionării.*

*Chiar şi bogătaşii sunt îndrumaţi cu privire la administrarea finanţelor - 1 Timotei 6:17: "*Îndeamnă pe bogaţii veacului acestuia să nu se îngâmfe, şi să nu-şi pună nădejdea în nişte bogăţii nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belşug, ca să ne bucurăm de ele,*" sau în 1 Timotei 6:9-12 "*Cei ce vor să se îmbogăţească, dimpotrivă cad în ispită, în laţ şi în multe pofte nesăbuite şi vătămătoare, cari cufundă pe oameni în prăpăd şi pierzanie. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; şi unii cari au umblat după ea, au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns singuri cu o mulţime de chinuri. Iar tu om a lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri şi caută nepihănirea, evlavia, credinţa, dragostea, răbdarea, blândeţea. Luptă-te lupta cea bună a credinţei; apucă viaţă vecinică la care ai fost chemat, şi pentru cari ai făcut aceea frumoasă mărturisire înaintea multor mărturii*". Ceea ce este important este că încrederea în bogăţii şi nu în Domnul nostru este drumul către pierzania sufletului (Matei 16:26 "*Şi ce vor folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său? Căci fiul omului are să vină şi atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui*").*

6. ***A folosi timpul în mod eficient.*** *O combinaţie de disciplină, delegare a sarcinilor şi planificare sunt esenţiale pentru a eficientiza timpul. Managementul vieţii noastre presupune managementul timpului nostru, talentului, proprietăţii şi a altor oameni. Timpul care ni s-a dat este descris în Geneză 6:3: "*…şi zilele lui vor număra o sută douăzeci de ani*". Timpul pe care îl petrecem în aceasta viaţă este în întregime o sarcină dată nouă de către o autoritate înaltă şi misiunea noastră este foarte clar definită de a ne folosi posesiunile şi darurile căpătate pentru a ne înălţa la Împărăţia Cerurilor, şi nu pentru un câştig egoist. Cea mai importantă misiune din viaţa noastră nu este doar de a ne conduce viaţa, dar ci şi a transfera abilităţile noastre şi altor generaţii prin disciplină. Ca atare, se pare că în afacerea lui Dumnezeu noi Îi suntem parteneri de afaceri, noi suntem managerii/directorii lui de vreme ce El ne-a dăruit resursele necesare, planurile strategice, ne-a stabilit obiectivele şi ne-a înzestrat cu uneltele necesare, iar rolul nostru este de face ca afacerea să devină din ce în ce mai prosperă. Versetul 9:25 din 1 Corinteni arată că scopurile şi disciplina sunt necesare pentru a obţine rezultate eficiente: "*Toţi cei ce se luptă la jocurile de obşte, se supun la tot felul de înfrânări*". În alte capitole ale acestei cărţi au fost tratate în detaliu planificarea, disciplina, şi delegarea sarcinilor.*

7. A conduce oameni. *A găsi şi a păstra un personal calificat este foarte important pentru succesul unei afaceri. În Exod 25:22 Moise a primit instrucţiuni de la Dumnezeu cu privire la cum trebuie să conducă oamenii. În Exod 35:10 Moise le-a cerut oamenilor cu diferite capacităţi să-l ajute la templu "*Toţi cei iscusiţi dintre voi să vină şi să facă tot ce i-a poruncit Domnul*". Dumnezeu a înzestrat pe fiecare din noi cu capacităţi speciale şi suntem responsabili să dezvoltăm aceste capacităţi şi să le folosim la desăvârşirea planului lui Dumnezeu. A conduce oamenii este un dar, dar putem dobândi această capacitate prin studiu, observându-i pe ceilalţi, dar şi prin practică. Puterea asupra oamenilor este de două feluri: puterea care decurge din poziţia pe care o persoană o deţine, şi puterea personală. Puterea dată de poziţie decurge dintr-un anumit titlu sau autoritate. Puterea personală reprezintă ceea ce eşti şi nu are nici o legătură cu poziţia. Îţi dă influenţa asupra celorlalţi datorită respectului pe care ceilalţi îl au pentru integritatea, cunoştinţele şi înţelegerea ta. Construieşte-ti puterea personală pe principiile biblice: în Pilde 2:6 "*Căci Domul dă înţelepciune; din gura Lui iese cunoştinţă şi pricepere*". Cunoştinţa şi abilităţile sunt daruri de la Dumnezeu alături de abilităţile inerente pentru a se asigura că suntem capabili să funcţionăm aşa cum trebuie pentru a avea succes. Cu ajutorul instrucţiei, pregătirii şi repetiţiei ne îmbunătăţim capacităţile şi căpătăm unele noi, şi astfel ne îmbunătăţim performanţele.*

Pentru a conduce oameni avem nevoie să înțelegem și să comunicăm. Indiferent că lucrăm pentru o anumită persoană sau companie, munca noastră trebuie să fie întotdeauna la cele mai înalte standarde căci noi lucrăm pentru Dumnezeu. Soluția este de a învăța că managementul activităților legate de munca noastră trebuie să aibă foarte clar conturate scopurile, planificare și execuția. Atunci când claritatea lipsește avem nevoie să consolidăm direcțiile și așteptările. Trebuie să învățăm să trecem printr-o fază de pregătire pentru a folosi unelte eficiente și efective care să ne îmbunătățească capacitățile și rata succesului. Limitarea obținerii unor abilități noi va avea consecințe, care ne vor afecta consolidarea noastră pozitivă și implicit și performanțele. În managementul oamenilor, experiența ne arată că înlesnirea accesului la noi metode și informații atrage după sine creșterea productivității doar dacă pregătirea și instruirea sunt amplu furnizate. Studiul trebuie să devină o parte integrantă a unei meserii; cunoașterea trebuie să fie relevantă și reintegrată în sarcina respectivă; iar așteptările foarte bine analizate și definite. Întotdeauna stabilește o relație de îndrumare pentru a transfera anumite abilități într-un mediu discret, cald și de susținere unde tăria și slăbiciunea sunt identificate iar masurile de corectare sunt luate și mai ales aplicate.

A-i conduce pe oameni înseamnă să-i apreciezi. În Numeri 10:31 Moise a recunoscut abilitățile lui Hobab, i-a apreciat și recunoscut talentele. Oamenilor le face plăcere atunci când sunt evaluați și apreciați ca atare pentru abilităților speciale și niciodată nu te dezamăgesc când ai nevoie de ei.

8. ***Satisfacerea clienților prin asigurarea unei calități înalte.*** *Îți vei stabili și menține credibilitatea în față clienților tăi dacă serviciile și produsele tale sunt în mod constant de cea mai bună calitate. În Coloseni 3:23 se spune că baza serviciului este următoarea "*Orice faceţi, să faceţi din toată inima, ca pentru Domnul nu ca pentru oameni*" și dacă luam în considerare faptul că rădăcina cuvântului serviciu provine din cuvântul servitor atunci ar trebui să-i tratăm pe clienții noștri ca pe stăpânii noștri (după cum se spune în limba română veche). În Efeseni 6:5-7 este descris cum trebuie să-i servim pe ceilalți: "*Robilor ascultaţi de stăpânii voştri pământeşti, cu frică şi cutremur în curăţie de inimă ca de Hristos. Slujiţi-le nu numai când sunteţi sub ochii lor, ca şi cum aţi vrea să plăceţi oamenilor, ci ca nişte robi ai lui Hristos, cari fac din inimă voia lui Dumnezeu. Slujiţi-le cu bucurie, ca Domnului iar nu oamenilor.*" Clienții sunt mulțumiți atunci când păstrăm legătura cu ei, atunci când ne pasă și le sugerăm soluții problemelor lor. Cheia pentru a furniza servicii de calitate clienților este a detecta anumite ținte și de a preveni anumite situații neplăcute pentru a le obține acceptul și pentru a transforma rezistența în acceptare. A avea anumite așteptări fie ale tale fie legate de tine este un drum cu doua sensuri, iar acest flux trebuie să fie constant pentru a consolida un mesaj consistent al responsabilității.*

9. ***A ştii să concurezi.*** *Cunoașterea noilor tehnici de vânzare, a pieții, o înțelegere clară a domeniului tău, și mai ales perseverență în planul original toate acestea sunt ingredientele pentru a reuși efectiv să concurezi. În Pilde 24:27 se arată foarte clar cum să abordezi o afacere și cum să concurezi: "*Vezi-ţi întâi de treburi afară, îngrijeşte de lucrul câmpului şi apoi apucă-te să-ţi zideşti casa.*"*
Există câteva etape care trebuie urmate pentru a reuși să evoluezi profesional:

Investește înțelept în viață (Matei 13:44-46)
Muncește cu dedicație în tot ceea ce faci (Coloseni 3:23-24)
Lasă pacea lui Dumnezeu să îți conducă inima (Coloseni 3:15)
Fii mulțumit de darul primit (1 Corinteni 12:4-7)
Fii un bun ascultător și fii credincios (Matei 25:20-30)
Seamănă din abundența și așteaptă roadele (Matei 13:23)
Pregătește-te, revizuiește-ți munca, fă corecturile necesare, pentru că și altcineva îți va revizui munca (Matei 24:45-51)

*În Pilde 18:15 ni se spune că o înțelegere clară a domeniului și cunoașterea pieții presupun căutarea de informații: "*O inimă pricepută dobândeşte ştiinţa şi urechea celor înţelepţi caută ştiinţa*." Hotărârile de afaceri bune presupun analiza anumitor factori, capacitatea de a accepta noi metode și de a fi constant în planul ales. Mai întâi obține datele și apoi ia decizii.*

10. ***A face față regulilor si documentelor legale.*** *Exemplele se referă la plata impozitelor trimestriale, reținerea impozitelor la sursă, manuale pentru angajați, planuri de împărțire a profitului, documente pentru TVA și alte rapoarte legate de o anumită industrie. Biblia conține multe exemple de plăți efectuate în mod regulat cum ar fi jumătate de shekel anual pentru templu, sau plăți la biroul vamal.*

La fel cum activitatea directorilor executivi este analizată de Consiliul Director la fel și noi suntem analizați de Duhul Sfânt. Și atunci când proprietarii se reunesc și modul de conducere este revăzut, trebuie să ne amintim ca Proprietarul vieții noastre va judeca cum i-am administrat proprietatea în ziua judecății de apoi. Trebuie să învățam să conducem cu înțelepciune. Atunci când în mod egoist nu urmărim altceva decât interesele proprii vom avea probabil anumite satisfacții pe termen scurt. În loc să ne facem o familie și să creștem copii, urmărim să fim "numărul 1" și ne irosim resursele pe lucruri egoiste. A alege o viață subordonată voinței lui Dumnezeu în locul intereselor proprii este de fapt în interesul nostru (Ioan 12:24-26). În viață nu este important cât avem ci cum administrăm ceea ce avem. Bazându-ne pe principiile Bibliei trebuie să învățăm că răsplătindu-i pe alții ne vom răsplăti și pe noi la rândul nostru, deoarece cu măsura cu care noi măsurăm vom fi la rândul nostru măsurați (Luca 6:38). Atunci când răsplătim și dăruim și altora, atitudinea noastră trebuie să fie pozitivă, cinstită, corectă, proporționată și ar trebui să facem acest gest cu bucurie și plăcere (2 Corinteni 9:7). A dărui altcuiva înseamnă a te răsplăti pe tine însuți pentru că promisiunea lui Dumnezeu se va multiplica. Cu toate că rezultatele nu sunt imediate sau poate nu sunt similare, întotdeauna suntem binecuvântați în moduri în care nici nu ne imaginăm (2 Corinteni 9:8-11).

*Arta de a conduce presupune un set complex de abilități unde a da și a primi sunt într-o relație complicată și totul se combină. Afacerile sunt fluctuante, uneori trecând prin perioade foarte bune, alteori luptând să supraviețuiască. Momentele grele sunt la fel de importante ca și momentele bune. În 2 Corinteni, capitolul 8 se descrie cum aceste principii contrastante trebuie aplicate și cum tranziția de la a nu avea la a avea ne face să fim mai aproape de împlinirea scopului nostru pe Pământ, exact cum este scris: "*cel ce strânsese mult nu avea nimic de prisos şi cel ce strânsese puţin, nu ducea lipsă*".*

*Managementul se referă la oameni. Solomon, în 1 Împărați 3:9 a cerut înțelepciune pentru a-i conduce pe oameni: "*Dă dar robului Tău o inimă pricepută, că să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău. Căci cine ar putea să judece pe poporul Tău pe poporul acesta aşa de mare la număr?*" Solomon I-a cerut lui Dumnezeu capacitatea de a deosebi binele de rău. El I-a cerut lui Dumnezeu un dar pentru a-l ajuta în responsabilitatea sa. El niciodată nu I-a cerut lui Dumnezeu să gândească pentru el, ci a cerut doar ca Dumnezeu să-i dea capacitatea de a-și îndeplini sarcina. În Pilde 29:14 se spune că lui Dumnezeu Îi este plăcut un conducător corect: "*Un împărat care judecă pe săraci după adevăr îşi va avea scaunul de domnie întărit pe vecie.*"*

Conceptul biblic de management este capacitatea de a folosi înțelepciunea în toate domeniile din viața noastră. Solomon I-a cerut lui Dumnezeu înțelepciunea pentru a-și conduce poporul. Conducătorii sunt un grup special de oameni care au primit multe și care vor fi judecați cu asprime de cei care au primit puțin. Directorii, conducătorii, administratorii, regii sau împărații sunt toți la fel, oameni cu putere asupra altor oameni. Acesta este un dar de la Dumnezeu și diferitele administrații pe care ei le au sunt deja descrise în Biblie. Totuși, de la cei care au puterea se așteaptă ca ei să modeleze masele după cum se spune în 1 Corinteni 12:4-7. Conducătorii ca și directori sunt cei care influențează viața multor oameni iar Biblia are

multe sfaturi pentru ei în acest sens. În Pilde 16:11-12 Dumnezeu ne arată că puterea este stabilită de către El cu corectitudine și este o ticăloșie din partea conducătorilor să comită răutăți. Conducătorii sunt cei care influențează unitatea de măsură într-o organizație iar greșelile lor afectează viața celor care îl urmează.

*"*Cântarul şi cumpăna dreaptă vin toate de la Domnul, toate greutăţile de cântărit sunt lucrarea lui. Împăraţilor le este scârbă să facă rău, căci prin neprihănire se întăreşte un scaun de domnie.*"*

*Pildele 25:5 indică necesitatea de a-i îndepărta pe slujitorii răi de conducători pentru a putea întări domnia conducătorului prin corectitudine: "*Scoate-l pe cel rău dinaintea împăratului şi scaunul lui de domnie se va întări prin neprihănire *". Atunci când un conducător este puternic și drept Pildele 20:8 ne arată că atunci: "*Împăratul care şade pe scaunul de domnie al dreptăţii risipeşte orice rău cu privirea lui*" pentru că el are puterea să înfăptuiască acest lucru așa cum se spune în Pilde 20:26: "*Un împărat înţelept vântură pe cei răi şi trece roata peste ei.*" Psalmul 101 este o descriere vie a politicii lui David de a îndepărta ticăloșeniile din administrația sa. Unul dintre cei mari împărați din istoria evreilor, David a fost de asemenea un bun manager. Este important să percepem Biblia că o învățătură în care conceptul de management caută lideri și îndepărtează pe cei nepregătiți. Aceasta presupune un efort susținut pentru a-i promova pe cei buni. Anumite caracteristici sunt căutate iar altele sunt evitate. Un caracter bun și corectitudinea sunt favorizate în locul ticăloșeniei, indolenței și înșelăciunii. David era hotărât să creeze o administrație care să-l mulțumească pe Dumnezeu.*

*Un conducător slab lasă răul să predomine și "*un voievod fără pricepere îşi înmulţeşte faptele de asuprire dar cel ce urăşte lăcomia îşi lungeşte zilele.*" În Pilde 28:28 ni se spune: "*Când se înalţă cei răi, fiecare se ascunde dar când pier ei, cei buni se înmulţesc.*" În multe țări corupția și ticăloșenia sunt la cele mai înalte nivele pentru că cei răi dețin puterea. Pildele 29:2 continuă : "*Când se înmulţesc cei buni, poporul se bucură dar când stăpâneşte cel rău poporul geme.*" Este foarte important ca managementul unei țări să fie bine cernut și analizat pentru a putea îndepărta pe toți sfătuitorii răi din jurul conducătorului. Altfel pericolul apare așa cum este descris în Pilde 29:16: "*Când se înmulţesc cei răi, se înmulţeşte și păcatul dar cei buni le vor vedea căderea.*" Corupția la nivel înalt poate distruge o țară la fel ca în Pilde 29:4: "*Un împărat întăreşte țara prin dreptate dar cine ia mită o nimiceşte.*" Va exista întotdeauna o reconstrucție după aceasta, dar va lua timp. Respectarea legilor și a poruncilor lui Dumnezeu vor aduce prosperitate țării. Biblia trebuie să fie locul nostru de învățătură pentru a ne arăta calea pentru a nu ne împiedica în afacerea noastră, și pentru a fi întotdeauna alerți pentru a putea detecta semnele de slăbiciune care ar putea apărea în punctele cheie. Este în puterea noastră să ne selectăm conducătorii și pe cei care servesc alături de ei, și Biblia ar trebuie să ne ajute să vedem clar pentru a păstra calea dreaptă.*

Managementul se bazează de asemenea pe experiență , și fiecare experiență duce la maturizare. A îi conduce pe oameni cere experiență și atunci când apelăm la experiența din Biblie mergem alături de Domnul. Dumnezeu va ști întotdeauna ceea ce avem nevoie. Când mergem alături de El, El ne ajută întotdeauna pentru că este un Dumnezeu milostiv și bun. Uneori ceea ce dorim și ceea ce Dumnezeu ne-a pregătit nu coincide. Trebuie să învățăm să corectăm și să recunoaștem când nu mergem pe calea aleasă de El. Astfel putem să împărtășim și altora care au nevoie din experiența noastră de management. Dorințele nu sunt nevoi.

Psalmul 111 este o expresie puternică a muncii (afacere) extraordinare pe care Dumnezeu a înfăptuit-o. Esență acestui psalm este că teama de Dumnezeu reprezintă începutul înțelepciunii. Cu înțelepciune și înțelegere totul este posibil. Recunoașterea acestui lucru ne face să ne concentrăm asupra lui Dumnezeu și pe

managementul acelei frici atunci când avem de a face cu o decizie grea ne va împinge să ne încredem în El. Aspectul fricii este neplăcut atunci când Îl descriem pe Dumnezeu ca fiind un Dumnezeu al iubirii. A-ți fi teamă de Dumnezeu nu este un lucru rău. Este doar înțelegerea măreției Lui, a existenței și a puterii Sale. Este la fel ca și cum ai fi în preajma unui campion mondial la box, și îți este teamă că te va lovi dacă spui ceva rău dar el niciodată nu intenționează să te lovească. Aspectele negative din viața noastră ne împiedică să vedem aspectele pozitive, sau motivele bune pentru a le corecta pe cele rele. Psalmul ne învață că munca (afacerea) lui Dumnezeu este măreață, onorabilă, glorioasă, minunată și puternică care va dăinui pururea. Ni se reamintește că munca Lui este milostivă și plină de compasiune. Ne este dată ca moștenire și pentru a ne susține, ca urmare a promisiunii pe care Dumnezeu ne-a făcut-o nouă în adevăr și bunătate. Managementul reprezintă capacitatea de a cântării anumite decizii, de a evita lucrurile care ne distrag atenția și de a ne concentra pe sarcinile pe care trebuie să le îndeplinim. Concentrarea este un proces descris de Caleb în Numeri 13:30, dar și de Paul în 2 Corinteni 11:3. Concentrarea presupune angajament și este capacitatea de a îndepărta confuzia și în același timp de a reduce la minimum posibilitatea de a fi deturnați de pe drumul nostru. Concentrarea presupune a urma întocmai și a veghea întotdeauna mai ales după ce au fost realizate sarcini foarte importante.

Procesul de management reprezintă o abordare sistematică în care sunt implicați oameni. Directorii buni împart atribuțiile, execută întocmai, îi laudă și apreciază pe ceilalți. Procesul de management presupune a-i direcționa, învăța pe ceilalți acordându-le responsabilități mai mari, a implica pe oameni și a lucra alături de ei într-o echipă. Moise și Neemia sunt două exemple de conducători care au planificat cu grijă, i-au atras pe oameni în proiectele lor și au supravegheat munca lor. În munca lor, ei au trebuit să ia decizii grele și să-și răsplătească oamenii pentru munca prestată. Controlul lor de calitate a fost întotdeauna încheiat cu o binecuvântare și o mulțumire către Domnul și către cei care au făcut posibil ca acel lucru să fie realizat. Un management eficient arată că ne pasă de ceilalți, de modul cum ei lucrează și cum se descurcă.

Rolul consilierilor

Managementul reprezintă și capacitatea de a accepta sfaturi. În Exod 18:18 Ietro, socrul lui Moise, l-a sfătuit pe Moise. Întregul capitol este o lecție de stabilire a echilibrului în familie și în afaceri când un eveniment major apare. Serviciile de consultanță sunt foarte bine descrise în acest verset. O persoană din afara organizației tale vine, face o analiză a organizației tale, a procesului tău de management și îți spune lucruri atât de simple care te fac să te minunezi.

Cum s-a simțit Moise când Ietro i-a spus că lucrează foarte mult și că nu reușește să se concentreze? Cum s-a simțit când a realizat că el muncea exagerat de mult, ignorând balanța între muncă și familie? Cel mai probabil este că acel sfat l-a rănit dacă era o persoană mândră, dar totuși Moise l-a urmat pentru că era un sfat realistic, corect care i-a arătat o soluție pozitivă. Cu siguranță că și Ietro era o persoană înțeleaptă cu o experiență bogată, pentru că era un om a lui Dumnezeu. Ietro era mare preot a lui Midian și avea experiență de-o viață în același tip de afaceri ca și Moise. Sursa de unde provine sfatul este foarte importantă. Ascultă-i pe cei cu experiență și pe cei care și-au demonstrat înțelepciunea cu iubire și dăruire. Moise a analizat sfatul primit de la Ietro, pentru că Ietro i-a furnizat argumente valide, a avut o atitudine adecvată, a recunoscut problema, i-a oferit o soluție motivându-și foarte clar credința. Probabil că Moise a evaluat sfatul în lumina planului lui Dumnezeu și apoi când a realizat că este rezonabil, a luat o decizie. Un sfat prost se găsește cu ușurință, de aceea atunci când se caută un sfat, acel sfat trebuie să fie potrivit situației de față și de asemenea trebuie să fie evaluat cum trebuie după cum se spune în Pilde 10:20. Din nou, în Pilde 1:7 suntem învățați cum să abordăm un sfat. Mai întâi acceptându-L pe Dumnezeu și evaluând sfatul din punct de vedere biblic ne va deschide calea spre cunoaștere pentru a putea percepe sfatul în mod adecvat și pentru a lua o decizie.

Ceea ce învățăm din Biblie este că luarea unei decizii adecvate presupune consiliere. Tot ceea ce Moise a trebuit să facă a fost să stabilească și să descrie procedurile, să dea instrucțiuni, să-i învețe ce să facă și apoi să delege sarcinile. Când cantitatea de muncă este foarte mare ar trebui să-ți revizui sarcinile și apoi să le delegi. Moise a fost sfătuit să-și îmbunătățească strategia, să păstreze deciziile grele și să delege celelalte decizii legate de activitățile operaționale repetitive altor oameni care sunt mai bine pregătiți, au mai mult timp și pot lua aceste decizii mult mai eficient. Delegarea sarcinilor este un principiu biblic la fel ca și consilierea. Dar acestea nu sunt totul. Acele abilități trebuie învățate și experimentate de oamenii în poziții de responsabilitate, pentru simplu motiv că ele îmbunătățesc calitatea muncii și elimină gâtuirea deciziilor în mâinile unui singur om. Delegarea sarcinilor este importantă și în procesul de instruire pentru că le permite oamenilor să se schimbe și să evolueze. Moise a învățat de la un sfetnic că a-i implica pe alții și a împărți munca a îmbunătățit eficiența și în același timp a instruit pe alții în poziții de conducere. De asemenea, Moise a învățat că delegarea sarcinilor trebuie făcută pe nivele și că principiul de management se referă la organizarea oamenilor. Ietro i-a sugerat lui Moise să construiască o structură piramidală cu straturi de management. Oamenii ar trebui să atribuie sarcinile pe linie de conducere iar sarcinile să fie stabilite la fiecare nivel. Moise avea nevoie de consistență și relevanță între toate canalele de comunicare. Managementul este un dar ca oricare alt dar descris în Romani 12:6-11. A fost dăruit pentru a construi familia lui Dumnezeu, și dacă ai acest dar acționează în acest sens dar cu responsabilitate. Cu toate că versetul 8 folosește verbul "a conduce", el a fost tradus în alte limbi și în alte versiuni ale Bibliei cu termenul "a administra" sau "a manevra". Dumnezeu recunoaște importanța managementului și ne învață să facem acest lucru cu inteligență.

Conceptul de management este un concept biblic și a fost descris de nenumărate ori în scriptură. Eliezer din Damasc, Iacov, Iosif, Moise, Neemia sunt doar câteva exemple de buni conducători. Noul Testament are multe învățături cu privire la rolul economului și acestea pot fi găsite în Luca 16:1-13, Luca 19:12-27, Matei 25:14-30 sau Matei 21:33-46. Economul biblic era un bărbat sau o femeie educată cu capacitatea de a de a se contabiliza veniturile și cheltuielile, să planifice, să distribuie fonduri membrilor gospodăriei și să administreze afacerea și gospodăria în absența stăpânului. Funcția economului a fost una dintre cele mai importante activități și este foarte bine ilustrată în Biblie. Paul a ridicat termenul de econom la un nivel mai înalt, el fiind un pilon în slujba lui Dumnezeu. Funcția managerului/directorului este una de responsabilitate și în Faptele Apostolilor 6:1-4 suntem învățați să căutăm oameni cu o reputație bună, cinstiți, înțelepți și mai ales care au o relație cu Dumnezeu.

În Exod 28:3 descoperim că Dumnezeu a dăruit abilități speciale croitorilor, arătându-ne că fiecare dintre noi primește un dar special de la Dumnezeu. Când am emigrat din România, oficialitățile care s-au ocupat de formele noastre mi-a tratat familia ca niște creștini fără valoare, ca niște rebuturi ale sistemului comunist. Când am ajuns în America, Dumnezeu m-a îndrumat către o anumită educație. Am muncit ca un taur in jug și în tot acest timp am studiat frecventând facultatea. Am început să tai iarbă, să fac curățenie în biserici, să curăț toalete, să descarc cherestea în port și să încarc marfă în depozite, să parchez mașini și apoi să fac muncă de birou. După ce am dobândit anumite abilități, am călătorit prin lume și mi-am folosit talentele pentru a-mi dezvolta afacerea. Întotdeauna mi-a plăcut să-mi folosesc talentele și să-mi îmbunătățesc capacitățile, iată în acest proces am învățat aspectele meseriei de management legate de instrucție, de împărțire a sarcinilor și de îndrumare. În timpul înființării biroului Price Waterhouse am încercat să transfer abilitățile mele la trei generații de studenți angajați de firmă, împingându-i către o activitate etică nemaiîntâlnită de ei în țară. Studenții au devenit angajați, au urcat pe scara ierarhică și au început să conducă unele dintre cele mai mari companii din țară. În tot acest timp am avut șansa să vorbesc despre Dumnezeu, să-mi împărtășesc credința și să stabilesc anumite standarde. Știind că eram observat, i-am împins și pe ceilalți să practice, să copieze standardele și să capete anumite abilități dezvoltând astfel etica

profesionistă pe o piață care ducea lipsă de astfel de oameni. De la un rebut fără valoare Dumnezeu mi-a dăruit capacități unice pentru a putea contribui și ajuta la evoluția generației următoare de profesioniști ai capitalismului și să fiu un pionier într-una din cele mai mari schimbări de sistem din istoria omenirii. Managementul înseamnă a descoperi o nevoie sau o problemă, a-ți folosi abilitățile pentru a transforma o situație rea într-o oportunitate. Procesul de management este parte a planului lui Dumnezeu și acesta ne-a fost dăruit pentru a fi folosit.

Capitolul 10

Managementul cunoaşterii

Pentru a dobândi cunoaşterea divină suntem sfătuiţi să combinăm încrederea în Duhul Sfânt cu propriile noastre căutări. *De aceea, să nu fim atât de mândri şi să încercăm a separa ce Dumnezeu astfel a unit.*

CHARLES SIMEON (1759 - 1836)

În Grădina din Eden "*Domnul a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi plăcuţi la vedere şi buni la mâncare şi pomul vieţii în mijlocul grădinii şi pomul cunoştinţei binelui şi răului (Geneza 2:9)…, dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua când vei mânca din el , vei muri negreşit* ". *(Geneza 2:17)* Prin intermediul acestei avertizări, aflăm cum cunoaşterea umană poate fi fatală relaţiei noastre cu Dumnezeu având în vedere că omul nu ştie cum să controleze binele şi răul şi aceasta din cauza relaţiei complexe dintre spirit şi trup. În Ieremia 51:17 aflăm că nu reuşim să distingem adevărul lui Dumnezeu şi nici nu reuşim să recunoaştem originalul de fals: "*Atunci orice om se vede cât este de prost cu ştiinţa lui, orice argintar rămâne ruşinat de chipurile lui cioplite; căci idolii lui nu sunt decât minciună, şi n-au nici o suflare în ei!*" Binele şi răul presupun un nivel de control, şi managementul cunoaşterii îşi are rădăcinile în începuturile lumii. În Pilde 1:7 ni se spune că procesul de învăţare în cunoaştere presupune a te teme de cel ce a creat cunoaşterea, de stăpân şi de proprietar, "*Frica Domnului este începutul ştiinţei*".

În ziua de azi, managementul cunoaşterii a fost recunoscut ca fiind o unealtă excelentă. În articolul lui Nick Willard, "Va putea adevăratul management al cunoaşterii să reziste", publicat în februarie 1999 în The Business Times citează: "Esenţa managementului cunoaşterii se reduce la trei lucruri fundamentale:

- administrarea oamenilor - pentru că aici se întâlneşte cunoaşterea tacită
- administrarea proceselor- fluxul şi transformarea cunoaşterii
- administrarea informaţiei - cunoaşterea explicită."

Se pare că managementul cunoaşterii se referă la administrarea activelor intangibile separate în cunoştinţe, abilităţi, talent şi comportament. Valoarea cunoaşterii este relativă şi diferită de la persoană la persoană. Dar acest lucru deja îl cunoaştem; Dumnezeu a dat diferite daruri oamenilor şi ne-a pregătit pe fiecare dintre noi pentru a-I sluji Lui. O bună înţelegere a strategiei de afaceri, o recunoaştere clară a lipsurilor în organizare şi dorinţa unei conduceri de a face din cunoaştere o parte a culturii organizaţionale, toate acestea reprezintă fundaţia unui management al cunoaşterii de succes. După cum am aflat din capitolul dedicat afacerii de familie, componentele managementului cunoaşterii erau deja atinse în Biblie. Totuşi, esenţa managementului cunoaşterii este arătat în mod diferit în Biblie. În versetul 8:1 din 1 Corinteni aflăm că: "*În ce priveşte lucrurile jertfite idolilor, ştim că toţi avem cunoştinţă*". Apoi în 1 Samuel 2:3 ni se spune că stăpânul cunoaşterii supreme este Dumnezeu: "*căci Domnul este un Dumnezeu care ştie totul*". Un alt exemplu îl întâlnim în 2 Cronici 1:12 unde aflăm că: "*înţelepciunea şi priceperea îţi sunt date*" iar mai apoi în 1 Corinteni 12:8 învăţăm Duhul Sfânt ne dăruieşte cunoaşterea: "*De pildă unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înţelepciune; altuia să vorbească despre cunoştinţă , datorită aceluiaşi Duh.*" Managementul cunoaşterii este doar un alt termen redescoperit de învăţaţi şi folosit în afaceri. Noi nu putem manevra ceea ce cunoaştem, ci doar Dumnezeu poate face acest lucru. Totuşi ca ajutoare ale lui Dumnezeu, El a avut încredere în noi şi ne-a oferit bogăţia cunoaşterii pentru a o folosi în îndeplinirea planului Său, la fel cum ne-a dăruit şi Duhul Sfânt pentru a comunica cu noi. Cunoaşterea nu este un dar oferit nouă ci un spirit, după cum se spune şi în Isaia 11:2 :"*Duhul Domnului se va odihni peste El, duh de înţelepciune şi de pricepere, duh de sfat şi de tărie, duh de cunoştinţă şi de frică de Domnul.*"

Esenţa managementului cunoaşterii este o poruncă biblică de a "*ne iubi aproapele.*" Conform articolului publicat în iulie 2001 in The Business Times, Michael Loh, liderul mondial IBM în

strategia afacerilor online, a elaborat o analiză a factorului uman în legătură cu managementul cunoaşterii. Abordarea sa se referă la faptul că internetul a revoluţionat atributele excelente deţinute de companii. Lumea a schimbat modul în care individul şi valorile sale sunt percepute. Capitalul uman deţine cheia supravieţuirii unui colectiv în economia cunoaşterii, pentru că toţi sunt încurajaţi să-şi folosească capacităţile sale cognitive. Angajaţii cu o capacitate creativă elaborează valoarea economică şi companiile au reevaluat modul de abordare în ceea ce priveşte oamenii. Valoarea economică numai este doar un bun fizic. Valoarea intelectuală este parte a cunoaşterii. Talentele pe care fiecare individ le aduce pe piaţă reprezintă un bun fizic. Valoarea intelectuală este parte a cunoaşterii. Capitalul uman este format din totalitatea talentelelor pe care fiecare individ le aduce pe piaţă. Managementul resurselor umane începe cu o viziune şi cu stabilirea anumitor scopuri, deoarece cunoaşterea reprezintă valoarea, potenţialul şi angajamentul intelectului unui individ care contribuie la înfăptuirea acelei viziuni. Într-o companie, capitalul cunoaşterii unui individ cuprinde talentele, experienţa, legăturile, istoricul şi sentimentele fiecăruia. În primul rând, D-l Loh admite că ştiinţa poate aduce bogăţii după cum aflăm din Pilde 24:4: "*Prin ştiinţă se umplu cămările de toate bunătăţile de preţ şi plăcute. Un om înţelept este plin de putere şi cel priceput îşi oţeleşte vlaga.*" În al doilea rând, acesta descrie capitalul uman ca fiind un bun colectiv.

Opinia interesantă a D-lui Loh, am întâlnit-o oglindită în Romani 12:3-6: "*Prin harul care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine, ci să aibă simţuri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credinţă, pe care a împărţit-o Dumnezeu fiecăruia. Căci după cum în trup avem mai multe mădulare, şi mădularele nu au toate aceeaşi slujbă tot aşa şi noi, cari suntem mulţi alcătuim un singur trup în Hristos; dar fiecare în parte suntem mădulare unii altora Deoarece avem felurite daruri după harul care ne-a fost dat*". Instruirea întregului devine, astfel, unul dintre scopurile majore pentru companii pentru a-şi putea manevra capitalul cunoaşterii în economia cunoaşterii. Companiile trebuie să admită că angajaţii nu sunt o funcţiune a abilităţilor ci aceştia deţin talente, valori, interese, familii şi viaţă personală care trebuie să facă parte din inventarul companiei ca bază de cunoştinţe. Companiile au descoperit, de asemenea, că responsabilitatea dezvoltării intelectului este o responsabilitate a acestora. În ziua de azi, instruirea, persoana-model şi conceptul de "conducere" sunt cuvinte foarte des vehiculate de presă pentru a descrie formarea generaţiei de mâine. Principiile managementului cunoaşterii de azi recunoaşte că valoarea individului stă în ştiinţă; cunoaşterea este diferită de la un individ la altul; valoarea creşte doar atunci când gândim în mod raţional şi când executăm sarcinile atribuite bazându-ne pe darurile pe care le-am primit de la Creatorul nostru. Dar dacă cunoaşterea este un spirit care ne îndrumă, atunci avem obligaţia morală de a cerceta în ce mod managementul spiritual ar trebui aplicat pentru a putea într-adevăr administra cunoaşterea în beneficiul comunităţii.

Versetul din Biblie care spune: "*iubeşte-ti aproapele ca pe tine însuţi*" nu are nici o legătură cu distanţa, religia sau rasa. Aproapele tău poate fi oricine, iar respectarea poruncii lui Dumnezeu depinde doar de gradul tău de acceptare a ideii că ceilalţi îţi sunt egali în toate privinţele, că trebuie să avem grijă de ceilalţi aşa cum avem grijă de noi, că trebuie să schimbăm pe "Eu" cu "Noi." Fiecare fiinţă umană de pe această planetă are nevoi, iar noi trebuie să înţelegem acele nevoi ca şi cum ar fi ale noastre, să avem grijă de fiecare om, şi întotdeauna să-i întindem o mâna de ajutor.

În managementul cunoaşterii cel mai valoros bun este gândirea independentă aplicată la nivelul fiecărui individ în parte. Pentru a ne maturiza trebuie să ne redefinim simţurile, să le ascuţim sau să ne schimbăm sistemul senzorial. Cunoştinţele de bază sunt acela pe care Dumnezeu ni le-a dăruit pentru a putea să ne descurcăm în viaţă. Suntem născuţi cu o dorinţa de căutare a cunoaşterii şi suntem însetaţi de cunoaştere. În Pilde 9:10 se spune: "*Începutul înţelepciunii este frica de Domnul şi ştiinţa sfinţilor este priceperea.*" A ştii anumite lucruri despre Dumnezeu nu este acelaşi lucru cu a-L cunoaşte. Oamenii au tendinţa de a admira calităţile altora: înţelepciunea umană, puterea (tăria), bunătatea şi bogăţia. Dar mai mult decât atât Dumnezeu îşi doreşte ca noi să-L cunoaştem pe El personal, şi să trăim o viaţă care să reflecte dreptatea Sa. Cunoaşterea nu este o salvare. Cunoaşterea Bibliei nu este acelaşi lucru cu respectarea mesajului pe care îl transmite. În Ioan 3:10-11, Isus răspunde: "*Tu eşti învăţătorul lui Israel, şi nu pricepi aceste lucruri? Adevărat, adevărat îţi spun, că noi vorbim ce ştim, şi mărturisim ce am văzut; şi voi nu primiţi mărturia noastră*". Acest învăţător evreu al Bibliei cunoştea Vechiul Testament foarte bine, dar nu a înţeles mesajul acestuia despre Mesia. Trebuie să cunoaştem Biblia dar mai presus trebuie să-L înţelegem pe Dumnezeul pe care Biblia Îl dezvăluie şi salvarea pe care Dumnezeu ne-o oferă. Împărăţia lui Hristos este spirituală. Începe cu lepădarea de păcat din inimile oamenilor ca în 1 Timotei 2:4-5 "*care voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului. Căci este un singur Dumnezeu şi este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Isus Hristos.*"

Oamenii din ziua de azi, ca în orice epocă a omenirii, îşi pun aceiaşi întrebare "Dar eu?" Aceasta este o întrebare la care managementul cunoaşterii trebuie să răspundă pentru a-şi putea motiva angajaţii şi pentru a schimba atitudinea acestora. Mediul de muncă japonez, care pare părea ciudat companiilor americane din anii 80, a rezolvat temporar aspectul siguranţei locului de muncă. Acesta a demonstrat că ceea ce tinde a deveni semnificativ este calitatea acelui mediu. Legătura conştientă între viaţă şi carieră face ca fiinţa umană să fie plină de resurse, creativă şi entuziastă dacă se stabileşte un echilibru. Dar o persoană nu este previzibilă, ascultătoare sau chiar loială. Companiile au învăţat să recunoască că administrarea capitalului uman presupune schimbarea în modul în care compensaţiile sunt în directă legătură cu motivaţia. Principiul creşterii retribuţiei pentru a obţine performanţă este o modalitate de a cântării scopurile strategice ale unei companii şi în a conecta performanţă indivizilor cu metode cheie. Astfel, pentru a administra oamenii şi a ne asigura că ei sunt loiali scopurilor companiei, sistemul de valori trebuie să fie construit şi trebuie să conveargă cu opinia individului pentru ca acesta să funcţioneze. Am descoperit că în 2 Petru 1:5-9 se pun bazele creerii unei valori a unei companii urmând principiile lui Dumnezeu: "*De acea daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră fapta; cu fapta, cunoştinţa; cu cunoştinţa, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni. Căci dacă aveţi din belşug aceste lucruri în voi, ele nu vor lăsa să fiţi nici leneşi, nici neroditori în ce priveşte deplina cunoştinţă a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închişi, şi a uitat că a fost curăţit de vechile păcate.*"

Acum 50 de ani, economistul Joseph Schumpeter a afirmat că distrugerea creativă este o metodă de gradare, nu pentru a măsura cât de bine societatea îşi administrează instituţiile, ci cât de bine le creează şi apoi le distruge. Metodele, firmele şi industriile care sunt lipsite de profit trebuie lichidate pentru a elibera resurse pentru noi afaceri. Cu alte cuvinte schimbă-te sau vei fi distrus. Dar chiar şi acest lucru se încadrează în principiul biblic a te naşte din nou. Păcătosul, ceea ce reprezintă vechiul este reînnoit când îl acceptă pe Dumnezeu în viaţa lui. Dacă nu ne schimbăm căile noastre păcătoase, suntem condamnaţi la osânda veşnică. Mediul

de afaceri şi calea pe care o ia omenirea se schimbă în ziua de azi odată cu internetul şi cu dezvoltare mijloacelor de comunicaţii. Modul tradiţional de a captura şi comunica cunoştinţele este perimat, de vreme ce organizarea se bazează pe abilităţi, instruirea şi dezvoltarea sunt la nivelul unui proces de integrare nemaiîntâlnită până acum. Acesta obligă angajaţii să se schimbe şi să adopte un nou comportament în situaţiile în care trebuie să facă faţă unor sarcini cu grad mai mare de responsabilitate. Echilibrul puterii s-a modificat în sensul unei echităţi în relaţiile între fiecare angajat în parte şi angajator.

Ecleziastul este o serie de raţionamente filosofice cu privire la viaţă, care explică zădărnicia omului pe Pământ şi a situaţiei sale de-alungul vieţii. În Ecleziastul 7:12 se recunoaşte că ştiinţa dă viaţă acelora care o au: "*Căci ocrotire dă și înțelepciunea, ocrotire dă și argintul; dar un folos mai mult al științei este că înțelepciunea ține în viața pe cei ce o au.*" Pe măsură ce examinăm natura şi istoria scrisă observăm că trăim şi murim în cicluri, iar istoria se repetă în timp. Cu excepţia introducerii şi folosirii energiei în gospodării, nimic nu s-a schimbat în natura păcătoasă a omului, nu a apărut nici un păcat nou. Aceleaşi cicluri de viaţă, aceleaşi obstacole şi aceeaşi deşertăciune şi goliciune a vieţii până când descoperim pacea în cuvântul lui Dumnezeu. Distrugând şi schimbând complet un mod de viaţă este probabil cel mai bun exemplu de distrugere constructivă. Încercarea noastră de a deveni mai buni, de a cunoaşte filozofia, de a fi bogaţi, înţelepţi, realizările personale sunt toate zădărnicii cu care ne lăudăm altor semeni. Doar atunci când vom accepta învăţămintele supreme doar atunci viaţa noastră va căpăta înţeles. Şi atunci vom realiza că a-ţi iubi aproapele este lecţia fundamentală în managementul cunoaşterii, în care spiritul echităţii trebuie acordat în mod egal.

Patrick Lambe, directorul firmei Knowledge Platform – Platforma Cunoaşterii, (un fel de consultant online), sugerează că managementul cunoaşterii este o componentă vitală în lupta susţinută pentru afirmare şi prosperitate. Totuşi, învăţăm mult mai bine din eşecurile altora decât din succes. Opinia lui este că avem nevoie de poveşti adevărate despre eşec pentru a ne învăţa cum să supravieţuim, deoarece sistemul valorilor umane este concentrat pe o reţea şi o pe culegere de date continuă. Capitolul 8:12 din Pilde este relevant pentru că ne învaţă că prudenţa şi înţelepciunea duc la anumite descoperiri. Ca atare, atunci când acţionăm cu prudenţă şi folosim înţelepciunea găsim întotdeauna răspunsul: "*Eu înțelepciunea am ca locuință mintea, și pot născoci cele mai chibzuite planuri.*"

Am analizat comentariile D-lui Lambe şi am realizat că are dreptate. Într-adevăr, învăţăm mult mai bine din eşecuri după cum se arată şi în Pilde 14:18: "*oamenii chibzuiți sunt încununați cu știință*". Ne-am jucat cu focul când eram copii şi ne-am ars, şi astfel am învăţat să nu ne mai jucăm cu focul. Prin intermediul Bibliei, luăm cunoştinţă de cele mai grave eşecuri din istoria omenirii şi este adevărat că învăţăm mai bine din aceste întâmplări. De asemenea, în mod foarte curios în Geneză 2:16-17, alegerea eşecului ne-a fost dată de către Dumnezeu încă de la început. El nu l-a împiedicat în nici un fel pe Adam de la a nu mânca fructul din pomul cunoaşterii binelui şi răului însă i-a permis lui Adam sa facă o alegere. A fost o greşeală dureroasă şi toată istoria omenirii care a urmat acestui fapt a plătit pentru această greşeală, dar în acelaşi timp a devenit un exemplu care ne-a ajutat să evoluăm şi să facem alegeri mai bune judecând înainte de a alege între bine sau rău. Aceste alegeri greşite poate că au produs durere dar ne-au ajutat să învăţăm, să ne maturizăm şi să facem alegeri mai bune în viitor. A trăi cu consecinţa alegerilor pe care le-am făcut ne învaţă să gândim şi să acţionăm cu mai multă grijă.

Adam şi Eva au mâncat fructul din copacul cunoaşterii binelui şi al răului. Acum, noi plătim preţul descoperirii că ştiinţa este un dar de la Dumnezeu şi calea pentru a ne lupta cu răul este una îngustă. Managementul cunoaşterii este capacitatea de a folosi ştiinţa pentru a face ceea ce este bine şi să acţionăm în spiritul voinţei lui Dumnezeu. La nivel mondial managementul cunoaşterii se referă la modul în care folosim darurile date de Dumnezeu fiecărui individ pentru a mării valoarea afacerilor. Managementul cunoaşterii spirituale este alegerea pe care o facem de a folosi darurile spirituale pentru a ne înălţa la Împărăţia lui Dumnezeu.

Capitolul 11

Structura Organizaţională

Din punct de vedere biblic, biserica este un organism nu o organizaţie - o mişcare, nu un monument. Nu este parte a comunităţii, este o nouă comunitate în sine. Nu este o adunare obişnuită. Este o ordine nouă cu valori noi, deseori fiind într-un conflict acerb cu alte valori ale societăţii.

Charles Colson (1931-)

Structura organizaţională de afaceri este o structură în continuă evoluţie, cu diferit etape de dezvoltare, începând de la simpla afacere de familie cu un singur manager, care este şi propietarul, până la o companie multinaţională. Structura afacerilor urmăreşte un model piramidal, în care strategia este implementată în vârful piramidei şi apoi este transmisă în jos pe cale ierarhică. Biserica, ca şi oricare altă structură, are acelaşi mod de organizare formată din un consiliu, un preot-pastor care conduce biserica şi apoi

consiliul executiv şi/sau administrativ. Structurile obişnuite folosite de companii sunt o reflecţie a modelelor din Biblie, iar ele variază de la structuri organizaţionale cu un administrator ca şi conducător, până la structuri complexe cu un consiliu director şi multe straturi de management. Biblia are o modalitate procedurală foarte simplă şi directă de a explica chiar şi cele mai mici sarcini şi găsim toate aceste modele explicate până în cel mai mic detaliu. Funcţiunile şi procedurile din Biblie sunt atribuite unor oameni, familii sau triburi.

Un aspect descris în Biblie este asemănarea lucrurilor pământeşti cu cele cereşti după cum se explică în Coloseni 1:16-18, *"Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri şi pe pământ, cele văzute şi nevăzute, fie scaunul de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El şi pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile şi toate se ţin prin El."* Înţelepciunea acestor versete ne dezvăluie imensa structură a puterii elaborată de Dumnezeu, care a creat o structură organizaţională în straturi atât în cer cât şi pe pământ iar unele straturi sunt vizibile nouă iar altele nu. Vestea bună este că biserica îl are ca şi conducător pe Isus după cum se spune în 1 Petre 3:22 *"care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce s-a înălţat la cer şi Şi-a supus îngerii, stăpânirile şi puterile."*

În Efeseni 1:20-22 ni se spune ca Isus Hristos a fost sculat din morţi pentru a conduce peste toate structurile fizice şi spirituale "*pe care a desfăşurat-o prin Hristos prin faptul că L-a înviat din morţi şi L-a pus să şadă la dreapta Sa în locurile cereşti, mai pe sus de orice domnie de orice stăpânire de orice putere, de orice dregătorie şi de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta ci şi în cel viitor. El I-a pus totul supt picioare, şi L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce stăpâneşte totul în toţi.*" În Efeseni 3:9-11 ne este dezvăluit că încă de la început Isus urma să conducă lumea, să conducă aşa cum fusese pregătit de Dumnezeu: "*şi să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu , care a făcut toate lucrurile pentru că domniile şi stăpânirile din locurile cereşti să cunoască azi prin Biserică, înţelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu după planul veşnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru*". Puterea magnifică a lui Isus Hristos, bazată pe iubire după cum se arată în Coloseni 2:10, ne spune: "*voi aveţi totul deplin în El care este capul oricărei domnii şi stăpâniri.*"

Am menţionat cum sunt organizaţi îngerii; Raiul are tronuri, principate, puteri sau domenii iar Isus conduce toată această organizaţie. Îngerii sunt descrişi ca având activităţi similare cu ale noastre, ale oamenilor. Societatea noastră este asemănătoare straturilor de tronuri, stăpâniri şi puteri şi are următoarea structură:

- În partea de sus avem Guvernul Mondial, care este similar tronului. Această structură este formată din Naţiunile Unite, Banca Mondială, Fondul Internaţional Monetar, Federaţia Internaţională a Contabililor, Tribunalul Internaţional sau forţele de poliţie subordonate Forţei de Menţinere a Păcii. FIC ar putea fi, de asemenea, considerată o autoritate. Din punct de vedere economic, avem şi alte organizaţii cum ar fi Organizaţia Mondială Comercială, G7 sau Federaţia Internaţională de Schimb de Acţiuni. Raportul lui Equity Market pe 2000 care a apărut sub numele Capitalizarea pieţei de acţiuni a companiilor private a scos la iveală că cele mai puternice 10 ţări din lume,

din punct de vedere economic, reprezintă 85% din piaţă. Aceste ţări pot fi considerate principate.

• La nivelul fiecărei ţări avem un guvern. Structura puterii este, în fapt, similară şi include puterea legislativă, militară, judiciară şi ramurile executive. La nivelul oricărei ţări avem reprezentanţi ale acestor structuri care lucrează cu guvernul statal. Guvernul statal stăpâneşte peste oamenii acelei ţări.

• La nivel local, indiferent că sunt state, ţări, ţinuturi sau oraşe, se reîntâlnesc structuri similare şi acestea includ puterea legislativă, militară, judiciară şi ramurile executive. La nivelul oricărui guvern local există reprezentanţi ai guvernului statal (federal) care lucrează cu guvernele locale. Guvernul local stăpâneşte peste oamenii din zona respectivă.

Activitatea economică este de a asemenea structurată identică începând cu companiile multinaţionale la vârf, apoi marile companii naţionale, şi în partea de jos companiile mici şi mijlocii. Comunicare între aceste organizaţii variază iar mass-media are un rol important în procesul de comunicare intre oameni şi pentru oameni, transmiţând mesaje de la şi pentru structurile organizaţionale.

Biblia descrie cum sunt structuraţi îngerii şi care este activitatea acestora. Cea mai importantă activitate este slujirea lui Dumnezeu, se pare în acelaşi fel ca şi noi (Isaia 6:3).

• Fiind parte a organizaţiei sociale şi civile îngerii au responsabilitatea să-i supravegheze pe oameni (Efeseni 3:10). În Daniel 12:5-7 aflăm că îngerii urmează un plan şi împlinesc voinţa lui Dumnezeu. Îngerii au trăsături asemănătoare cu ale noastre: mănâncă ca noi, se îmbracă şi fac aceleaşi activităţi ca şi noi.

• O parte din activitatea executivă a îngerilor este descrisă ca fiind instruirea sau interpretarea voinţei lui Dumnezeu profeţilor sau simpla informare a acestora cu privire la planul lui Dumnezeu. Biblia este plină de exemple cum ar fi Daniel, Zaharia, Maria sau apostolii. De asemenea, ei au darul de a se înveseli de munca lor şi de a se bucura de munca lui Dumnezeu.

• Ca activitate militară, îngerii au fost descrişi ca având responsabilitatea de a lupta, proteja, pedepsi sau corecta anumite nereguli. De asemenea, îngerii l-au consolat pe Paul, i-au eliberat pe apostoli din temniţă şi tot ei ne însoţesc atunci când murim (Luca 16:22).

• În cazul activităţii legislative aflăm că îngerii iau forme umane şi intervin, merg alături noi, ne protejează copiii şi îi judeca pe oameni atunci când Dumnezeu le cere acest lucru. Să nu uităm că ei vor judeca pe oameni la răpire şi vor petrece o eternitate alături de Cel ales.

Cunoaştem că lumea este sub stăpânirea lui Satan şi Biblia ne spune că structura oragnizaţională a îngerilor căzuţi este similară cu structura Raiului lui Dumnezeu. Îmi amintesc foarte bine o analiză de verificare a împrumuturilor bancare pentru o afacere a

unei companii din Connecticut, unde întreaga structură a companiei era formată din homosexuali. A fost una dintre cele mai dificile sarcini pentru mine, pentru că am putut observa toate modalităţile înşelătoare ale companiei care cultiva "un mod de viaţă alternativ." În Efeseni 6:12 şi Matei 12:24-30 suntem avertizaţi că salvarea noastră este doar începutul luptei împotriva răului. În Daniel 10:13 aflăm că îngerii răului sunt la conducerea naţiunilor lumii. Faceţi, vă rog, diferenţa între a exista pe acest pământ şi a avea în posesie oameni pe care să-i foloseşti pentru a conduce această lume. În Marcu 5:9, scriptura ne spune că demonii (Legiunea) pot avea în posesie oameni. În Apocalipsă 9:15 armata lui Armaghedon va fi comandată de patru îngeri militari. Diverse pasaje descriu conducerea îngerilor şi organizarea lor cu principate, puteri, tronuri, autorităţi, stăpâniri şi puteri, toţi aceşti termeni fiind folosiţi în istoria politica a omenirii. Tronurile, stăpânirile, principatele şi puterile sunt termeni parcă apăruţi din cărţile de istorie ale Evului Mediu. Am învăţat din aceste cărţi că oamenii obişnuiţi plăteau bir stăpânilor lor, care la rândul lor plăteau bir celor deasupra lor, care şi ei plăteau bir prinţilor lor iar aceştia din urmă plăteau bir regilor lor. Regii au luptat pentru a avea o naţiune vasală pentru a le plăţi biruri, şi toţi au visat să devină împăraţi. Este această situaţie similară cu ceea ce se întâmplă azi?

Situaţia din Argentina merită o atenţie deosebită pentru că Argentina este o ţară puternică cu o capacitate mare de a se susţine şi a fi prosperă. Mai devreme în carte am menţionat că Guvernul Mondial nu poate exista până când Federaţia Internaţională a Contabililor (FIC) nu stabileşte un set de reguli că fiind Standardele Internaţionale ale Contabilităţii. FIC-ul este o altă structură a Noului Guvern Mondial similară Fondului Monetar Internaţional (FMI). FMI a susţinut implementarea Standardelor Internaţionale a Contabilităţii şi a finanţat proiecte de anvergură în multe ţări pentru a putea avea un standard mondial uniform.

Dar ce s-a întâmplat în Argentina? De mai mult de zece ani, politicile au fost dezvoltate în sensul atragerii companiilor multinaţionale în detrimentul afacerilor de familie mici şi mijlocii. FMI-ul a instruit guvernul argentinian să emită politici care cereau mărirea taxelor, care au fost categoric împotriva afacerilor de familie, dar au protejat dezvoltarea intereselor străine. Ca răsplată pentru bună purtare, guvernul argentinian a primit împrumuturi generoase cu eşalonări a plăţii ratelor. Politica de împrumut a FMI-ului este pusă sub semnul întrebării pentru că acest for dă împrumuturi doar în dolari americani iar returnarea se face doar în dolari americani, de asemenea. Ca parte a analizei oricărei ţări, ţara respectivă este analizată şi primeşte o clasificare de tipul ţară cu risc ridicat. Ca atare, ţările care dau împrumuturi consideră aceste împrumuturi riscante şi dacă sunt catalogate ca având un risc ridicat de returnare atunci rata dobânzii creşte considerabil (20-25%). Doar câteva companii au rate ale veniturilor atât de ridicate. Rezultatul este că într-o perioadă scurtă de timp FMI-ul îşi recuperează investiţiile din rata dobânzilor, dar în acelaşi timp, pe toată durata împrumutului apare inflaţia iar moneda naţională se devalorizează. Nu este nici o problemă dacă ţara respectivă nu-şi îndeplineşte obligaţiile. FMI-ul reeşalonează împrumutul iar ţara rămâne datoare prin suma principală.

Rezultatul a fost dezastruos pentru Argentina. Practic, s-au întâmplat două lucruri; Argentina datorează FMI-ului sume mari a căror plată se va întinde pe intervale mari de acum încolo, iar companiile multinaţionale conduc ţara din punct de vedere economic şi sunt imune la schimbările economice ale acesteia. Nevoile oamenilor de mâncare, electricitate şi îmbrăcăminte sunt în general cunoscute că fiind bunuri de larg consum.

Oamenii sunt înglodaţi în datorii şi muncesc o viaţă întreagă într-un mediu în care impozitele sunt foarte ridicate, plătind un "bir", totul sub aparenţa libertăţii. În decembrie 2001 rata de schimb era de 1 peso pentru 1 dolar. În martie 2002 rata de schimb a fost de 4 peso pentru 1 dolar. Aceasta a dus la deprecierea standardului de viaţă şi la creşterea plăţii împrumuturilor, având în vedere că guvernul a trebuit să strângă de patru ori mai mult pentru a plătii datoriile. Să analizăm această situaţie. Ar putea fi Argentina descrisă ca fiind o naţiune care este datoare, plătind un "bir" FMI-ului care poate reprezenta tronul? Mai există şi alte principate, stăpâniri sau puteri? Acest lucru trebuie să-l decizi tu.

Călătorind în întreaga lume am acordat o atenţie deosebită diferitelor principate, puteri şi conducători ai întunericului, şi am găsit în Daniel 10:13 o unealtă puternică care descrie lupta continuă între bine şi rău din jurul nostru: "*Dar căpetenia împărăţiei Persiei mi-a stat împotrivă douăzeci şi una de zile; însă iată că Mihail una din căpeteniile cele mai de seamă mi-a venit în ajutor şi am ieşit biruitor acolo lângă împăraţii Persiei.* " Într-un mod foarte distractiv aceasta este cea mai simpatică scuză a Bibliei de ce o rugă nu a fost îndeplinită imediat ci după 21 de zile. Am luat foarte în serios Efeseni 6:12 şi după ce am călătorit de nenumărate ori între America şi România acum recunosc cu uşurinţă lupta între principate. Puterile întunericului, dominaţiile se identifică şi cu tradiţia, cultura, credinţa, curentele naţionale şi slăbiciunile unei naţiuni.

Mesajul trebuie să fie clar şi concis; puterile întunericului, de vreme ce odată au făcut parte din Împărăţia lui Dumnezeu, sunt organizate după structura lui Dumnezeu. Binele şi răul, ceea ce este corect şi greşit sunt toate organizate la fel. Îngerii şi demonii sunt de următoarele feluri: cei care aduc mesaje sau execută, sociali sau servitori (vindecători/boli, profesori, cei care consolează), militari şi protectori (supraveghetori, poliţişti, militari) şi legislativi sau judecători (terminatori, cei care îşi impun forţa pedepsei). Când ne gândim la o organizaţie a răului ne gândim la Cele 10 Porunci. Să le analizăm şi să ne gândim cum cele zece porunci prezintă învăţăminte cu privire la păcate. Există două aspecte care trebuie avute în vedere, căci Satana se află aici pentru a distruge şi denatura relaţia noastră cu Dumnezeu şi pe cea cu ceilalţi oameni. În relaţia cu Dumnezeu am primit patru porunci şi în relaţia cu alţi oameni Dumnezeu a indicat alte şase lucruri de urmat. Să ne analizăm şi să vedem cine suntem cu adevărat. În Ioan 2:15-16 sunt identificate trei zone care trebuie urmărite: nevoile fizice şi dorinţele, puterea şi posesiunile şi în final mândria.

Cât eşti de important? Din punct de vedere spiritual tu eşti foarte important. Tu eşti un moştenitor al lui Dumnezeu. Ca atare ca moştenitor al unui rege, Dumnezeu a creat o organizaţie întinsă ca o pânză de păianjen, a alocat resurse si personal (îngerii) să ne înveţe, să ne hrănească şi să ne protejeze. În acelaşi timp, duşmanul regelui, care este Satana în cazul nostru, vrea să te distrugă şi vrea ca tu să renunţi să fi moştenitorul lui Dumnezeu (să renunţi la mântuirea ta). Şi el a elaborat o serie de organizaţii care te afectează şi care luptă cu organizaţiile care te protejează. Astfel mântuirea ta devine un obiect de vânzare. Mântuirea ta, care este personală, este marfa, adică piatra preţioasă. Când Adam a muşcat din măr, a făcut o alegere de a cunoaşte binele şi răul, a făcut o alegere de a fi sau nu în prezenţa lui Dumnezeu. Regulile ti-au fost transmise si ele sunt că tu eşti ca moştenitor, eşti invincibil în faţa răului pentru eşti protejat de Duhul Sfânt. Totuşi, influenţele răului te pot distruge şi

doar tu poţi face alegerea dacă vrei să fi mântuit sau nu. Alegerea ta este de a primi sau nu învăţămintele lui Dumnezeu şi astfel sa fi mântuit. El ne-a dat următoarele porunci:

1. *Să nu ai alţi dumnezei în afară de mine.* Primul departament al Satanei este format din Demoni care au responsabilitatea de a ne opri sa-L slujim pe Dumnezeu şi a comite idolatrie. Unele tipuri de idoli pot fi puterea, plăcerea, banii sau faima. Unele unelte care ne fac să comitem păcate sunt televizorul, cei de lângă noi, familia, sau oricine altcineva cu care venim în contact.
2. *Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ sau în apele mai jos decât pământul.* Noi avem capacitate vizuală şi dacă Dumnezeu ar fi putut fi văzut L-am putea recunoaşte şi sluji. Avem o dorinţă firească să identificăm un obiect de adoraţie. Acesta este un alt departament al răului care ne împinge spre păcat. Dacă Dumnezeu ar fi dorit să-L vedem în măreţia Sa atunci cu siguranţă că ne-ar fi permis acest lucru. De ce nu-L putem vedea nu este important şi trebuie să considerăm acest lucru o unealtă care ne ajută să ne dezvoltăm anumite calităţi pentru a-L sluji mai bine.
3. *Să nu te închini înaintea lor, şi să nu le slujeşti; căci Eu, Domnul Dumnezeu sînt un Dumnezeu gelos care pedepsesc nelegiuirea părinţilor în copii până la al treilea şi al patrulea neam al celor ce Mă urăsc. Mă îndur până la al miilea de cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile mele.* Dumnezeu a fost foarte clar: există o cale binecuvântată şi una blestemată. Dacă alegerea este de a-L sluji doar pe Dumnezeu, atunci viaţa va fi binecuvântată, dar cei care aleg să nu-L slujească, nu îşi fac rău numai lor ci şi nepoţilor şi strănepoţilor lor. Aceasta înseamnă că toate generaţiile care îl vor vedea în viaţă vor avea de suferit.
4. *Să nu iei in deşert numele Domnului Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deşert Numele Lui. Adu-ţi aminte de ziua de odihnă ca s-o sfinţeşti. Să lucrezi şase zile, şi să-ţi faci lucrul tău. Dar ziua a şaptea este zi de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău; să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău , nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita, nici străinul care este în casa ta. Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea şi tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit-o.* Dacă şase zile sunt pentru muncă, cea de a şaptea este pentru odihnă. Trupul nostru este templul lui Dumnezeu. Noi suntem lucrarea lui Dumnezeu şi daca Dumnezeu s-a odihnit cea de-a şaptea zi aşa trebuie să facem şi noi.

Managementul relaţiei cu Dumnezeu este organizat astfel încât să îţi permită să evoluezi. Satana a făurit multe moduri de a te îndepărta de Dumnezeu. Organizaţia sa te are ca ţintă pe tine. Eşti înconjurat de vânzători iscusiţi, inteligenţi, cu o şiretenie diabolică, care te atrag în acte de idolatrie, care te fac sa-ţi creezi icoane şi care te fac să cauţi fără odihnă acea Putere care şti că există pentru a adora tot ceea ce pare a se asemăna cu ea. Priveşte şi judecă cât de mult adori imaginea din casa ta- televizorul- cât de mult copiii tăi petrec în prezenţa ei în comparaţie cu timpul dedicat Creatorului. Eşti prins de parcă ar fi drogat.

Următoarele şase porunci reprezintă nişte straturi adiţionale în organizaţiile care te înconjoară. Aceste porunci sunt construite pe relaţiile interumane, păcatul făcut altora face ca aceste relaţii să fie distruse.

1. *Cinsteşte-l pe tatăl tău şi pe mama ta, pentru că să ţi se lungească zilele în ţara care ţi-o dă Domnul Dumnezeul tău.* Sistemul social elaborat în jurul familiei tale îi îndepărtează pe părinţi de lângă tine iar costurile sociale legate de îngrijirea lor te costrânge să nu poţi avea grijă de părinţi aşa cum se cuvine.
2. *Să nu ucizi.* Uciderea nu reprezintă doar actul fizic de a lua viaţa cuiva. Se referă la orice act de violenţă. Organizaţia în spatele acestui păcat include orice act de violenţă, comis cu gândul sau cu fapta.
3. *Să nu preacurveşti.* Adulterul este mult mai mult decât actul sexual în sine între un soţ/soaţă şi altcineva. Comiţi acest păcat când vezi la televizor o poveste de dragoste? O relaţie ruptă între soţi duce la păcat, durere, distrugerea iubirii şi împietrirea inimii. În Statele Unite ruperea unei căsătorii şi păcatul adulterului sunt considerate păcate majore. Din punct de vedere legal rata divorţurilor în USA a crescut, generând adulterul şi încurajând standarde morale permisive. Biblia ne dă doar un singur motiv de divorţ, infidelitatea soţiei, iar acest drept îl are doar soţul. Versetele din Matei 5:32 "*Dar eu vă spui că ori şi cine îşi va lăsa nevasta, afară numai de pricină de curvie, îi dă prilej să preacurvească, şi cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat, preacurveşte* " şi din Marcu 10:11-12 "*Iar el le-a zis: Oricine îşi lasă nevasta, şi ia pe alta de nevastă, preacurveşte faţă de ea şi dacă o nevastă îşi lasă bărbatul şi ia pe altul de bărbat, preacurveşte*" ne arată că rata ridicată de divorţuri din SUA duce la adulter al soţiei divorţate, şi aduce păcatul asupra bărbatului care se căsătoreşte cu ea, în acelaşi mod în care Eva a adus păcatul asupra lui Adam. Libertatea alegerii a redus puterea capului de familie. Autoritatea bărbatului a fost redusă cu metode de genul protejării împotriva actelor de violenţă în familie. Bărbatul se poate trezi pe stradă doar în urma unei simple declaraţii de violenţă (adevărată sau nu), declaraţie căreia i se atribuie o puterea discutabilă, astfel atentând la autoritatea familiei după cum suntem avertizaţi în 1 Timotei 2:11-14: "*Femeia să înveţe în tăcere cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să înveţe pe alţii, nici să se ridice mai pe sus de bărbat, ci să stea în tăcere. Căci întâi a fost întocmit Adam şi apoi Eva. Şi nu Adam a fost amăgit, ci femeia fiind amăgită s-a făcut vinovată de încălcarea poruncii*".
4. *Să nu furi.* Capitolul 14 va dezbate acest subiect economic. Totuşi, un păienjeniş de organizaţii te fac vulnerabil în acest domeniu şi de fiecare dată când furi încalci încrederea celorlalţi.
5. *Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău.* Bârfa este parte a structurii păcatului afectând astfel relaţiile noastre cu alţi oameni. Minciuna duce la neîncredere şi ură.
6. *Să nu pofteşti casa aproapelui tău; să nu pofteşti nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.* Ce este invidia? Suntem vinovaţi de invidie? Probabil că da.

Precum forţele de elită, demonii ne înconjoară şi au diverse sarcini. Specializaţi cu o descriere a activităţii foarte bine stabilită, ei folosesc programele de televiziune din ziua de azi pentru a-ţi satisface dorinţa de păcat. Alături de copiii noştri vizionăm în fiecare zi programe pline de infracţiuni, adulter, minciună, furturi şi invidie. Dorinţa este un păcat. Isus a spus că dorinţa de a comite un păcat (adulterul) este un lucru rău. Intenţia ca şi acţiune mentală este egală cu actul fizic în sine şi amândouă sunt greşite. Mintea noastră comite un păcat atunci când participă la o emisiune de televiziune fie că e o infracţiune, imoralitate sexuală sau o poveste despre infidelitate, minciună sau invidie. Ne simţim bine, lăsăm garda jos şi iată că păcatul a fost comis.

Într-adevăr, îngerii căzuţi sunt în jurul nostru şi au nume cum avem şi noi (Luca 8:30), ei comunică după cum am văzut din dialogul pe care l-au avut cu Isus. Ei îşi cunosc soarta şi ne chinuiesc, pentru că pot face diferenţa între cei mântuiţi şi cei ce nu sunt mântuiţi (Faptele Apostolilor 5:16). Organizaţia lor elaborează planuri alternative celui faţa de cel a lui Dumnezeu şi ne înşeală. În Daniel 10:10-14 ni se spune că îngerii căzuţi încă mai luptă împotriva planului lui Dumnezeu, executând planul lui Satan după cum se explică în 1 Timotei 4:1; şi s-au infiltrat în organizaţiile umane pentru a-şi răspândi programul – 2 Tesaloniceni 2:2. Îngerii căzuţi au o putere extraordinară şi influenţa lor asupra noastră poate cauza multe stricăciuni ducând chiar şi la posedarea trupurilor noastre. Biblia este plină de asemenea exemple dar noi nu înţelegem răul, pentru că nu îl vedem şi nu îl simţim şi de aceea nu luăm în seamă învăţăturile scripturii. Corpul uman poate fi gazda a mii de demoni şi ei sunt foarte reali. Cât de fericiţi suntem că nu putem vedea adevărata lume din jurul nostru! Cât de înspăimântător ar pute fi? Doar Dumnezeu ştie. Alegerea este a noastră de a urma planul lui Dumnezeu şi nu cel al lui Satana.

Biblia ne oferă o gamă largă de trăsături pozitive şi negative şi le tratează în detaliu. Cartea include o comparaţie între trăsăturile bune şi cele rele care sunt folosite în analiza acestui capitol. Putem să ne elaborăm propria noastră structură organizaţională luând în considerare punctele slabe din viaţa noastră şi domeniile care trebuie corectate. Toţi avem reţineri care trebuie îndepărtate.

BINE	RĂU
Înţelepciune	Prostie
Iubire	Ură
Bucurie	Tristeţe
Credinţă	Infidelitate, Adulter, Concubinaj
Cinste, Integritate	Înşelăciune, Furt, Necinste
Inteligenţă	Eşec
Adevăr	Minciună, Răutate
Generozitate, Mulţumire	Zgârgenie
Încredere	Gelozie
Speranţă	Îngrijoare
Dreptate	Nedreptate, Crimă, Calomnie, Duşmănie
Pace	Furie, Vrajbă, Răzvrătire, Război, Erezie
Gentileţe, Milostenie	Anxietate, Animozitate
Muncă	Violenţă, Cruditate
Adoraţie	Lene
Onoare	Idolatrie, Vrăjitorie
Puritate	Dezonoare
Blândeţe, Umilinţă	Impuritate
Cunoaştere	Mândrie
Auto-control, Răbdare, Cumpătare	Ignoranţă
Obedienţă, Ordine	Supărare, Duşmănie
Sobrietate	Rebeliune
Altruism	Beţie
Prietenie	Invidie
Corectitudine	Neprietenie
Virtute	Nedreptate
Încurajare, Bunătate	Ruşine
Curăţenie	Spirit critic
Caracter, Carismă, Angajament	Nenorocire, Mizerie, Senzualitate
Comunicativitate, Competenţă, Curaj	Imitaţie
Discernământ, Concentrare, Iniţiativă, Ascultare	
Pasiune, Atitudine pozitivă, Capacitate de a rezolva probleme	
Relaţii, Responsabilitate, Securitate, Auto-disciplină, Servitudine, Pedagogie, Viziune, Sacrificiu	

Structura organizaţională este foarte bine descrisă în Biblie şi Vechiul Testament este o unealtă excelentă de căutare. Atunci când ne mutăm din locurile cereşti la organizarea afacerilor din ziua de azi găsim o structură astfel realizată pentru a duce la bun sfârşit obiectivele unei anumite entităţi, familii, afaceri, companii sau a unei administraţii de stat. Pentru ca o organizaţie să funcţioneze este necesar dezvoltarea unor concepte pentru a defini clar funcţiunile şi responsabilităţile în vederea unei execuţii adecvate. Resursele unei firme (cunoştinţele, oamenii, bunurile, capitalul, etc.) sunt combinate intr-un "proces de producţie"

şi transformate în produse sau servicii, care sunt vândute clienţilor. Funcţiunile unei firme sunt elaborarea unor politici, managementul, tehnic sau operaţional, vânzările şi marketingul, resursele umane şi administraţia. Aceste funcţiuni trebuie foarte clar definite şi trebuie incluse în fişa de post şi în descrierea proceselor. Mai departe, în cadrul unei organizaţii, linia ierarhică şi raportarea trebuie stabilite şi înţelese de către personal. Aceste funcţiuni trebuie integrate şi coordonate pentru a crea un sistem operaţional. Organizaţia trebuie să fie destul de flexibilă pentru a reacţiona la schimbări şi pentru a se adapta la noile cereri. Descrierea organizării, a politicilor, procedurilor şi funcţiunilor sunt prezente în Biblie.

David, regele Israelului, l-a făcut pe Solomon, fiul său, rege peste Israel. Structura guvernamentală a ţării era alcătuită din rege, prinţi, preoţi şi leviţi. Începând cu 1 Cronici, capitolul 23 şi până la capitolul 29, ne este prezentat unul dintre cele mai valoroase exemple de protocol în schimbarea puterii. Leviţii au fost număraţi şi au fost găsiţi 38,000 cu vârste peste 30 de ani. Dintre aceştia 24,000 au fost rânduiţi să muncească la casa Domnului, 6000 au fost ofiţeri şi judecători, 4000 au fost făcuţi uşieri iar 4,000 l-au lăudat pe Domnul cu instrumentele muzicale. Structura puterii Israelului era bazată pe afacerea de familie şi diversele datorii şi servicii au fost executate atât în mod individual cât şi de familiile cărora le-au fost atribuite.

Casa lui Aaron a fost separată, şi a fost dată către *curăţirea tuturor lucrurilor sfinte, el şi fii lui pentru totdeauna, să aducă arderile în casa Domnului, să-î slujească Domnului şi să laude şi să mărească numele Domnului neîncetat pentru totdeauna.* Acolo Eleazar şi Itamar din casa lui Aaron au împlinit slujba de preoţi. Restul familiei a fost împărţită prin tragere la sorţi să fie căpeteniile sfântului locaş, şi căpetenii *ale casei* lui Dumnezeu, şi le-a ordonat să *intre în casa Domnului, după rânduiala pusă de tatăl lor, potrivit cu poruncile pe care i le dăduse Domnul Dumnezeul lui Israel.*

În capitolul 24 structura organizaţională a casei Domnului detaliază toate funcţiunile. David a stabilit un set standard de politici şi proceduri pentru leviţi atunci când ei au fost număraţi de la douăzeci de ani în sus. "*Puşi lângă fii lui Aroon pentru slujba Casei Domnului, ei aveau să îngrijească de curţi şi de odăi, de curăţirea tuturor lucrurilor sfinte, de împlinirea slujbei în Casa Domnului… Îngrijeau de cortul întâlnirii, de sfântul locaş şi de fiii lui Aaron, fraţii lor pentru slujba Casei Domnului"*.

În capitolul 25 muzica în casa Domnului a fost cu atenţie stabilită, organizată şi atribuită fiilor lui Asaf şi ai lui Heman, care proroceau cu harpele, cu alăutele şi chimvalele. Văzătorul împăratului a fost desemnat să ridice cornul şi sub cârmuirea tatălui lor pentru a cânta în casa lui Dumnezeu, cu chimvale, alăute şi harpe pentru a-L sluji pe Dumnezeu, după porunca împăratului dată lui Asaf, Iedutum şi Heman. Toţi membrii de familie au fost traşi la sorti, şi mici şi mari, iar învăţătorii şi ucenicii aveau un orar pentru a-i sluji lui Dumnezeu prin rotaţie.

În capitolul 26 responsabilitatea uşierilor era desemnată familiilor de leviţi şi a fost pregătit un orar anual pentru a sluji în diverse locuri. Un detaliu important în acest capitol este alegerea lui Şimri ca şef (cu *toate* că nu era primul născut, totuşi tatăl său l-a rânduit căpetenie). Acest detaliu poate trece neobservat, dar este important pentru că ne arată că responsabilitatea a fost acordată datorită unor calităţi excepţionale. Acest capitol continuă cu sarcinile atribuite celorlalţi. *Unul dintre Leviţi, Ahia, avea grija*

visteriilor. Dintre fii lui Hebroniţi, Haşabia şi fraţii săi, oameni viteji, în număr de o mie şapte sute , aveau privigherea asupra lui Israel dincoace de Iordan la apus, pentru toate treburile Domnului şi pentru slujba împăratului.

Capitolul 27 descrie procedurile, programul şi tipul funcţiunilor militare. *Acum copii lui Israel, după numărul lor, capii caselor părinteşti, căpeteniile peste mii şi peste sute, şi slujbaşii în slujba împăratului peste tot ce privea şirul cetelor, sosirea şi plecare a lor, lună după lună, în toate lunile anului fiecare ceată era de douăzeci şi patru de mii de oameni. Capii semiţiilor lui Israel. Capul Rubeniţilor: Eliezer, fiul lui Zicri, al Simmeoniţilor: Sefatia, fiul lui Maaca.* Structura piramidală a managementului derivă din Biblie pentru că aici apar oameni responsabili pentru fiecare strat de management similar structurii descrise în acest paragraf. De asemenea, structura consiliului director urmează o structură biblică.

Diferitele căpetenii erau, de asemenea, denumite, împreună cu oamenii responsabili pentru aceste funcţiuni : *Azmaveţ, fiul lui Adiel, era pus peste visteriile împăratului; Ionatam fiul lui Ozia, peste merindele din ogoare, cetăţi şi turnuri; Ezri, fiul lui Chelub, peste lucrătorii de la ţară cari lucrau pământul; Simei, din Rama, peste vii, Zabdi din Şefam, peste pivniţele cu vin din vii. Baa-Hanan, din Geder, peste măslini şi sicomori din câmpie; Ioaş peste magaziile cu undelemn; Şitrai, din Saron, peste boii care păşteau în Saron; Şafat, fiul lui Adlai, peste boii din văi; Obil, Ismaelitul peste cămile, din Meronot, peste măgăriţe; Iaziz, Hagarenitul, peste oi. Toţi aceştia erau îngrijitori puşi peste averile împăratului David. Ionatan, unchiul lui David era sfetnic, om cu minte şi învăţat; Iehiel; Huşai , Architul era prietenul împăratului; după Ahitofel au fost sfetnici; Iehoiada, fiul lui Behaia, şi Abiatar; Iobab era căpetenia oştirii împăratului.*

Ceea ce este important nu este faptul că Biblia ne prezintă toate aceste politici şi proceduri, ci faptul că structurile organizaţionale din ziua de azi urmează structura prezentată în Biblie.

Capitolul 12

Impozite si Taxe

Mai întâi scriptura ne-a învățat inutilitatea bogăților. Dar a fost nevoie de impozitul pe venit pentru a înțelege această lecție cu adevărat.

Necunoscut

Ca şi contabil am avut dificultăţi în a înţelege rolul meu în împărăţia lui Dumnezeu. Dar pe măsură ce credinţa mea a crescut am realizat importanţa lucrării lui Dumnezeu şi am început să văd în Matei o evanghelie completă, care conţine detalii foarte precise. Şi apoi mi-am dat seama că unul dintre Apostoli a fost contabil, un specialist în impozite. Unul dintre cei 12 stâlpi ai Noului Testament îşi are trecutul legat de contabilitate. Dispreţuit de mulţi, specialistul în impozite nu este un om rău ci un om sensibil, corect cu simţul responsabilităţii foarte dezvoltat în înfruntarea aversiunii oamenilor faţă de plătitul taxelor. Matei a făcut tranziţia de la publican la apostol, apoi evanghelist iar Mateii din ziua de azi se găsesc peste tot în fiecare biserică, executând diferite sarcini urmând cuvântul scripturii. În planul de afaceri a lui Dumnezeu pentru această lume, contabilitatea reprezintă fundaţia într-o biserică. Impozitul este un segment al contabilităţii.

Impozitul pare a fi unul dintre cele mai discutate subiecte economice din Biblie. Dar ce este impozitul? Impozitul este sursa de venit pentru oricare structură guvernamentală şi se colectează de la întreaga comunitate care este deservită de acel guvern. (Ezra 4:13- "*Să ştie dar împăratul că, dacă se va zidi cetatea acesta şi se vor ridica zidurile, nu vor mai plăti nici bir, nici dare, nici drept de trecere, şi visteria împărătească va suferi din pricina aceasta*"). Scopul impozitului este de a plăti cheltuielile legate de astfel de servicii cum ar fi cel militar, civil, sau judiciar. Impozitul ar trebui să fie moderat şi nu ar trebui să fie o greutate pentru comunitate. Cu banii strânşi din impozite guvernul trebuie să pregătească planuri pentru situaţii sau evenimente majore neprevăzute. Biblia analizează toate tipurile de impozit pentru a clarifica faptul că ele trebuie să fie respectate. Întâlnim termenul "dare" pentru impozitul pe drumuri şi poduri sau în cazul plăţilor rezultate din război din relaţiile de vasalitate. (Ezra 4:10,13,20, 7:24, Neemia 5:4, Matei 9:9, 17:25, Marcu 2:14, Luca 5:27). Termenul de tribut descrie un impozit direct cum ar fi acciza, impozitul pe proprietate sau oameni şi acesta apare în multe situaţii în Biblie. Taxa de vamă este de asemenea folosit atunci când se fac referiri la impozitul pe vînzări sau pe bunurile importate sau exportate.

Începând cu serviciul lui Iosif în Egipt şi continuând cu învăţăturile unor Apostoli, Dumnezeu stabileşte o îndrumare clară asupra impozitării. Pe timpurile lui Iosif, cei şapte ani de foamete au rezultat într-un colaps total al economiei Egiptului. Sub conducerea puternică a lui Iosif, Egiptul a fost salvat, dar oamenii şi-au vândut pământurile, animalele şi uneltele Faraonului, astfel cedând drepturile pământurilor Faraonului. Totuşi, Faraonul nu a fost interesat în acest drept asupra pământurilor ci în posibilitatea de a colecta veniturile rezultate din lucrul pământului. După ce foametea a trecut oamenii au fost mulţumiţi să plătească "a cincea parte din venitul lor" ca impozit pe pământ, ferme, unelte şi animale. Iosif a dat o lege conform căreia toţi cetăţenii Egiptului trebuie să plătească 20% din recoltele lor Faraonului. În Geneză 47 rolului lui Iosif ca mâna dreaptă a Faraonului este descris ca fiind a unui servitor care îşi ascultă stăpânul, dar şi ca cel de salvator a două naţiuni: Egiptul şi Israelul. Unii îl pot considera ca fiind vinovat că a impus un impozit oamenilor, dar pentru mulţi alţii el a fost trimisul Domnului pe pământ, un om cu o misiune divină. Impozitul părea că este acceptat de oameni în schimbul vieţii lor. Impozitul este mai mult decât o obligaţie de a plăti pentru folosirea proprietăţii. Acesta reprezintă o amintire vie că fără ajutorul Faraonului toţi oamenii ar fi murit de foame, şi este un mod de a reaminti răscumpărarea vieţii oamenilor. Rolul lui Dumnezeu în această acţiune şi înţelepciunea lui Iosif au contribuit la acest lucru. O mare parte a capitolului îi este dedicată respectului pe care Iosif I l-a arătat lui Dumnezeu, care cu siguranţă a făcut ca să crească veniturile Egiptului.

Dumnezeu a ordonat facilitatea impozitului pentru a se asigura că structura puterii era finanţată în mod adecvat pentru a putea avea grijă de oameni, iar acel procent de 20% impozit pe venit trebuie considerat ca fiind o viziune moderată a lui Dumnezeu asupra impozitului. Dumnezeu, stăpânul, în măreţia Lui ne cere a zecea parte din veniturile noastre pentru a fi dată bisericii, nu pentru El ci pentru ceilalţi. Atunci când nu ai nimic şi ţi se poate dărui totul, chiar şi viaţa, eşti fericit să plăteşti acest impozit. Acest aspect este, de asemenea important atunci când judecăm diferitele modalităţi de impozitare care se întâlnesc în Biblie şi le găsim a fi mai puţin perfecte faţă de cum au fost descrise în paragraful anterior. Faraonul ar fi putut cere orice procent ar fi dorit pentru a-şi salva ţara cu ajutorul banilor săi, dar el a ales să ceară o sumă moderată.

În Tit 3:1 ni se spune de o altă responsabilitate importantă legată de impozit - şi anume respectarea structurii puterii: "*Adu-le aminte să fie supuşi stăpânilor şi dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun*". Este important să analizăm această temă pentru că noi toţi plătim impozite sau am plătit impozite la un moment dat. Cu toate că acest subiect este mult mai complex şi cuprinde toate structurile puterii, voi insista doar pe aspectul respectării impozitului.

În capitolul 13 din Romani, versetele 1-8 este descrisă porunca lui Dumnezeu de a respecta Puterea structurii care a fost rânduită de Dumnezeu. Elementul cheie este că Dumnezeu vine pe primul loc, apoi cei care sunt în slujba Lui; ca atare mai întâi Îl respectăm pe Dumnezeu şi apoi întreaga structură a puterii: "*Oricine să fie supus stăpânirilor celei mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Şi stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu.*" A nu respecta aceste structuri înseamnă a nu-L respecta pe Dumnezeu şi a fi osândit pentru aceasta: "*De aceea, cine se împotriveşte stăpânirii, se împotriveşte rânduielii puse de Dumnezeu; şi cei ce se împotrivesc, îşi vor lua osânda. Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea.*" Aceste versete nu sunt uşoare pentru un om de afaceri creştin într-o societate coruptă, dar noi ca şi creştini trebuie să înţelegem că este responsabilitatea noastră să-i influenţăm pe ceilalţi şi cei care sunt chemaţi să conducă sistemul politic sunt pregătiţi de Dumnezeu pentru a asigura că sistemul spiritual şi fizic coexistă în mod paşnic unul cu altul.

Biblia ne învaţă că impozitul a fost rânduit de Dumnezeu pentru că cei care sunt la putere sunt acolo cu acordul lui Dumnezeu; ei au rolul de a administra, proteja oamenii şi a le veni în întâmpinarea nevoilor lor. Mai mult decât atât, ei sunt slujitorii lui Dumnezeu, şi avem datori de a le dărui tot ceea ce posedăm. "*Tot*

pentru aceasta să plătiţi şi birurile. Căci dregătorii sunt nişte slujitori ai lui Dumnezeu, făcând necurmat tocmai slujba acesta. Daţi tuturor ce sunteţi datori să daţi: cui datoraţi birul, daţi-- birul , cui datoraţi vama, daţi-i vama; cui datoraţi frica, daţi-i frica, cui datoraţi cinstea, daţi-i cinstea. Să nu datoraţi nimănui nimic, decât să vă iubiţi unul pe altul, căci iubeşte pe alţii, a împlinit Legea." Dumnezeu a spus foarte clar că trebuie să ne conducem viaţa ca oameni liberi fără a datora nimănui nimic. Trebuie să plătim tot ceea ce statul sau ţara ne cer conform legilor. Diferenţa între a plăti impozitul minim cerut de lege şi a plăti impozitele este imensă. Trebuie să ştim că guvernul nu cere impozitul minim cerut de lege şi nici nu are obligaţia de a face calculele pentru noi. Ca atare, trebuie să fim înţelepţi şi să învăţăm că a respecta guvernul este diferit de a plăti impozitele impuse prin lege. Este obligaţia noastră de a reduce la minimum impozitele. De aceea, atunci când plătim impozite este obligaţia noastră de a şti sau de angaja specialişti în impozite pentru a reduce la minimum plata impozitelor impuse de lege. Biblia ne învăţă foarte clar aspectele cu privire la respectarea legilor civile, necesitatea respectării şi plătirii impozitelor impuse de lege: datorii (impozitul pe venit), tribut (impozitul pe proprietate, impozitul pe valoarea bunurilor, impozite pe imobile) sau vamă (impozit pe vânzări, impozitul pe importu-export, impozitul pe valoarea adăugată). De asemenea ni se spune că trebuie să arătăm respect (teamă) fată de angajaţii civili şi să-i onorăm pe cei care au această poziţie.

Această temă majoră trebuie analizată cu atenţie făcând legătura cu capitolul "Unitatea de măsură". Biblia ne arată că o comunitate trebuie să înveţe să-şi aleagă un conducător corect "*deoarece cum vei judeca aşa vei judecat*" sau "*vei fi măsurat cu aceeaşi măsură cu care tu ai măsurat.*" Aceste versete sunt aplicabile sistemului nostru de vot, impozitelor pe care le acceptăm atunci când votăm, şi oamenilor pe care îi alegem să constituie structura puterii. Majoritatea revoltelor şi a răsturnărilor sistemelor politice sunt doar măsura păcatului din viaţa respectivei societăţi, care au creat generaţii şi au rezultat într-un sistem opresiv cu impozite foarte ridicate. Atunci când mergem la vot, responsabilitatea noastră este de a cerceta cu atenţie şi să fim de acord numai cu acele schimbări care urmează şi respectă cuvântul lui Dumnezeu. Impozitul pe casele de toleranţă sau pentru prostituate nu este în acord cu cuvântul lui Dumnezeu. Impozitele care sunt percepute în scopuri inutile nu sunt voia lui Dumnezeu. Bugetul fiecărui stat, orice cheltuială făcută de statul respectiv, orice acţiune a alesului trebuie controlate de constituţie şi trebuie analizate cu atenţie. Este

obligaţia noastră de a cerceta cu atenţie pentru a descoperi adevăratele motive care stau în spatele unor acţiuni inutile, corupţie şi furt. Şi dacă reuşim să le găsim, avem la îndemână uneltele legale să luptăm împotriva legilor sau ordonanţelor greşite prin referendumuri sau în curţile de justiţie.

Toată puterea vine de la Dumnezeu care reprezintă Puterea supremă, Regele Regilor, Domnul Domnilor. Fiecare om trebuie să respecte guvernul civil pentru că Dumnezeu a stabilit şi ales acel guvern. Aceasta este o porunca foarte importantă de a respecta structurile de putere pentru că aceasta duce la linişte, iubire şi respect faţă de Dumnezeu. Pildele 8:15-16 încă o data subliniază faptul că doar cu voinţa lui Dumnezeu regii pot fi aleşi conducători: "*Prin mine împărtăşesc împăraţii şi dau voievozii porunci drepte. Prin mine cârmuiesc dregătorii, şi mai marii, toţi judecătorii pământului.*" Daniel 2:21 adaugă că tot prin voia lui Dumnezeu regii sunt înlăturaţi de la putere: "*El schimbă vremurile şi împrejurările; El răstoarnă şi pune pe împăraţi; El dă înţelepciune înţelepţilor şi pricepere celor pricepuţi.*" Versetul din Daniel 4:32 este foarte explicit cu privire la faptul că cei care au puterea trebuie să se teamă de Dumnezeu pentru că puterea care l-a fost atribuită poate fi uşor luată înapoi. Nabucodonosor, cel mai mare conducător de atunci, a fost trimis să mănânce iarbă până a realizat cine deţine controlul cu adevărat. Puterea este dată de la Dumnezeu conducătorilor, dar abuzul de putere nu rămâne nepedepsit: "*Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, şi vei locui la un loc cu fiarele câmpului; îţi vor da să mănânci iarbă că la boi, şi vor trece peste tine şapte vremi, până vei recunoaşte că Cel Prea Înalt stăpâneşte peste împărăţia oamenilor şi că o dă cui vrea.*"

Plăţile din impozite nu revin conducătorilor ci structurilor guvernamentale stabilite de Dumnezeu pentru a proteja societatea, de a aduce securitate şi a de a proteja proprietatea. Trebuie să înţelegem că departamentele de stat fie ele militare, guvernamentale sau judiciare au nevoie de fonduri mari pentru a funcţiona şi este necesar să se acopere aceste cheltuieli pentru comunitate. Istoria recentă a demonstrat că atunci când conducătorii nu sunt ai lui Dumnezeu ţara ajunge la anarhie, distrugere, confuzie şi păcat: Afganistan, Cambogia sau Argentina. Impozitele colectate de guverne trebuie să vizeze interesele comunităţii.

Într-o structură de putere trebuie să existe verificări minuţioase pentru a putea evita abuzul de putere. Este împotriva legii şi este un păcat să te răzvrăteşti împotriva unui conducător care este lipsit de morală, condamnabil şi nu-şi merită poziţia, aşa cum a fost Clinton, dacă el nu a schimbat constituţia şi a urmat regulile administraţiei sale, fără a încălca legea. Totuşi, acest tip de conducător afectează moralitatea unei ţări întregi şi creează precedente periculoase printre mase exact cum se spune în Osea 4:9:"*dar şi preotului i se va întâmpla ca şi poporului*" pentru că un conducător este pe măsura oamenilor care l-au ales: "*ucenicul nu este mai presus de învăţătorul său*" (Luca 6:40). Dacă un conducător îşi încalcă promisiunea pe baza căreia a fost ales, sau operează schimbări în constituţie fără acordul cetăţenilor, atunci numai este legat de legea sub oblăduirea căreia a făcut promisiunea şi poate fi îndepărtat, exact cum s-a întâmplat cu Noriega, Leon sau Ceauşescu. Multe ţări au un sistem de impozitare opresiv în care există impozite care nu au nici o legătură cu conducătorii şi ofiţerii civili rânduiţi de Dumnezeu. Plătitorul de impozite ar trebui să ştie unde se duc banii din impozite iar orice semn de corupţie sau lucruri nefolositoare trebuie îndepărtate.

În 1 Petru 2:13-22 ni se spune că trebuie să ne supunem oricărei ordonanţe oficiale ca oameni liberi. În Tit 3:1 se spune: "*Adu-le aminte să se fie supuşi stăpânilor şi dregătorilor, să-I asculte, să fie gata să facă orice lucru bun.*" Servitorii sunt învăţaţi să-şi onoreze stăpânii indiferent dacă sunt buni sau răi. Biblia face distincţie între o ordonanţă oficială sau de drept şi una incorectă. Trebuie să respectăm legea şi nu poruncile împotriva legii. Dacă un slujitor civil îţi spune să sari de pe o clădire înaltă aceasta nu este o ordonanţă, chiar dacă vine de la un slujitor civil. În Faptele Apostolilor 5:29 se spune: "*Trebuie să ascultăm mai mult de Domnul decât de oameni.*" Atunci când suntem în dubiu dacă o ordonanţă este bună sau nu trebuie să ne amintim ceea ce a spus Isus: "*Dă-i Cezarului ce e al Cezarului, şi lui Dumnezeu ceea ce este a lui Dumnezeu.*" Învăţămintele oferite de Biblie trebuie studiate şi cântărite cu atenţie înainte de a lua o decizie importantă: "*Fiţi supuşi oricărei stăpâniri omeneşti, pentru Domnul, atât împăratului, că înalt stăpânitor cât şi dregătorilor, că unii care sunt trimeşi de el să pedepsească pe făcătorii de rele şi să laude pe cei ce fac bine. Căci voia lui Dumnezeu este ca, făcând ce este bine, să astupaţi gura oamenilor neştiutori şi proşti. Purtaţi-vă că nişte oameni slobozi fără să faceţi din slobozenia aceasta o haină a răutăţii, ci ca nişte robi ai lui Dumnezeu. Cinstiţi pe toţi oamenii, iubiţi pe fraţi, temeţi-vă de Dumnezeu, daţi cinste*

împăratului. Slugilor fiţi supuse stăpânilor voştri cu frica, nu numai celor ce sunt buni şi blânzi ci şi celor greu de mulţămit".

Ioan 19:11 este o lecţie pentru a recunoaşte unde stă puterea. Întotdeauna vor exista oameni nedrepţi. Dumnezeu ne-a dat capacitatea de a folosi un limbaj adecvat pentru a putea accepta că puterea deasupra ta este doar cea a lui Dumnezeu, şi toţi ceilalţi au numai iluzia puterii: "N-ai avea avea nici o putere asupra Mea, I-a răspuns Isus, dacă nu ţi-ar fi fost dată de sus. De aceea, cine mă dă in mâinile tale, are un mai mare păcat." Ecleziastul 8:2-5 ne învaţă că dacă respectăm poruncile conducătorului nu se poate întâmpla nimic rău dacă nu a fost comis nici un rău: "*Eu îţi spun: Păzeştele poruncile lui împăratului, din pricina jurământului făcut înaintea lui Dumnezeu. Nu te grăbi să pleci dinaintea lui, şi să nu stărui într-un lucru rău: căci el poate face tot ce vrea, pentru că vorba împăratului are putere. Cine poate zice: "Ce faci?" Pe cine păzeşte porunca, nu-l va atinge nici o nenorocire, dar inima înţeleptului cunoaşte vremea şi judecata.*"

Respectul este esenţial atunci când slujeşti pe cineva, şi noi toţi suntem slujitori. Totuşi atunci când sunt în discuţie impozitele, problemele zilnice de viaţă sau un război există întotdeauna un nivel de discernământ în ceea ce priveşte adevărul şi doar prin Dumnezeu reuşim să-l descoperim. Dar nu ca cei care nu respectă guvernul după cum se spune în 2 Petru 2:10-13: "*mai ales cei ce, în pofta lor necurată, umblă poftind trupul altuia şi dispreţuiesc stăpânirea. Ca nişte îndrăzneţi şi încăpăţînaţi ce sunt, ei nu se tem să batjocorească dregătoriile, pe când îngerii, care sunt mai mari în tărie şi putere, nu aduc înaintea Domnului nici o judecată batjocoritoare împotriva lor. Dar aceştia, că nişte dobitoace fără minte, din fire sortite să fie prinse şi nimicite, batjocorind ce nu cunosc, vor pieri în însăşi stricăciunea lor, şi vor lua astfel plata cuvenită pentru nelegiuirea lor. Fericirea lor este să trăiască în plăceri ziua n-ameaza mare.*" Trebuie să privim guvernul ca structură a puterii subordonată lui Isus după cum se spune în 1 Petru 3:22: "*care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce s-a înălţat la cer şi şi-a supus îngerii, stăpânirile şi puterile.*" Dacă toate puterile sunt în stăpânirea lui Isus atunci trebuie să învăţăm să ne supunem cuvântului lui Dumnezeu.

Principalul lucru pe care acest capitol îl pune sub semnul întrebării este dacă autoritatea este coruptă? Răspunsul este că autoritatea de pe pământ răspunde în faţa lui Dumnezeu. Deuteronomul 17:18-19 ne îndrumă ca Biblia să fie în mâinile celor ce deţin autoritatea pentru că ei vor fi mai aspru judecaţi dacă nu vor respecta cuvântul lui Dumnezeu: "*Când se va aşeza pe scaunul de domnie al împărăţiei lui, să scrie pentru el, într-o carte, o copie a acestei legi, pe care s-o ia de la preoţii din neamul Leviţilor. Va trebui să o aibă cu el şi s-o citească în toate zilele vieţii lui, că să înveţe să se teamă de Domnul, Dumnezeul lui, şi să păzească şi să împlinească toate cuvintele din legea aceasta şi toate poruncile acestea.*" Nu trebuie să judecăm autoritatea şi dacă suferim vreo nedreptate, atunci Dumnezeu, la un moment dat, îl va înlătura pe opresor, la fel cum a înlăturat comunismul după 48-50 de ani (aproape de Anul Jubiliar Evreiesc). Suntem responsabili să ţinem piept actelor de incorectitudine, şi să-i înlăturăm pe cei care sunt incorecţi prin căi legale sau prin vot. Conducătorii sunt obligaţi să aibe Biblia să o poarte şi să studieze Cuvântul lui Dumnezeu întotdeauna, să o citească zilnic şi să aplice învăţăturile in situaţiile din viaţa de zi cu zi. În multe ţări oficialii publici sunt obligaţi să jure pe Biblie atunci când sunt numiţi. Acest obicei este un contract între cel ales şi cei ce l-au ales că el/ea va urma învăţăturile Bibliei, şi va judeca corect toate deciziile care îi pot afecta pe oameni. A urma Biblia în timpuri prospere este mult mai dificil decât în timpuri grele. Astfel, conducătorii sunt mult mai tentaţi să nu-L urmeze pe Dumnezeu când lucrurile merg bine. Scriptura recunoaşte responsabilitatea conducătorilor care pot influenţă masele. Ca atare cei care sunt supuşi autorităţii trebuie să-şi aleagă lideri buni iar votul lor trebuie să reflecte responsabilitatea dată de Dumnezeu fiecăruia dintre noi, pentru a ne putea proteja alegând oameni corecţi pentru a ne conduce.

În Deuteronom 16:18-19 Dumnezeu ne spune să numim o structură a puterii legală care să poată judeca şi conduce sistemul social: "*Să pui judecători şi dregători în toate cetăţile pe care ţi le dă Domnul Dumnezeul tău, după semiţiile tale şi ei să judece poporul cu dreptate. Să n-atingi niciun drept, să nu cauţi la faţa oamenilor şi să nu iei daruri, căci darurile orbesc ochii înţelepţilor şi sucesc cuvintele celor drepţi*". Acesta structură socială reprezintă responsabilitatea atribuită nouă de a găsi oameni drepţi care să influenţeze masele, să-i alegem şi să facem statul mai bun. A nu respecta legile guvernului se permite, dar nu în interese personale, ci pentru a-i respecta pe ceilalţi în a nu încălca voia lui Dumnezeu şi pentru a nu fi opriţi de la credinţa creştină. Toate ţările au sistem de alegeri. Dacă structura statului este coruptă trebuie să

suferim pentru că i-am ales pe cei care sunt corupţi şi este responsabilitatea noastră să-i eliminăm la următoarele alegeri.

Dumnezeu ne-a dăruit în Biblie mai multe nivele de învăţăminte pentru acelaşi subiect. Pe acest subiect al impozitelor am învăţat despre responsabilitatea de a plăti impozite, să discernem cu responsabilitate atunci când ne alegem oficialii (care pot afecta sistemul de impozite), să moderăm sistemul de impozite (ceea ce este bine pentru ţară), dar ne-a învăţat şi despre conducători şi responsabilităţile lor ca slujitori civili.

Capitolul 13

Politica economică

Moise a fost un vizionar, un conducător, un legiuitor, un om a lui Dumnezeu, un administrator, un strateg şi un comandant. Dar a fost de asemenea tată şi soţ. A fost nevoie de un om extraordinar, pentru a învăţa că până şi oamenii extraordinari au nevoie de consilier, pentru ca împreună să înveţe echilibrul dintre Dumnezeu, familie şi muncă.

Albu Udrescu
Evanghelist român

Dumnezeu lucrează în vieţile noaste şi foloseşte diferite moduri de a ne învăţa cum să găsim căile Lui.

Natura noastră păcătoasă nu ne permite să vedem voinţa lui Dumnezeu legată de vieţile noastre. Dacă

aruncăm o privire în trecutul nostru vom vedea că Dumnezeu ne-a făcut să ne întoarcem la el făcându-ne să ne luptăm cu anumite căi mai mult decât permisive care nu corespund cu planul perfect pe care El l-a elaborat pentru noi. Ne-a dat capacitatea de a alege, şi în scopul Său divin El ne permite ca în vieţile noastre să existe probleme cu care să ne luptăm înaintea Lui. Tocmai reacţia noastră în faţa acestor probleme ne permite să vedem voinţa Lui perfectă pentru noi. Dumnezeu ne învaţă, ne testează şi trebuie să ne luptăm în faţa sa cu diferite probleme menite să ne adâncească credinţa. Să nu renunţi niciodată în lupta cu adversităţile, ci luptă cu dăruire şi vei simţi puterea Sa divină.

Dumnezeu a lucrat în viaţa mea continuu, şi întotdeauna mi-a fost alături chiar şi în momentele în care am crezut că m-a părăsit. "*Căci noi suntem lucrarea Lui şi am fost zidiţi în Hristos Isus pentru faptele bune care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte că să umblăm în ele*" (Efeseni 2:10). În 1997 am început o campanie politică în România pentru a încerca influenţarea Ministerului de Finanţe să schimbe legea impozitelor şi să permită introducerea standardelor de contabilitate internaţională, care ar fi contrabalansat impozitarea inflaţiei. Într-o serie de dezbateri televizate cu un reprezentant al ministerului şi mai apoi cu ministrul de finanţe, a trebuit să găsesc puterea în Dumnezeu pentru a găsi argumente convingătoare împotriva efectelor impozitării inflaţiei, care ducea la reducerea capitalului investit. Domnul m-a pregătit. Am fost pus în faţa adversităţilor nu doar în timpul emisiunilor, dar şi înainte şi după acestea. Politicienii sunt cei mai buni performeri în cadrul dezbaterilor. Am folosit Biblia că bază pentru argumentele mele.

Dumnezeu ne-a dăruit în Biblie multe lecţii pentru a ne învăţa din experienţe trecute şi ne permite să-l lăsăm pe Dumnezeu să intre în vieţile noastre. M-am rugat şi am cerut îndrumare. Astfel El mi-a dat Neemia capitolul 5 pentru a putea face faţă problemelor legate de România. Europa de Est şi România au fost sub regimul comunist timp de 50 de ani. În această perioadă multe familii au fugit din ţară, proprietatea industrială a fost naţionalizată şi obiectele personale cum ar fi case, maşini, economii, bijuterii şi tablouri au fost confiscate. Întreaga cultură de afaceri a familiei, incluzând chiar şi majoritatea activităţilor legate de ferme au fost înlăturate şi toată elita politică, culturală şi intelectuală a fost distrusă în lagăre de muncă. Când a sosit timpul schimbării în 1989, ţara nu avea talent financiar şi nici investiţional, nu avea experienţa conturilor bancare personale, nu avea simţul etic al muncii serioase şi nici o cultură de afaceri. Majoritatea

populaţiei era calificată în domeniul tehnic cu o economie bazată pe producţie şi condusă de ingineri. Cu schimbarea care a avut loc în 1989, România a avut nevoie de reforme pentru a-şi găsi un nou drum pe calea iniţiativelor libere.

Ierusalimul în timpul lui Neemia

În general situaţia României semăna cu timpurile biblice de reconstrucţie a Zidului din Ierusalim. Cartea lui Neemia descrie reconstrucţia Ierusalimului după 70 de ani de exil babilonian, şi de asemenea descrie reformele politice şi religioase promovate de Neemia.

În 539 (î.C) Regele Cirus al Persiei a cucerit Imperiul Babilonului. Cirus, de asemenea cunoscut ca şi Cirus cel Mare, a fost un conducător cu viziune care a schimbat sistemul politic. În general, istoria se repetă şi peste generaţii apar situaţii similare. Cu excepţia introducerii energiei electrice, comportamentul uman şi modul de viaţă au rămas neschimbate timp de mii de ani. Cirus a fost la răscruce de drumuri şi într-o cultură luminată el a folosit abilităţile sale diplomatice pentru a prelua puterea şi pentru a administra vechea structură a guvernului. Printre reformele sale, cea mai importantă a fost acordarea unor libertăţi oamenilor. Acest lucru l-a făcut popular. În general puterea este bazată pe oameni şi bani. Cirus a simţit aceste schimbări în structura puterii şi lăsând popoarele deportate de babilonieni să se întoarcă pe pământurile lor natale şi-a consolidat puterea. Datele indică peste 50.000 de evrei s-au reîntors la casele lor, dar şi mai mulţi au preferat să rămână în imperiu unde au creat o comunitate evreiască foarte puternică, în majoritatea oraşelor.

Această mişcare poate fi comparată cu declararea statului Israelian în 1948. Mulţi au plecat din Statele Unite sau Europa, dar mulţi şi-au continuat activităţile şi afacerile de familie şi au creat comunităţi puternice de influenţă evreiască. New York, Florida de Sud, Paris, Londra, Amsterdam, sau Buenos Aires sunt doar câteva din oraşele importante din lume în care binecuvântarea evreiască, puterea şi influenţa

economică se fac simţite. Familiile de evrei care au rămas în Imperiul Persiei s-au bucurat de un grad mai mare de libertate şi au avut acces la nivele politice foarte înalte. După cum indică şi Cartea lui Estera, evreii au câştigat o mulţime de privilegii în Imperiu. Persia a fost o zona prosperă in lume, similară stilului de viaţă american din ziua de azi, comparat cu restul lumii. Familia lui Neemia a fost una dintre acelea care au ales să rămână. Neemia a obţinut o poziţie de influenţă, cea de purtător de pocal a Regelui Artaxerxes, similar postului de Secretar de Stat în cadrul guvernului Statelor Unite.

Crescut într-o familie cu valori profund iudaice, Neemia a fost un om foarte religios care a purtat o iubire puternică Dumnezeului său. Dar a fost şi un politician şi un creator. Pentru el, Israel reprezenta locul ales de Dumnezeu pentru oamenii Săi. Ca atare, atunci când a aflat că Israel arată ca un pământ al nimănui a simţit o străfulgerare în adâncul sufletului. În 1989 au urmărit la televizor schimbările care au avut loc în ţara mea natală. Ceva m-a împins către Europa de Est. Totul a început ca o scânteie. A crescut şi a devenit o flacără, ca apoi să devină un foc aprins. Am avut nevoie de 2 ani, avansând pe scara ierarhică a firmei Price Waterhouse, îmbogăţindu-mi experienţa şi atunci când Dumnezeu a ştiut că sunt gata să mă întorc, mi-a oferit şi ocazia. A început cu un transfer în Ungaria, care cu câteva zile înainte de plecare s-a transformat într-un împrumut către Coca-cola pentru a înfiinţa biroul lor provizoriu pentru asocierea lor cu cea mai mare producătoare de băuturi răcoritoare din România. Dumnezeu, nu numai că mi-a deschis o uşă, dar mi-a dăruit şi locul adecvat cu o pregătire adecvată şi m-a ajutat să contribui la dezvoltarea afacerilor în România. Povestea mea este relevantă pentru că este ca o relatare care se aseamănă direct cu experienţa lui Neemia care “a ţinut doliu, a postit şi s-a rugat” luni la rând. Dumnezeu i-a dăruit un mediu propice într-o poziţie de putere şi atunci când a putut face ceva concret pentru ţara lui natală, Dumnezeu i-a arătat calea. Mai întâi, Dumnezeu a plantat seminţele şi apoi a clădit în Neemia dorinţa şi puterea de a-şi conduce oamenii în reconstrucţia zidului Ierusalimului. Doar când perioada de tumult şi îngrijorare l-a făcut mai puternic, doar atunci i-a cerut lui Artaxerxes să-l trimită în ţara natală, nu ca un refugiat ci ca o autoritate, ca un reprezentant regal.

Experienţa mea la Coca-Cola, a fost de fapt primul test important in viaţa mea profesională, şi îmi aminteşte cum Dumnezeu lucrează cu oamenii. Atunci când am pornit cu acel birou interimar, fabrica Cico era o ruină. Erau câţiva oameni în fabrică şi a trebuit să lucrez cu oameni de la fosta fabrică Cico. La început au fost indiferenţi faţă de mine. Lucrurile au început să se schimbe când am făcut anumite lucruri pentru oameni. Uitându-mă înapoi, pare a nu fii nimic important, dar pe atunci aveam titlul de Ministru al Toaletelor, pentru că într-o ţară unde nu se găsea nimic am construit toalete frumoase, am adus scaune, săpunuri, şi hârtie igienică, am instruit-o pe femeia de serviciu să permită tuturor să folosească aceste toalete, nu numai conducerii. Într-o discuţie cu un manager de renume român, am spus că este imoral că femeile să nu aibă un loc curat pentru a-l folosi. De vreme ce majoritatea angajaţilor administrativi erau femei, atitudinea mea a unit personalul şi rezultatele au fost imediate. Românii au un proverb: "cu o floare nu se face primăvară." Întotdeauna replica mea la acest proverb a fost că ghiocelul este vestitorul primăverii. O singură persoană poate face o schimbare în bine şi trebuie să şti că Dumnezeu pregăteşte oameni ca tine pentru a veni în întâmpinarea nevoilor altora. Treci la acţiune atunci când este nevoie.

Neemia a trecut prin aceleaşi probleme. Evreii au fost indiferenţi la început. Duşmanii săi Sanbalat Samariteanul, Tobias Amonitul şi Gheşem Arabul l-au ridiculizat, au râs de el şi apoi au ameninţat populaţia evreiască care l-ar fi putut ajuta. Este posibil ca în spatele acestor ameninţări să se fi aflat nobilii evrei întrucât nu erau de acord să-şi împartă puterea cu un nou venit. În ciuda multor obstacole care au apărut, Neemia a avut o viziune şi a acţionat în mod decisiv în a reconstrui oraşul după mai bine de 100 de ani de la distrugerea lui. El a unit comunitatea evreiască şi a luat asupra sa reconstrucţia oraşului în ciuda opoziţiei foarte puternice. Versetul 15 din capitolul 6 descrie dorinţa şi entuziasmul lui Neemia, care i-au motivat pe oameni să termine fortificarea zidurilor în mai puţin de două luni. Neemia era un conducător eficient şi el a planificat în mod strategic reconstrucţia zidului. A format echipe şi a atribuit domenii specifice de activitate.

Neemia capitolul 5

Neemia este povestea unui conducător care a renunţat la poziţia sa influentă şi la onorurile sale sacrificându-se pentru concetăţenii săi şi redându-i Ierusalimului semnificaţia sa de odinioară de loc sigur pentru israeliţi. Povestea lui Neemia este mult mai mult decât un episod descriptiv a unor serii de evenimente din istoria evreilor. În capitolul 5 Dumnezeu ne-a dăruit o lecţie despre politica economică. Biblia poate fi citită ca pe o carte de poveşti, un manual sau o carte de aplicaţii practice. Modul de folosire al Bibliei trebuie întotdeauna combinat cu circumstanţele respective, mesajul venind de la Dumnezeu prin Duhul Sfânt şi prin meditaţie. Dumnezeu are soluţii pentru cele mai dificile probleme atunci când se caută înţelepciunea. Nici duşmanii nici problemele personale nu ne pot distrage dacă rămânem fideli sarcinii pe care Dumnezeu ne-a dat-o înainte.

"*Din partea oamenilor din popor şi din parte nevestelor lor s-au ridicat mari plângeri împotriva fraţilor lor Iudei."*

Dumnezeu mai văzuse chinurile oamenilor Săi odată în Egipt după cum se descrie în Exodul 3:7 şi i-a răzbunat. Versetul anterior descrie situaţia pe un teritoriu sfâşiat de anarhie unde legislaţia şi tradiţia nu mai erau prezente. O temă care se întâlneşte în Biblie este cum Dumnezeu vede opresiunea, atunci când aude plânsetul celor nenorociţi şi chinurile acestora. Acest verset poate descrie şi situaţia României sau a oricărei ţări din Europa de Est în anii de tranziţie de la comunism la economia de piaţă liberă. În timpul acestei perioade statul nu a putut adapta sistemul de impozitare la mediul de piaţă existent şi hiperinflaţia a dus la destrămarea multor afaceri abia începute. Vina nu a fost a oamenilor ci a funcţionarilor guvernamentali, care nu era calificaţi să dea anumite legi. Multe afaceri noi începute nu şi-au dat seama de ce afacerea a dat faliment. Impozitarea inflaţiei este foarte greu de înţeles, pentru că este exact ca seceta. Statul vroia venituri, storcând bani din orice resursă. Rezultatul a fost reducerea capitalului din cauza supra-impozitării, sume mai mici de rulare, lipsa de investiţii şi reducerea puterii de cumpărare.

"*Unii ziceau: Noi, fiii noştri şi fetele noastre suntem mulţi; să ni se dea grâu să ne hrănim şi să trăim.*"

Acest verset poate fi interpretat şi că oamenii şi-au redus capacitatea de a-şi îndeplini nevoile. Economiile pe care le-au făcut nu puteau acoperi cheltuielile pentru susţinerea familiei şi necesităţile de bază costau mai mult în comparaţie cu veniturile existente pentru familiile mai numeroase. Acest tip de situaţie este un atac direct asupra celulei de bază a societăţii, care este familia. Psalmii 127:3-5 descriu situaţia in care fiii şi fiicele sunt o moştenire şi o răsplată de la Dumnezeu şi trebuie să nu fie nici o ruşine în a avea copii. Făcând paralelă cu situaţia din Biblie şi situaţia României, putem vedea asemănarea. Oamenii au fost lăsaţi fără nici o posibilitate de a-şi susţine familiile, piaţa locurilor de muncă a decăzut, şi întemeierea unei familii a fost din ce in ce mai grea. Absenţa reformelor sociale a împins copiii pe străzi şi un număr mare de orfani au creat o imagine sumbră României anilor ’90, o ţară de copii abandonaţi.

Strigătele din ţară şi cererilor oamenilor se bazează pe învăţăturile din Biblie. Psalmii 128:2-4 indică cum aceşti oameni au văzut învăţăturile lui Dumnezeu. O familie care urmează principiile lui Dumnezeu are promisiunea din partea Domnului şi nu va trebuie să se îngrijoreze de mâncarea de toate zilele şi îmbrăcăminte, căci se vor putea hrăni din propria muncă. Domnul va arăta calea întotdeauna. Ei au amintit povestea lui Iuda care a mers în Egipt pentru a aduce porumb.

"*Iar unii au spus: Punem zălog ogoarele, viile şi casele noastre, ca să avem grâu în timpul foametei.*"

Dumnezeu foloseşte uneori mai multe moduri pentru a-i aduce pe cei aleşi să-şi pună credinţa în El sau să-i aducă la el. Istoria este o combinaţie de epoci bune şi rele. Când Dumnezeu permite bogăţia să cuprindă pământul, oamenii sunt recunoscători pentru un timp, dar mai apoi uită de Dumnezeu, şi atunci Dumnezeu trimite foametea pe pământ pentru a-i aduce pe drumul cel bun. Maleah 3:8-11 ne arată de ce vine foametea după o perioadă bună. Oamenii uită că Dumnezeu ne dăruieşte totul, şi atunci când nu zeciuim furăm de la El. Când ai mult este greu să dai mult. Credinţa este întotdeauna mai puternică în vremuri de răstrişte când oamenii nu au către cine se îndrepta, ci doar către Dumnezeu.

În al doilea rând, trebuie să înţelegem că unele modalităţi prin care o familie se întreţinea era cultivarea pământului, a viilor, crângurilor şi din închirierea caselor. O casă în oraş era folosită pentru a genera venituri pentru că era închiriată călătorilor, în timp ce casa de la ţară era folosită ca o facilitate pentru producţie. În România, am o rudă mai în vârstă (nepotul străbunicului meu), care trăieşte la ţară şi pe care copii mei îl vizitează cu cea mai mare plăcere. Familia acestuia are in jur de 7 hectare te teren şi un hectar de vie, un cal, o vacă, câţiva porci, o mulţime de găini, raţe şi gâşte. Tot ceea ce au este folosit în mod foarte eficient pentru că viaţa lor depinde de munca pământului. Au avut întotdeauna destule grâne, destul vin şi destulă carne, atât pentru consumul propriu cât şi pentru vânzare.

În al treilea rând, trebuie să înţelegem coordonatele istorice şi politica economiei Imperiului Persan. Slujitorii regelui strângeau taxe anuale din provinciile imperiului. Dările erau plătite în monezi de aur şi argint, care era topit şi depozitat ca lingouri. După o perioadă lungă de timp, masa monetară a scăzut şi echilibrul economic al cererii şi ofertei a fost dereglat. Inflaţia apare de fiecare dată când politica economică îşi pierde echilibrul. Cererea de a obţine monezi pentru a putea plăti dările a creat inflaţie, şi a fost parte a situaţiei economice grele din Iudea. Iosif este descris în Geneză 47:14-15, ca reuşind să aibă sub control criza economică din Egipt în timpul marii foamete care l-a împins pe Iacov să plece din Caanan. Expresia folosită era "argintul s-a sfârşit" şi aceasta a rezultat într-o hiperinflaţie şi căderea monedei naţionale, care este o altă formă de inflaţie, aşa cum s-a întâmplat în Argentina. Oamenii obişnuiţi nu înţeleg inflaţia şi nici cum să lupte împotriva ei iar guvernul niciodată nu-i protejează. Vânzarea rapidă a unei părţi din proprietate sau o ipotecă asupra casei sunt lucruri care nu trebuie făcute într-o economie inflaţionistă.

"*Şi apoi au spus: Am luat cu împrumut argint punând zălog ogoarele, viile şi casele noastre bani pentru birul împăratului*".

Din cauza greşelilor făcute de Israel, ţara a fost dată Regelui Babilonului. Ca rezultat, toţi locuitorii Israelului au trebuit să plătească un tribut regelui. Inflaţia, seceta, dările şi probleme legate de plata ipotecilor au fost mult mai grele decât oamenii au putut suporta şi într-un final toate acestea i-au distrus, după cum s-a prezis în Deuteronom 28:47-48. Motivul principal din cauza căruia mulţi erau într-o situaţie delicată a fost lăcomia conducătorilor ţării pentru bogăţii. Nobilii au dat împrumuturi familiilor disperate şi apoi şi-au recuperat aceste împrumuturi luându-le proprietăţile. Ţara a avut un conducător care era departe de ţară şi toată vina a căzut pe regii străini. Şi astfel Iudea, o ţară a evreilor a devenit locul câtorva familii bogate şi a o mulţime de săraci, o situaţie similară având Argentina în ziua de azi. Impozitul foarte ridicat pe care oamenii trebuie să-l plătească, datoriile externe foarte mari către FMI, măsurile impuse oamenilor, toate aceste lucruri i-au împins pe oameni să se revolte şi să ceară o schimbare.

"*Şi totuşi carnea noastră este ca şi carnea fraţilor noştri, copiii noştri sunt ca şi copiii lor; şi iată, supunem la robie pe fiii noştri şi pe fetele noastre, şi multe din fetele noastre au şi fost supuse la robie; suntem fără putere, căci ogoarele şi viile noastre sunt ale altora.*"

Nobilii, preoţii şi conducătorii Israelului au profitat după urma celor mulţi şi sărmani. I-am aruncat în sclavie şi le-au luat proprietăţile pentru a le asigura nevoile. I-au asuprit pe cei săraci iar abordarea lor materialistă a fost contrarie învăţăturilor Bibliei. În timpurile Vechiului Testament legarea şi sclavia erau o practică comună şi părinţii îşi vindeau copii din diverse motive. Totuşi, în Exodul 21:1-11 şi Leviticul 25:39-43 Dumnezeu a impus reguli clare cu privire la îndepărtarea sclaviei.

"*M-am supărat foarte tare când le-am auzit plângerile şi cuvintele astea.*"

În Leviticul 25:35-43 Dumnezeu a dat instrucţiuni clare cu privire la modul cum sunt trataţi sclavii şi Neemia a aplicat aceste reguli. Dacă Dumnezeu i-a eliberat pe israeliţi de sub robia Egiptului, ca să-l slujească pe El, tot El stabilit şi relaţiile între israeliţi, că cel care împrumută şi cel care i-a cu împrumut nu

au o relaţie rob-stăpân ci aceea de servitor, cu posibilitatea de a fi eliberat din muncă sau a termina acea muncă în Anul Jubileului. Mai mult decât atât, în Deuteronom 15:7 este indicat în mod specific că inima să nu rămână de piatră în faţa unui om care are nevoie de ajutor. Un bun student al învăţăturilor lui Dumnezeu, Neemia a fost îngrijorat de furia lui Dumnezeu. A urma voinţa Domnului nu este doar o credinţă personală; întreaga societate este structurată în a respecta cuvântul şi voinţa Domnului. Dumnezeu judecă pe fiecare în parte, dar acţiunea celor mulţi, credincioşi sau nu, este de asemenea parte a planului lui Dumnezeu pentru noi. Noi suntem organele într-un trup şi suntem puternici, avem daruri de la Dumnezeu dar numai organele împreună formează un trup. Comunităţile bisericeşti pot fi un trup în Atlanta şi un alt trup în Birmingham sau Chicago. Multitudinea şi puterea unui trup întreg sunt cel mai bine descrise de către Paul în Efeseni 6:12 în timpul unei lupte împotriva principatelor, împotriva puterilor şi a conducătorilor întunericului din această lume. Astfel şi noi formăm principate, puteri şi avem conducători luminaţi. Aici, pe pământ suntem într-o continuă luptă. Neemia ştia acest lucru şi a luat masuri corective pentru a-i aduce pe oameni pe calea către Dumnezeu. O societate este construită pe mai multe straturi de oameni, care au fiecare o funcţiune distinctă. În Pilde 29:4 se descrie rolul conducătorului unei ţări: "*Un împărat întăreşte ţara prin dreptate,*" în timp ce în Pilde 20:8 ni se arată că cinstea la nivele înalte face binele să fie mai puternic şi distruge răul asupra altor oameni: "*Împăratul care şade pe scaunul de domnie al dreptăţii risipeşte orice rău cu privirea lui.*" Rolul conducătorului nu este uşor şi direcţia pe care o ia va face diferenţa între bine şi rău (Psalmi 72:2,4,13-14). Pilde 20:26 ne arată că puterea unui conducător este mare şi poate schimba modul în care o ţară este condusă : "*Un împărat înţelept vântură pe cei răi şi trece cu roata peste ei.*"

"*Am hotărât să mustru pe cei mari şi pe dregători, şi le-am zis: Ce! Voi împrumutaţi cu camătă fraţilor voştri? Şi am strâns în jurul meu o mulţime şi le-am zis: Noi am răscumpărat, după puterea noastră, pe fraţii noştri Iudei, vânduţi neamurilor; şi voi să vindeţi pe fraţii voştri? Şi încă nouă să ne fie vânduţi? Ei au tăcut neavând ce să răspundă.*"

Om a lui Dumnezeu, Neemia s-a consultat mai întâi cu Dumnezeu şi şi-a cercetat inima pentru a fi sigur că a urmat voinţa lui Dumnezeu. Acţiunea sa a fost o decizie de confruntare şi a urmat Leviticul 19:15: "*să nu faci nedreptate la judecată*" şi 2 Cronici 19:6-7: "*Luaţi seama la ce veţi face, căci nu pentru oameni veţi rosti judecăţi ci pentru Domnul, care va fi lângă voi când le veţi rosti.*" Acuzaţiile erau legate de pretenţia de camătă care era împotriva legii acelei ţării. Începând cu acest verset putem vedea puterea lui Neemia şi capacităţile sale administrative în a stabili o politică economica adecvată pentru un Israel care era măcelărit. Pământul era serios afectat de mânia lui Dumnezeu, dar tot Dumnezeu a adus un fiu, care era instruit într-o ţară străină pentru a putea reconstrui moştenirea Sa. Oamenii s-au reîntors la pământuri lor, dar ţara nu avea o conducere şi nu avea nici o ţintă.

Unii dintre experţii care au studiat Biblia compară termenul de "dobânda cametei" cu muşcătura de şarpe. Majoritatea dintre noi au avut această experienţă cu cartea de credit. La început este mică, aproape imperceptibilă, dar pe măsură ce ne apropiem de suma maximă creditată şi balanţa creşte , realizăm că suntem atât de datori încât ne va fi foarte dificil să plătim datoria într-un termen scurt. Este ca un venin, care se răspândeşte până când atinge organele vitale. Camăta reprezintă împrumutul cu o rată a dobânzii foarte ridicată, care duce la stricăciuni în sănătatea familiei. În unele ţări, camăta trebuie definită că fiind o dobânda ilegală pe care cel care dă banii cu împrumut o primeşte şi este mult mai mare decât valoarea împrumutului în sine.

Aspectul economic al acestui verset îl conduce pe cititor în a vedea diferenţa dintre o dobândă legală şi una ilegală. Oamenii şi-au ipotecat proprietăţile şi acest lucru era mult mai răspândit atunci decât este acum. Neemia era un om educat şi a fost chiar în cercul puterii administrative a imperiului. El cunoştea politica economică şi a recunoscut că deşi nobilii cereau o dobânda normală pe ipotecă, ei totuşi luau camătă.

Explicaţia este simplă pentru un cunoscător- aceasta se numeşte politică inflaţionistă. Astăzi lumea este afectată de inflaţie, la fel cum era afectată şi atunci. Inflaţia apare când oamenii corupţi, de obicei elita guvernamentală, manipulează impozitarea şi sistemul economic gâtuindu-l aplicând măsuri restrictive,

pentru a combate competiţia şi astfel să-şi protejeze propriile lor afaceri. După cum am văzut deja, sistemul administrativ babilonian consta în colectarea de monezi şi depozitarea lor în lingouri. Inflaţia este o unealtă guvernamentală pentru a colecta mai multe impozite şi pentru a controla economia. Moto-ul din Biblie a lui Steve Forbes "Cu tot ceea ce obţii, obţine înţelegerea"(6 august, 2001-"Otravă pentru prosperitate", revista Forbes), descrie rolul Fondului Monetar Internaţional în dezastrele financiare produse de această instituţie. *"FMI este avid de devalorizarea monedelor naţionale, care invariabil duce la întârzierea vindecării economice şi implicit a dezvoltării acesteia. Devalorizarea înseamnă inflaţie, trecerea capitalului peste hotare, costuri ridicate de capital, distrugerea economiilor şi un standard scăzut de viaţă. FMI-ul în mod curent susţine creşterea impozitelor, care de fapt spune victimelor foametei să urmeze o dietă."* În mişcarea unei economii mondiale globalizate, birocraţii ne fură liniştea, distrug stabilitatea şi promovează dezastre economice pentru a putea controla fluenţa banilor pe piaţă. Principii simple ca şi litera legii, o politică monetară sănătoasă, o implicare guvernamentală minimă, eliminarea taxelor vamale care sunt ca nişte bariere pentru comerţ şi impozite scăzute sunt înlocuite cu structuri guvernamentale mari pentru a stânjeni transparenţa sistemului şi pentru a-l politiza, fiecare decizie fiind luată la nivel statal.

Să presupunem că împrumuţi o monedă de aur timp de un an şi plăteşti o dobândă de 12% anual. Cu o singură monedă de aur se pot cumpăra 12 baniţe de grâu la începutul anului. Dacă plecăm de la premisa că dobânda este de 12% atunci la sfârşitul anului cel care a acordat împrumutul va primi 12 baniţe ca plata principală plus încă una ca dobândă. Inflaţia apare când una din aceste variabile este modificată, dar bineînţeles că există mult mai multe variabile care pot duce la inflaţie şi astfel camăta apare. În cazul nostru în cel mai simplu mod de abordare moneda de aur valorează cu 100% mai mult la sfârşitul anului. Ceea ce înseamnă că aceeaşi monedă va putea fi schimbată pe 24 de baniţe de grâu că plată principală plus încă 2 baniţe ca dobândă la sfârşitul anului. Există ţări care au o inflaţie de mai mult de 100% pe an. Atunci care este suma obligatorie care trebuie să o plăteşti pentru moneda de aur? Este dublu faţă de ceea ce ai calculat la început, şi se bazează doar pe abilitatea ta de a face bani din producţia agricolă a pământului tău. Aceşti oameni au fost furaţi cu unelte economice, pentru că conducătorii nu au luat nici o măsură pentru a opri efectele inflaţiei.

Să ne gândim la nivelul de producţie. În general producţia agricolă nu se schimbă foarte mult într-o perioadă de timp. Ca atare, producţia unui teren cu o medie de 1200 de baniţe va putea fi vândută pe 100 de monezi la începutul anului, 50 de monezi pentru anul viitor, şi apoi cu 25 de monezi anul următor. Rezultatul este catastrofal. Valoarea proprietăţii este în scădere, costul producţiei este mai mare ca venitul şi astfel comerţul se prăbuşeşte. Prăbuşirea comunismului a atras după el cel mai devastator val de inflaţie în unele ţări din Blocul de Est. România a fost una dintre ţările cu cele mai bune resurse naturale din Europa, dar a avut ghinion de a avea cei mai proşti consilieri economici. A avut de suferit mult din cauza inflaţiei astfel că unele dintre cele mai roditoare terenuri din lume au fost vândute cu o sumă de sub 100 dolari/hectar.

În Exodul 22:25 şi Leviticul 25:36 suntem preveniţi de camătă, în timp ce în Deuteronom 15:2-3 suntem instruţi despre plata datoriilor, dar numai legea singură nu a fost suficientă pentru a face ca lumea să se schimbe. Neemia a fost reprezentantul Regelui Babilonului, a avut cea mai mare autoritate în Israel şi ca Guvernator al Iudeei a fost cel mai puternic om din Israel, dar a fost şi destul de inteligent încât să nu se amăgească. A conduce pe nobili şi pe conducători nu a fost o misiune uşoară. După cum Matei 19:24 descrie "*este mai uşor pentru o cămilă să treacă prin urechile acului, decât să intre un bogat în Împărăţia cerurilor*." Neemia a fost destul de inteligent să realizeze că doar un singur decret nu va face să schimbe totul şi astfel a dezvoltat o strategie. A adunat o mulţime de oameni astfel ca decizia lui să nu fie susţinută numai de lege ci şi de mase. Discursul său a fost elocvent şi argumentele sale au fost prea puternice pentru a putea fi contracarate. Dobânda mare şi traficul uman sunt comparate cu furtul, şi referirile la Exodul 21:16 sau Deuteronom 24:7 i-a înspăimântat pe cămătari de vreme ce pedeapsa era capitală. De asemenea a folosit textul sfânt pentru a sublinia că nu din cauza morţii trebuie să se teamă nobilii. Când acesţia iau israeliţi ca şi robi ei trebuie să se teamă de păcatul comis împotriva lui Dumnezeu şi să se teamă de furia Domnului (2 Cronici 27:9).

"*Apoi am zis: Ce faceţi voi nu este bine. N-ar trebui să umblaţi în frica Dumnezeului nostru că să nu fiţi de ocara neamurilor vrăjmaşe nouă? Şi eu şi fraţii mei şi slujitorii mei, le-am împrumutat argint şi grâu. Să le lăsăm dar datoria aceasta!* "

Bogaţii, inclusiv preoţii, conducătorii şi nobilii i-au exploatat pe cei săraci folosind presiunea inflaţiei generată de politica monetară impusă de sistemul de taxe, de a lua cu forţa proprietăţi şi a-i împinge pe membrii de familie de a deveni servitori pentru a munci în contul datoriei. Neemia a confruntat această practică. Experienţa sa administrativă acumulată în serviciul regelui i-a permis să se ridice împotriva acestui păcat. Acele câteva beneficii furate pe socoteala celor mulţi şi nevoiaşi. Neemia a putut să confrunte acest păcat pentru că el nu era vinovat de el. Spre deosebire de alţi guvernatori, care au trăit din impozitele supuşilor lor, Neemia şi-a acoperit cheltuielile legate de guvernare din proprii bani.

Neemia a reuşit să obţină ceea ce a obţinut nu datorită puterii sale seculare ci datorita forţei sale morale şi a angajamentului său exemplar faţă de Dumnezeu. Neemia şi-a folosit discursul, nu doar pentru a câştiga argumente dar şi pentru a-şi consolida legea în inimile oamenilor. El a vorbit ca un tată, cu autoritate şi putere, îndrumându-i pe ceilalţi. Ca şi oameni ai lui Dumnezeu, israeliţii trebuiau să se abţină de la a comite nedreptăţi şi să fie un exemplu pentru vecinii lor şi nu un reproş.

"*Daţi-le înapoi astăzi ogoarele, viile, măslinii şi casele şi a suta parte din argintul, din grâul, din mustul şi din undelemnul pe care l-aţi cerut de la ei ca dobândă.*"

Pământurile, viile, măslinii şi casele aveau o semnificaţie aparte. Acestea reprezentau "activele" lumii vechi. Rezultă că negustoria era într-o relaţie directă cu producţia agricolă, stocurile de grâu, ulei şi vin. În Leviticul 6:4-5 se indică că atunci când cineva comite un păcat şi este găsit vinovat el trebuie să înapoieze ceea ce a luat cu forţa, înşelând sau jurând fals suma respectivă plus 20%. Samuel de asemenea susţine cu tărie principiul returnării în Samuel 12:3, atunci când se oferă să înapoieze ceea ce a luat ca un păcătos de

la alţii. Înapoierea proprietăţii şi a stocurilor de inventar nu a fost suficientă. Mai era nevoie de capital de muncă. Termenii financiari stabiliţi în timpurile lui Neemia indică că a suta parte era o metodă financiară de a colecta dobânda pe împrumutul dat, oarecum similar cu LIBOR din ziua de azi. Aceasta era suma cerută pentru a plăti israeliţilor nevoile legate de înpoierea bunurilor.

Planul strategic a lui Neemia a întruchipat viziunea de restaurare a statului evreiesc. Obiectivele acestui plan strategic pentru reconstrucţia Israelului au fost redarea încrederii oamenilor, entuziasmul lucrului în echipă, un număr mare de participanţi, o redistribuire a bogăţiilor şi consolidarea clasei de mijloc. Discursul său elocvent a fost urmat de o decizie rapidă şi de a conducere a unui lider.

"*Ei au răspuns: Le vom da înapoi, şi nu le vom cere nimic, vom face cum ai zis. Atunci am chemat pe preoţi înaintea cărora i-am pus să jure că îşi vor ţine cuvântul. Şi mi-am scuturat mantaua, zicând: Aşa să se scuture Dumnezeu afară din Casa Lui şi de averile lui pe orice om care nu-şi va ţinea cuvântul, şi aşa să fie scuturat omul acela şi lăsat cu mâinile goale! Toată adunarea a zis Amin. Şi au lăudat pe Domnul. Şi poporul s-a ţinut de cuvânt*".

Restaurarea a fost un pas important în istoria israeliţilor. Acceptarea restaurării a fost făcută sub jurământ sau contract verbal. Descrierea completă a acestor versete nu este doar o simplă narare a unor evenimente, ci întruchipează obiceiuri şi gesturi specifice care aveau o importanţă deosebită în timpurile străvechi. Promisiunea în faţa preoţilor, consideraţi sfinţi şi reprezentanţi ai lui Dumnezeu, ca şi participarea la acel eveniment a unei mari mulţimi de oameni au fost destul de puternice încât acea promisiune a devenit un decret. Scuturarea mantalei era un gest frecvent printre mediteraneeni şi reprezenta descrierea vizuală a ceea ce s-a stabilit. În 1 Samuel 15:28 Dumnezeu a scuturat pe oameni când a luat înapoi împărăţia Israelului de la Saul şi a dat-o vecinului său pentru că israeliţii să poată trece. Obiceiul era ca preoţii să scrie un blestem asupra Israelului într-o carte iar mulţimea răspundea cu Amin când accepta acel blestem. În Deuteronom 27:14-26 se explica practica răspunsului cu Amin la acceptarea unui blestem. În 1 Cronici 16:36 se descrie lauda unor asemenea decizii. Obiceiul era ca regele să facă o rugăciune către Dumnezeu,

oferind ofrande, iar oamenii să accepte rugăciunea (2 Împăraţi 23:3), luându-şi angajamentul în faţa lui Dumnezeu. Neemia nu era un rege, dar poziţia sa de guvernator era cea mai mare din ţară.

"*Din ziua când m-a pus împăratul dregător peste ei în ţara lui Iuda, de la al douăzecilea an al Împăratului Artaxerse, timp de doisprezece ani, nici eu nici fraţii mei n-am trăit din veniturile cuvenite dregătorului. Înainte de mine, cei dintâi dregători împovărau poporul, şi luau de la ei pâine şi vin, afară de cei 40 de sicli de argint; chiar şi slujitorii lor apăsau poporul. Eu n-am făcut aşa din frică de Dumnezeu."*

Administraţia Israelului ca provincie a Imperiului Regelui Artaxerse a inclus şi o politică economică, care a propus venituri din impozite pentru diferite birouri. Biroul Guvernatorului cerea ca anumite cheltuieli să fie susţinute de oameni. Neemia a înţeles că dorinţa lui Dumnezeu includea şi biroul său, şi teama faţa de Dumnezeu l-a făcut să realizeze că el trebuia să reprezinte un exemplu. Astfel el a permis un sistem de impozite lejer în ţară astfel ca oamenii să-şi poată reface vieţile. Planul este asemănător planului Marshall de reconstrucţie a Japoniei şi a Europei de Vest după cel de-al Doilea Război Mondial. Exemplul lui Neemia i-a oprit pe nobili şi pe preoţi de la a-i exploata pe oameni şi a permis creşterea standardului de viaţă a unei populaţii chinuite. Domnului îi sunt plăcuţi cei care se tem de El şi a cei ce speră în mântuirea lui, pentru că dacă ei se tem de El, atunci se vor îndepărta de rău şi prin milostivenie şi adevăr neliniştea lor este înlăturată. În Eclesiatul 12:13 există o frază foarte simplă: "*Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.*"

"*Ba mai mult am lucrat la dregerea zidului acestuia, n-am cumpărat nici un ogor şi toţi slujitorii mei erau la lucru.*"

În timpul reformelor bogăţia trece de la unul la altul foarte repede şi sunt mulţi care îşi vor vinde proprietatea de teama schimbării sau pentru a cumpăra anumite bunuri. Pentru ca o reformă să funcţioneze trebuie stabilite anumite proceduri, iar acelora care sunt la putere nu trebuie să li se permită să cumpere şi

să aibă controlul asupra unor mari bogăţii pe perioada de tranziţie. În perioade de refacere, guvernul nu trebuie să investească în active fixe şi în acumularea de facilităţi, ci ar trebui să-şi investească capitalul în crearea unei infrastructuri. Zidul a reprezentat infrastructura necesară pentru ca statul să protejeze sistemul de locuri de muncă iar angajaţii statului au participat în mod activ în reconstrucţia infrastructurii.

"*Aveam la masă o sută cinzeci de oameni, Iudei şi dregători, afară de cei ce veneau la noi din neamurile deprimprejur. Mi se pregătea în fiecare zi un bou, şase berbeci aleşi, şi păsări şi la fiecare zece zile se pregătea din belşug tot vinul care era de trebuinţă. Cu toate acestea n-am cerut veniturile cuvenite dregătorului pentru că lucrările apăsau greu asupra poporului acestuia.*"

Muncitorii lui Dumnezeu trebuie să meargă pe calea Sa. Neemia era slujitorul lui Dumnezeu mai întâi şi apoi un angajat public. Ca mulţi oameni la putere, el făcea parte dintr-o familie bogată şi a putut să-şi folosească propriile resurse pentru a-şi acoperi cheltuielile. Bogăţia lui i-a permis să întreţină o gospodărie pentru oamenii lui şi pentru oaspeţi. În multele călătorii în jurul lumii am observat diferite obiceiuri ospitaliere dar şi oameni puternici în acţiune. Am observat că cei care sunt la putere şi care sunt responsabili pentru viaţa altora au un dar de ospitalitate aparte de la Dumnezeu iar munca lor este binecuvântată şi asigură nevoile zilnice. Un exemplu particular pe care l-am notat a fost un ţigan bogat. El nu participa la activităţile zilnice ale bisericii, dar avea casa deschisă pentru toţi evangheliştii care veneau în oraş. Şi nu doar atât, de asemenea plătea cheltuielile oratorilor talentaţi din toată lumea, pentru a veni şi a împărtăşi învăţăturile evangheliei în oraşul său, pentru oamenii săi. Dumnezeu a sprijinit acest efort şi l-a ajutat pe om în afacerile sale binecuvântându-l intr-un mod cu totul şi cu totul special. Cu toate că nu este scris în text, Neemia nu cred că a lichidat afacerile de familie din Persia şi nici nu şi-a pierdut venitul.

Un alt aspect important poate fi legat de obţinerea puterii prin deţinerea de bani. Dumnezeu l-a ales pe Neemia pentru a reconstrui Israelul. Neemia era sub serviciul regelui şi ca atare plătit de acesta. Îmi amintesc că în 1991 am lucrat în România la Price Waterhouse cu un salariu specific Europei de Vest. Nevoile zilnice ale românilor reprezentau doar o fracţiune din cele ale vesticilor. A zecea parte din salariul

meu era de ajuns să pot sprijini construcţia unei biserici şi să plătesc salariul a zece profesori de la şcoala creştină. Am fost fericit să pot ajuta, iar Dumnezeu mi-a arătat în multe feluri cum pot face acest lucru. Este posibil ca puterea de cumpărare din Israel să fi fost mult mai mică decât cea din Persia, iar Domnul i-a dat lui Neemia prin alte moduri. Dumnezeu întotdeauna are un plan şi instrumentele pentru a-l duce la capăt.

În ultimul rând, este foarte important să realizăm că biroul lui Neemia consuma mâncare pentru 200 de oameni. A-i hrăni pe oameni reprezenta o încurajare a comerţului şi consumului, care aducea o dezvoltare economică pentru acea regiune.

"*Adu-ţi aminte de mine spre bine, Dumnezeule, pentru tot ce am făcut pentru poporul acesta!"*

Neemia a fost chemat pentru a duce la capăt planul lui Dumnezeu. El a fost chemat de Domnul să demisioneze dintr-o poziţie de mare onoare şi să accepte o poziţie mai joasă. El a ştiut în inima lui ceea ce trebuie făcut şi niciodată nu a profitat în mod egoist de avantajele pe care i le-a oferit poziţia sa. Nu a dorit nici o răsplată de la oameni, şi nici nu a simţit că ar fi făcut fapte bune pentru a intra în Împărăţia cerurilor. El a fost unul dintre puţinii oamenii care a fost în prezenţa unor mari regi. El a schimbat onoarea de a fi unul dintre cele mai influente persoane din suita Regelui Persiei cu titlul nesemnificativ de Guvernator al Iudeei. A ales să-l slujească pe Dumnezeu în locul conducătorului Imperiului Persiei.

Citirea capitolului 5 a lui Neemia poate fi văzut simplu ca pe o lecţie cum bărbaţii şi femeile lui Dumnezeu pot rezolva probleme grave şi pot atinge scopuri extraordinare. Nu lăsa ca mărimea sarcinii sau a timpului de a duce la capăt acea sarcină să te împiedice de la a o realiza. Cu ajutorul lui Dumnezeu totul poate fi făcut şi victoriile noastre vor fi specifice rolului pe care Dumnezeu îl doreşte ca noi să-l jucăm. Am ales ca citirea acestui text să fie făcută într-un mod diferit. Am văzut în el o lecţie de politică economică. Am văzut un lider luând decizii şi angrenându-se în anumite activităţi în timpul unei crize monetare severe. Puterile întunericului acestei lumi au folosit metode specializate de a aduce păcatul în această lume. Inflaţia a

existat din timpuri străvechi şi doar de curând contabilii au stabilit standarde de minimizare a nenorocirilor pe care aceasta le produce. Criza de schimb a monedei naţionale a fost un alt element care a dus la ruinarea multor vieţi şi i-a împins pe cei săraci şi lipsiţi de experienţă către încercări disperate. Am fost martor cum un grup mic de oameni a putut distruge o ţară doar pentru a acumula bogăţii pe spatele maselor. Apar tragedii, familia este distrusă şi astfel păcatul intră în vieţile noastre. Oamenii lui Dumnezeu sunt întotdeauna pregătiţi să lupte. Dumnezeu ne alege pentru marele Său plan. Trebuie să studiem Biblia şi trebuie să fim pregătiţi pentru această luptă. Sunt multe faţete ale răului cu care trebuie să luptăm într-o confruntare economică.

Capitolul 14

Etica afacerilor

Indiferent câţi oameni fură, furtul va rămâne întotdeauna un lucru rău. Indiferent câţi oameni sunt corupţi, corupţia va fi întotdeauna un lucru rău. Indiferent câţi trădează încrederea publică, această acţiune va fi întotdeauna greşită. Faptul că unele acţiuni greşite devin populare nu înseamnă că ele sunt permisive. Problema răului nu se va rezolva prin multiplicarea acestuia.

SIDNEY GREENBERG

Cea de-a 8-a poruncă – Exod 20:15: "*Să nu furi*"

Cea de-a 8-a poruncă rezumă conceptul de etică de afaceri, iar atunci când se iau decizii legate de afaceri, acestea trebuie să se bazeze pe o fundaţie care este formată din patru

coordonate: integritate, independenţă, obiectivitate şi competenţă. Integritatea este uşor de definit. Tot ceea ce ai nevoie este cinste în abordarea unei afaceri. Pentru a îndeplini aspectul independent al eticii avem în vedere două aspecte atunci când se încheie o afacere: independenţa reală şi independenţa aparentă. Pentru cel care ia decizii, obiectivitatea este parte integrantă a analizei sale. Pentru a lua o decizie de afaceri inteligentă trebuie să-i ai o anumită competenţă. A fura, înşela sau a reprezenta în mod greşit sunt acţiuni interzise de Dumnezeu. Poruncile reprezintă un cod de conduită şi etică pentru toţi credincioşii. Acestea formează valori spirituale (care sunt eterne) în contrast cu valorile pământeşti (care sunt temporare). Matei 15:19 ne învaţă că schimbarea trebuie să vină de la Dumnezeu pentru că deseori ceea ce vine din inimă ne înşeală: "*Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele.*" Atunci când ne luăm un angajament şi ne naştem din nou începem să ne cercetăm puterea interioară şi Dumnezeu începe un proces de schimbare în inimile noastre.

Cea de a 8-a poruncă presupune un anumit stil de viaţă şi ne cere să fim perseverenţi ca şi în Luca 16:10-12. Un bun management a câtorva lucruri este apreciat de creatorul nostru, şi astfel ne va acorda mai multe responsabilităţi: "*Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios şi în cele mari; şi cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept şi în cele mari. Deci, dacă n-aţi fost credincioşi în bogăţiile nedrepte, cine vă va încredinţa adevăratele bogăţii? Şi daca n-aţi fost credincioşi în lucrul altuia cine vă va da ce este al vostru?*" Dumnezeu ne-a dăruit toate calităţile pentru a ne putea feri de păcat. Pildele 6:6-11 ne atrag atenţia asupra primului motiv de furt, care este un stil de viaţă leneş şi trândav. Pildele 10:4-5 ne învaţă că a fi perseverent şi muncitor ne pregăteşte, iar a fi leneş şi fără vlagă ne va ruina. În 1 Tesaloniceni 4:11-12 se află învăţăturile lui Pavel cu privire la munca în afacerea de familie, cu propriile mâini în mod cinstit şi cu dăruire. În 2 Corinteni 9:6-7 ni se spune că a fi caritabil este un mod de a-i ajuta pe cei care au cu adevărat nevoie. Pentru a avea o recoltă bună trebuie să semeni din belşug. Iar a face multe acte de caritate înseamnă a culege roade din locuri pe care nu le poţi vedea. Dumnezeu vede şi nu poate fi luat în derâdere. În Galateni 6:6-11 suntem învăţaţi să facem bine tuturor oamenilor, şi în special celor care sunt credincioşi.

Un anumit mod de viaţă ne va duce în final în a încălca cea de-a 8-a poruncă. Trebuie să ştim că cei care sunt leneşi şi dezordonaţi sunt descrişi în 2 Tesaloniceni 3:10-13, ei trebuind a fi evitaţi şi excluşi din comunitate. În 1 Timotei 6:8-11 ni se spune să fim mulţumiţi de mâncarea şi veşmintele noastre fără a fi invidioşi şi egoişti. Egoismul, invidia, zgârcenia, ura şi iubirea de bani sunt rădăcina păcatului şi ne vor împinge spre păcat. Pildele 21:17 ne învaţă că un mod decent de viaţă fără petreceri multe sau fără a căuta plăcerea cu orice preţ este de dorit în vieţile noastre.

Favoritismul

A-i judeca pe oameni după poziţia lor economică este înşelător. A-i judeca pe oameni după aparenţe înseamnă acelaşi lucru. Dumnezeu l-a ales pe David dintre toţi fraţii lui să conducă Israelul datorită caracterului său. Chiar şi Samuel a fost înşelat de aparenţa fiului lui Jesi. De ce a alege un favorit este un păcat? Isus a spus că dacă vrem să fim

mari atunci trebuie să slujim, iar Dumnezeu a spus că trebuie să ne iubim aproapele ca pe noi înşine pentru că toţi oamenii sunt egali în faţa lui Dumnezeu.

Cea de a 8-a poruncă este una dintre cele mai grele reguli de respectat, pentru că înşelăciunea este un stil de viaţă pentru mulţi oameni, şi este greu de evitat. În Maleahi 2:9 ni se arată o situaţie care este prezentă în viaţa noastră de fiecare zi- lipsa de imparţialitate: "*De aceea şi Eu voi face să fiţi dispreţuiţi şi înjosiţi înaintea întregului popor, pentru că n-aţi păzit căile Mele, ci căutaţi la faţa oamenilor când tălmăciţi Legea.*" Această istorisire din Biblie este foarte adevărată în biserica noastră, unde vedem cum pastorul îi favorizează pe cei ce încalcă legea. Nu este o problematică legată de predica Evangheliei ci de a ne fi teamă să le spunem oamenilor direct că îşi pot pierde sprijinul. În ziua de azi slujba în biserică a devenit un loc de spectacol şi nu loc de rugăciune. Când aţi auzit ultima dată un predicator înfruntându-l pe cel care a făcut o faptă rea? Aceasta se numeşte un standard dublu de viaţă. Pe de o parte avem parte de o slujbă atât de bine ţinută încât ar putea fi înregistrată, iar pe de altă parte biserica nu are nici o regulă de corectare, standarde sau un control al calităţii care poate fi aplicat pentru a întări poziţia bisericii. Care este cuvântul lui Dumnezeu? Este acesta urmat întocmai? Dacă nu este, atunci aceasta este o înşelăciune şi cea de-a 8-a poruncă este încălcată în trei rânduri: către congregaţie, către cel înşelat şi către tine. Întocmai, eşecul de a ne ţine de a respecta legea lui Dumnezeu este o înşelăciune pentru congregaţie. Rolul păstorului este de a proteja şi corecta, şi atunci când cei care încalcă legea nu sunt corectaţi, atunci şi restul turmei este întinat. Rolul păstorului este de a spune care este diferenţa între adevăr şi minciună, de a îndruma şi corecta. Favoritismul, din orice motiv şi în special din pricina banilor duce la amăgirea personală. Atunci când acest lucru se întâmplă, te îndepărtezi de Dumnezeu şi fără să-ţi dai seama credibilitatea ta scade, iar relaţiile tale se strică. Şi aceasta nu este totul. Acel care este favorizat nu învaţă şi mai comite un păcat, şi astfel efectul distructiv este multiplicat. Leviticul 19:11 rezumă foarte bine amăgirea şi favoritismul care sunt prezente în viaţa de zi cu zi: "*Să nu uraţi şi să nu minţiţi, nici să nu vă înşelaţi unii pe alţii.*"

În natura noastră păcătoasă avem obiceiul de ne testa limitele şi a vedea cu cât putem scapă. Acest lucru nu este cinstit pentru noi şi pentru acei pe care încercăm să-i înşelăm. Necinstea are o legătură directă cu teama de a nu fi prinşi, minţind şi astfel construind o barieră în jurul nostru. Cu siguranţă aţi auzit măcar odată: Ce bine că e vineri! Aud această frază în mod regulat şi mă gândesc: Pe cine vreţi voi să amăgiţi? Este un mod de va amăgi pe voi înşivă pentru că nu vă permiteţi un standard mai înalt în viaţa voastră. Mulţi muncesc şi trăiesc de la salariu la salariu, de vineri până vineri, fără nici o bucurie pentru munca făcută. Urmând viaţa aşa nu este corect pentru cei care gândesc astfel pentru că se încalcă porunca lui Dumnezeu de a ne bucura de munca noastră. A înşela afectează capacitatea de a fi alături de Dumnezeu.

Exploatarea omului de către om

Exploatarea oamenilor şi sclavia sunt descrise în Deuteronom 24:7 şi acesta este un verset foarte aspru care încearcă să ne înveţe că a fura în scopuri comerciale este un păcat de moarte cu o pedeapsă pe măsură: "*Daca se va găsi cineva care să fi furat pe vreunul din fraţii lui, pe vreunul din copii lui Israel, şi să-l fi făcut rob sau să-l fi vândut, hoţul acela să fie pedepsit cu moartea. Să curăţi astfel răul din mijlocul tău.*"

Astăzi auzim multe ştiri despre exploatarea sexuală a copiilor şi femeilor, comerţul cu organe, folosirea copiilor pentru diverse furturi, cerşit şi alte activităţi de înşelăciune. Scriptura ne învaţă în Ieremia 22:3 că această exploatare a omului de către om nu este acceptată şi ar trebui să fie evitată. Îndrumări specifice indică faptul că nu trebuie să profitam de acei care sunt într-o poziţie inferioară, ci din contră ar trebui să-i protejăm: "*Aşa vorbeşte Domnul: Faceţi dreptate şi judecată; scoateţi pe cel asuprit din mâinile asupritorului; nu chinuiţi pe străin, pe orfan şi pe văduvă; nu apăsaţi şi nu vărsaţi sânge nevinovat în locul acesta!*" Un alt tip de exploatare este de a păcătui împotriva unui străin care trăieşte în ţara ta după cum este descris în Levitic 19:33-34: "*Dacă un străin vine să locuiască împreună cu voi în ţara voastră să nu-l asupriţi. Să vă purtaţi cu străinul care locuieşte între voi că şi cu un băştinaş din mijlocul vostru să-l iubiţi că pe voi înşivă, căci şi voi a-ţi fost străinul în ţara Egiptului. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.*" Acest verset se referă la întâmplări din casa mea, mai mult indirect decât direct. Soţia mea, născută în America, a muncit în România timp de şapte ani, muncă pe care eu o consider a fi misionară. A fost un consilier extraordinar, profesoară, director de marketing, administrator de gospodărie, partener şi proprietar în afacerea de familie şi ajutor pentru oameni. Atunci când ne-am întors în Statele Unite a încercat să-şi găsească o slujbă, dar la toate interviurile la care a fost, angajatorii americani nu i-au recunoscut capacităţile dobândite în România. Într-o zi, mânioasă fiind, mi-a spus că ar putea ajuta pe mulţi din oamenii de afaceri cu experienţa acumulată în România dar nu a putut obţine o slujbă pentru că oamenii au dispreţuit numele de familie, şi au plecat de la premisa că fiind o femeie şi emigrantă ar accepta un salariu mai mic.

Biblia merge mult mai departe şi condamnă angajamentele pe care cei săraci le fac, şi care pot să-i schilodească şi pot duce la pierderea vieţii. Cum acţionezi într-o afacere şi ce paşi urmezi în situaţii extreme arată cât de mult Domnul este interesat de comportamentul nostru faţă de ceilalţi oameni. Întocmai, aceasta este un tip de tranzacţie care se întâlneşte în societatea noastră şi oamenii intra în astfel de afaceri, pentru aşi putea îndeplini anumite nevoi în primul rând. Dumnezeu recunoaşte că cei mai săraci intre săraci trebuie corectaţi in calea lor, şi numai cu o îndrumare adecvată ei vor putea învăţa. Deuteronom 24:10-13 nu interzice intrarea într-o tranzacţie în care cei săraci sunt împrumutaţi, dar furnizează îndrumare şi descrierea acestor feluri de politici. Când o datorie nu poate fi plătită se recomandă ca cel care a împrumutat să stabilească un plan de plăţi cu cel care îi este dator: "*Daca ai vreo datorie la aproapele tău, să nu intri în casa lui să-i iei lucrul pus zălog; ci să stai afară, şi pe cel pe care l-ai împrumutat să-ţi aducă lucrul pus zălog. Dacă omul acela este sărac, să nu te culci cu lucrul luat zălog de la el la tine; să i-l dai înapoi la apusul soarelui că să se culce în haina lui şi să binecuvânteze; şi lucrul acesta ti se va socoti ca un lucru bun înaintea Domnului, Dumnezeului tău.*"

Salariul

Un alt aspect considerat a face parte din cea de-a 8-a poruncă se referă la plătirea salariului şi că neplata acestuia este un păcat. Deuteronom 24:14-15 spune : "*Să nu neîndreptăţeşti pe simbriaşul sărac şi nevoiaş, fie că este unul din fraţii tăi, fie că este unul dintre străinii care locuiesc în ţara ta, în cetăţile tale. Să-i dai plata pentru ziua lui înainte de apusul soarelui; căci este sărac şi o doreşte mult. Astfel ar striga către Domnul împotriva ta şi te-ai face vinovat de un păcat*". A plăti salariul în mod regulat

este un mod de a împlini voinţa lui Dumnezeu. Scriptura ne învaţă că plata trebuie să fie corectă şi nu trebuie să profitam de cel care a muncit pentru că el/ea este sărac şi poate că a acceptat acea slujbă cu o plată mai mică decât plata cuvenită în mod normal. A exploata înseamnă a-ţi plăti angajaţii sub salariul real al pieţii. În Maleahi 3:5 Dumnezeu personal denunţă pe cei care comit nedreptăţi împotriva acelora care sunt lipsiţi de protecţie şi îi va blestema (a se vedea de asemenea Zaharia 5:4).

Înşelăciunea în afaceri

Leviticul 19:35-36 şi Pildele 20:10 au fost discutate pe larg în capitolul "Unitatea de măsură." Tema lor poate fi corelată cu procesul de înşelăciune atunci când se profita din afacerile anumitor oameni. Dumnezeu doreşte ca noi să-i urmăm învăţăturile şi să folosim unităţi de măsură corecte în afacerile noastre.

Paul ne învaţă responsabilitatea şi integritatea într-o slujbă în Efeseni 6:7-8. Unui angajat i se cere să aibe caracteristici adiţionale pentru o slujbă: să fie de încredere, cinstit şi muncitor. Competenţa poate fi predată, experienţa poate fi acumulată, perseverenţa poate fi învăţată, dar cinstea şi seriozitatea sunt caracteristici care vin din interior, ca o putere interioară. Încrederea este descrisă în Pilde 25:13. A pierde timpul într-o afacere este folosirea incorectă a unei unităţi de măsură şi înseamnă şi furt, pentru că îţi minţi angajatorul cum că ai munci.

Iacov 5:4 are o semnificaţie specială pentru că descrie suferinţele acelora care sunt înşelaţi de noi: "*Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpii, şi pe care le-aţi oprit-o prin înşelăciune strigă. Şi strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oştilor.*" Domnul Oştilor aude şi vede nedreptăţile, şi astfel ne spune că ne putem confrunta cu puternica organizaţie a lui Dumnezeu. Cei săraci şi neprotejaţi sunt sub protecţia oştilor lui Dumnezeu. Înţeleg acest verset în conjuncţie cu impozitele. Îţi poţi plăti angajatul cu ora, cu un contract de colaborare. El/ea crede că 10$/oră este o sumă mare de bani şi ca o persoană simplă înţelege acest lucru ca atare, uitând însă că responsabilitatea impozitelor cade în seama sa. Poate că se crede că ai acţionat cu bună-credinţă şi că ai avut un contract corect cu acel angajat. Greşit. Adevărul este, că dacă acel muncitor este un angajat temporar normal sau un colaborator care lucrează pentru tine mai mult ca un angajat atunci nu ai acţionat corect. Dacă ar colabora şi cu alţi clienţi atunci ai acţionat corect. Motivul pentru care nu ai acţionat corect în prima situaţie, este că la sfârşitul anului muncitorul trebuie să-şi plătească impozitele, precum şi faptul că el a lucrat la tine fără să fie acoperit de asigurarea de sănătate sau viaţă. Ai salvat doar partea de impozit de asigurare, dar structura ta organizaţională l-a lipsit pe angajat de acoperirea impozitelor curente care ar fi mai bine să fie acoperite de tine decât de muncitor. Ai profitat de un muncitor lipsit de protecţie care poate s-a temut să îţi ceară să fi corect. Din punct de vedere legal totul este in regulă, dar din punct de vedere moral este un eşec.

Camăta

Camăta este împrumutul de bani cu o dobândă mare, este o carte de credit într-o campanie în care ţi se oferă 3 luni fără dobândă apoi aceasta se ridică la 24%. În Exod 22:25 suntem instruiţi să nu participăm la astfel de practici şi să facem afaceri corecte

cu oamenii: "*Dacă împrumuţi bani vreunuia din poporul Meu, săracului care este cu tine, să nu fii faţă de el ca un cămătar şi să nu ceri camătă de la el.*"

Manipularea argumentelor false

Dumnezeu ne învaţă să evităm să folosim discursurile pentru a manipula şi apăra argumente false şi Proverbele 21:6 este un astfel de exemplu: "*Comorile câştigate cu o limbă mincinoasă sunt o deşertăciune care fuge şi ele duc la moarte.*"

Un alt mare exemplu este Nabucodonosor. Cine a fost Nabucodonosor ca rege? A fost un conducător înţelept, nu doar un om obişnuit. Şi-a pregătit consilierii încă din copilărie şi s-a înconjurat numai de talente. A recrutat tineri înţelepţi şi i-a crescut ca slujitori civili care aveau cunoştinţe despre teritoriile cucerite după cum se descrie în Daniel 1:4: "*nişte tineri fără cusur trupesc, frumoşi la chip, înzestraţi cu înţelepciune în orice ramură a ştiinţei, cu minte ageră şi pricepere, în stare să-i slujească în casa împăratului şi pe care să-i înveţe scrierea şi limba Halderilor.*"

Regele a fost un conducător priceput şi a ştiut cum servitorii săi vor încerca să-l manipuleze în luarea deciziilor. Un exemplu este visul pe care l-a avut despre marile imperii ale lumii. A făcut o cerere foarte clară cu o finalitate la fel de clară pentru care cei ce-l vor interpreta vor fi recompensaţi pe măsură, astfel eliminând manipularea, corupţia şi intrigile: "*Împăratul a luat iarăşi cuvântul şi a zis Haldeilor: Mi-a scăpat din minte lucrul acela: dacă nu-mi veţi face cunoscut visul şi tâlcuirea lui, veţi fi făcuţi bucăţi şi casele voastre vor fi prefăcute într-un morman de murdării. Dar dacă îmi veţi spune visul şi tâlcuirea lui, veţi primi de la mine daruri şi răsplătiri şi mare cinste. De aceea spuneţi-mi visul şi tălmăcirea lui*"(Daniel 2:5-6). Capacitatea regelui de a distinge înşelăciunea şi manipularea ne îndreaptă către abilitatea de a negocia. În timp ce Haldeii erau siguri că pot interpreta visul imediat dacă li s-ar fi spus despre ce este vorba, astfel manipulându-l pe rege, s-au întors şi au spus că dacă ei nu o pot face, nimeni nu o poate face, neoferidu-i regelui nici o portiţă de scăpare de sub influenţa lor pentru a-l putea controla în chestiuni legate de acesta. Dar realizând minciuna şi corupţia, regele a fost gata să elimine întregul consiliu pentru a evita să fie manipulat de aceştia: "*Dacă deci nu-mi veţi spune visul vă aşteaptă pe toţi aceeaşi soartă, fiindcă vreţi să vă înţelegeţi că să-mi spuneţi minciuni şi neadevăruri până se vor schimba vremurile. De aceea spuneţi-mi visul, că să ştiu dacă sunteţi în stare să mi-l şi ticluiţi. Haldeii au răspuns împăratului: Ne este nimeni pe pământ, care să poată spune ce cere împăratul; de aceea niciodată niciun împărat oricât de mare şi puternic ar fi fost, n-a cerut de la nici un vrăjitor, cititor în stele sau Haldeu. Ce cere împăratul este greu; nu este nimeni care să spună lucrul acesta împăratului, afară de zei, a căror locuinţă nu este printre muritori! La auzul acestor cuvinte, împăratul s-a mâniat şi s-a supărat foarte tare. A poruncit să piardă pe toţi înţelepţii Babilonului. Hotărârea ieşise, înţelepţii începuseră să fie omorâţi şi căutau pe Daniel şi pe tovarăşii lui, că să-i piardă*".

Păstrarea proprietăţii altuia

Deuteronomul 22:1-4 este o altă învăţătura scripturală, care pune fundaţiile pentru o practică de afaceri adecvată. Dacă din greşeală, găseşti ceva pierdut de aproapele tău, sau a fost împrumutat ţie şi nu l-ai

înapoiat, atunci ai comis un furt. Şi în acest caz linia dintre legalitate şi moralitate este foarte fină, dar în faţa lui Dumnezeu ai comis un păcat. Unul dintre conceptele de afaceri este înţelegerea sau restaurarea, un termen derivat din principiul scriptural de înapoiere a bunurilor. În Exodul 22:9 am văzut că restituirea era cerută când se comitea un rău, intenţionat sau nu, totuşi el trebuia corectat. Restaurarea este necesară pentru a restabili dreptatea, a alina durerea pe care ai cauzat-o, să găseşti o inimă iertătoare şi să înveţi să te căieşti. A obţine ceva ce nu este al tău, cum ar fi avansul pe o proprietate închiriată, trebuie înapoiat cu dobândă sau după înţelegere după cum se spune în Leviticul 6:2-5 sau Numeri 5:5-7.

În ziua de azi, putem vedea cum tehnologia înregistrează orice. În spaţiu avem sateliţi care supraveghează în detaliu ce se întâmplă pe Pământ. Nu putem vedea acest lucru, dar experţii ne spun că sunt acolo şi funcţionează foarte bine. Dar să nu vă fie teamă, pentru că Dumnezeu deţine controlul şi ştie nu doar ceea ce facem ci şi ceea ce este în inimile noastre, mai bine decât oricare satelit. Ca atare suntem supravegheaţi cu cea mai bună tehnologie existentă la ora actuala. Deci, ce vei face? Tot vei încerca să acoperi ceea ce ai făcut rău, amăgindu-te sau îţi vei trai viaţa după planul pe care Dumnezeu l-a creat pentru tine? Să nu-ţi fie ruşine pentru nimic din ceea ce ai făcut pentru că Satana foloseşte oameni ca mine şi ca tine pentru a stânjeni munca lui Dumnezeu (Romani 5:12). Ieşi la lumină, schimbă-ţi viaţa, mărturiseşte-ţi păcatele. Nu fii o unealtă în planul lui Satana, trăind în minciună, urând adevărul şi fiind controlat de le continuu. Fii liber şi nu lăsa pe Satana să te caute. Alătură-te unei biserici şi fii parte a unui grup, cooperează şi uită de visele tale izolate şi egoiste. Adevărata putere este în Dumnezeu şi în oamenii de lângă tine.

Mita

Sunt situaţii când anumite afaceri nu pot fi încheiate din cauza unor înşelăciuni, corupţie şi zgârcenie. Dumnezeu ştie acest lucru şi ne avertizează în Eclesiastul 5:8 că nu trebuie să de dedăm la asuprire şi nedreptate: "*Când vezi în ţară pe cel sărac năpăstuit şi jefuit în numele dreptului şi a dreptăţii, să nu te miri de lucrul acesta! Căci peste cel mare veghează altul mai mare şi peste ei toţi Cel Prea Înalt*". Ca un rezultat al nedreptăţii sunt multe situaţii când indivizi corupţi cer mită pentru a-ţi permite să faci ceva care

în mod normal ai putea să-l faci şi fără mită. În astfel de situaţii un creştin are o dilemă de rezolvat - să renunţe la afacere sau să plătească mită.

Cuvântul lui Dumnezeu se apropie de acest subiect afirmând direct că niciodată nu trebuie să luăm mită. În Exod 23:8, învăţăm că cel drept nu trebuie să ia mită: "*Să nu primeşti daruri, căci darurile orbesc pe cei ce au ochii deschişi şi sucesc hotărârile celor drepţi.*" Biblia condamnă mita pentru că obstrucţionează justiţia. De asemenea Deuteronom 16:19, 1 Samuel 8:3, 12:3, 2 Cronici 19:7, Psalmi 26:10, Pilde 15:27,23, Isaia 1:23, 5:23, 33:15, Ezechiel 22:12, Amos 5:12, toate aceste versete pun sub diferite aspecte problematica mitei. A lua mită înseamnă a fi corupt şi păcătos. Atunci când mita îi afectează pe ceilalţi se creează o nedreptate şi se poate ca aceasta să ducă la pierderea vieţii cuiva.

Probabil, unul dintre cele mai puternice versete din Pilde este versetul 29:4 : "*Un împărat întăreşte ţara prin dreptate, dar cine ia mită o nimiceşte."* Acest verset este important în ţări in care corupţia este foarte mare iar conducătorul nu mai poate controla răul pe care aceasta îl produce ţarii respective, în care justiţia este condusă de cei răi. Pildele 25:4-5 ne învaţă că binecuvântarea publică nu poate fi obţinută până când consilierii, miniştri şi guvernanţii de rea credinţă nu sunt îndepărtaţi din faţa conducătorului.

Din punctul de vedere a celui care dă mită, Biblia are alte învăţături, lăsând loc pentru tradiţiile şi obiceiurile fiecărei ţări. A da în dar un anumit lucru poate fi luat ca gratuitate, ca o asigurare a unui favor, ca un semn de mulţumire sau ca zestre. În Pilde 18:16 darurile sunt recomandate atunci când anumite favoruri sunt necesare: "*Darurile unui om îi fac loc şi-i deschi intrarea înaintea celor mari."* Sunt îndrumaţi şi cei înţelepţi: dacă un dar duce la corupţie atunci este o faptă rea dar dacă te salvează pe tine sau o persoană draga ţie, ţine minte atunci că orice greşeală va fi corectată la sfârşit. Biblia ne spune în Eclesiastul 7:16-22 : "*Nu fi prea neprihănit şi nu te arăta prea înţelept; pentru ce să te pierzi singur? Dar nu fi nici peste măsură de rău şi nu fi fără minte; pentru ce vrei să mori înainte de vreme? Bine este să ţii la aceasta, dar nici cealaltă să nu o laşi din mână; căci cine se teme de Dumnezeu, scapă din toate acestea. Înţelepciunea face pe cel înţelept mai tare decât zece viteji, care sunt într-o cetate. Fiindcă pe pământ nu*

este nici un om fără de prihană care să facă binele fără să păcătuiască. Nu lua nici tu seama la toate vorbele care se spun, că să nu cumva să auzi pe sluga ta vorbindu-te de rău. Căci ştie inima ta de câte ori ai vorbit de rău pe alţii.” Toată această înţelepciune este pentru tine ca s-o aplici.